

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Guilt drove him
away, but love
brought him
back to her.*

The ARROGANT'S REDEMPTION

D.A. LEMOYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The
ARROGANT'S
REDEMPTION

D.A. LEMOYNE

Alıntı

“Birlikte ateş gibiyiz ve cildimizin kısa süreli teması, zaman ve mesafeye rağmen alevlerin hiç sönmediğini kanıtıyor.

Dudaklarımız ve dillerimiz, kelimelerin asla ifade edemediği şeyleri söylüyor. İnkâr edilemez arzu bizi tüketiyor, şüpheleri ve kalp ağrısını uzaklaştırıyor, geriye sadece açlık ve özlem kalıyor.”

D. A. LEMOYNE

dalemoynewriter@gmail.com Telif

hakkı © 2025 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Kibirlinin Kurtuluşu Orijinal

Başlık: Arrogante Apaixonado İlk basım

2023

Kuzey Carolina – ABD

Yazar: D. A. Lemoyne

Kopyalama Düzenlemesi: The

Word Faery Kapak Tasarımı:

Angela H. Kapak Fotoğrafı: W.

Aguiar İllüstrasyon: M. Ribeiro

E-kitap ve Kağıt Kitap Biçimlendirme: Madhat Studios

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik konular, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Sosyal Medya

Instagram

Facebook Profili

Facebook Sayfası

Facebook Grubu Pinterest

D.A. Lemoyne'nin diğerk eserleri

[The Tycoon's Obsession \(Lykaios Ailesi Serisi 1. Kitap\) About](#)

[Love and Revenge \(Lykaios Ailesi Serisi 2. Kitap\) Seduced by](#)

[Contract \(Kostanidis Ailesi Serisi 1. Kitap\) Secrets, Lies and](#)

[Love \(Kostanidis Ailesi Serisi 2. Kitap\) Obsessed with Her](#)

[\(Kostanidis Ailesi Serisi 3. Kitap\)](#)

[Onun Affi İçin Her Şey \(Kostanidis Ailesi Dördüncü Kitap\)](#)

[Kibirlinin Teslimiyeti \(Beyaz Tanrılar Birinci Kitap\) Kibirli ve](#)

[Acımasız \(Beyaz Tanrılar İkinci Kitap\)](#)

[Kibirlinin Kurtuluşu \(Beyaz Tanrılar serisinin üçüncü kitabı\)](#)

[Günahkarın Arzusu \(Günahkarın Dokunuşu 1. Kitap\) – Yakında Günahkarın](#)

[Koruması Altında \(Günahkarın Dokunuşu – 2. Kitap\) – Yakında Kötü](#)

[Adamın İddiası \(Günahkarın Dokunuşu – 3. Kitap\) – Yakında](#)

Tanıtım

Uyarı: Tetikleyici unsurlar içerebilir.

Arrogant's Redemption, **Gods in White** serisinin 3. kitabı, bağımsız bir cilt. Serideki her kitap farklı bir çifti konu aldığı için, kitaplar bağımsız olarak okunabilir, ancak sonraki kitaplar önceki kitapların spoilerlarını içerebilir.

Lazarus Jasper Seymour. Kalp cerrahı. Duygusal olarak ulaşılmaz. Zeki. Yoğun. Yıkıcı derecede yakışıklı.

Onları sonsuza dek birbirine bağlayan bir an. Onun kalbini paramparça eden kırık bir söz.

Şimdi, cerrah hiç unutamadığı kadının affını kazanmak zorundadır.

"O kibirli, güçlü ve benden çok daha yaşlı. Kalbimi kırdı ve şimdi hayatımı kurtarabilecek tek kişi o."

Lazarus Jasper Seymour — yakınlarına **LJ** olarak bilinen — "Beyaz Tanrılar" olarak adlandırılan dünyaca ünlü üç cerrahdan biridir. Otuz sekiz yaşında, kariyerinde ulaştığı mükemmellik düzeyini kişisel hayatında da elde etmeye kararlıdır.

Kibirli, zeki ve istediğini elde etmeye alışkın olan milyarder, mükemmel bir hayat tasarlayabileceğine inanmaktadır. Tek ihtiyacı olan şey, bu iş için doğru kadın. *Ne ters gidebilir ki?*

Alexis Gillis'in tek bir isteği vardır: annesini, işlemediği suçtan aklanarak eve getirmek.

Kapalı ve temkinli olan Alexis, kalbinin etrafına duvarlar örmüştür. Ancak kader onu LJ'nin dünyasına attığında, beklediği son şey, kontrol edemediği bir yangındır

—korumaya çalıştığı her şeyi yakabilecek bir ateş.

LJ ilk kez kendini gerçekten büyülenmiş bulur. Duygularını takip etmeye karar verir ve Alexis'e onun küçük memleketine döneceğine söz verir. Ama sonra

bir trajedi yaşanır ve planları altüst olur.

Bir zamanlar sarsılmaz, soğuk doktor, nasıl başa çıkacağını bilmediği duygulara boğulur.

Ancak kader, aralarındaki ateşi söndürmeye niyetli değildir. Aksine, yolları tekrar kesişmeye mahkumdur.

Şimdi Alexis, hayatı için çaresiz bir mücadele içinde, asla affetmeyeceğine yemin ettiği adama güvenmek zorundadır.

İkisinin de bilmediği şey, karanlık bir varlığın gölgelerde gizlenip ipleri elinde tuttuğudur. Ve birlikte olma şansı elde etmek istiyorlarsa, bununla yüzleşmek ve onu alt etmek zorundadırlar.

Yazarın Notu

The Arrogant's Redemption, Gods *in* White serisinin üçüncü kitabı, Lazarus Jasper Seymour'un hikâyesini anlatıyor. Seymour, *The Arrogant's Surrender* (birinci kitap) kahramanı Athanasios Pappakouris'in iş ortağı ve en yakın arkadaşlarından biri ve *Arrogant and Merciless* (ikinci kitap) kitabının kahramanı William Randolph Marshall IV'ün iş ortağı ve en yakın arkadaşlarından biri olan Lazarus Jasper Seymour ile benim edebi evrenimde ilk kez sahneye çıkan geçmişteki aşkı Alexis Gillis'in hikâyesini anlatıyor.

Önceki kitaplarda olduğu gibi, hikaye esas olarak New York şehrinde geçiyor.

Arkadaşları arasında kalp cerrahı olarak bilinen LJ, Alexis ile acı dolu bir geçmişi paylaşmaktadır. Bu geçmiş, sırlarla, kalp kırıklıklarıyla ve Alexis'in tarafında ise acı ile doludur. Kalbi kırık bu genç kadın, kalbini parçalayan adamı bir daha göreceğini hiç hayal etmemişti, hele ki hayatını kurtarmak için ona bağımlı kalacağını hiç düşünmemişti.

Kitaplarımda her zaman vurguladığım gibi, ikinci şanslara inanırım, tabii bu şanslar çift için sağlıklı bir bağlamda gerçekleşirse. Ve kahramanlarımız da tam olarak bunu bulacaklar.

Bu üçüncü ve son kitapla, karşı konulmaz milyarder doktorlar üçlüsüne veda ediyoruz.

Bu hikaye, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek duygusal olarak yoğun temalarla ilgilidir. Bunlar arasında takıntı, cinayet, kalp hastalığı, ölüm, araba kazaları, ebeveyn terk edişi ve cinayet girişimi yer almaktadır. Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Son olarak, kitaplarım **her zaman bağımsız hikayelerdir**, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz. Ancak, her zaman karakterlerin nereden geldiğini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratmayı sevdiğim kadar derinden aşık olursunuz.

XO,

D. A. Lemoyne

*Aşkın nefretten sadece daha büyük değil, aynı zamanda daha güçlü olduğuna inanan
herkese.*

Kuzey Carolina, Temmuz 2025.

Alexis

ÖNSÖZ

On Yaşında

RIIIING! *Riiiiing! Riiiiing!*

"Şşşş... Sessiz ol, geveze, yoksa herkesi uyandıracaksın!" Yatağımın başucundaki alarm saatine fısıldayarak, işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Oda hala karanlık. Güneşin doğmasına biraz var, ama bu benim dua etmek için özel zamanım. Eminim Tanrı, ben yatmaya gittiğimde geceleri çok meşgul olmalı, çünkü tüm dünyayı dinlemesi gerekiyor. Geçen gün okulda haritada gördüm ki, gezegenimizde çok çok fazla ülke var, sanki liste hiç bitmeyecekmiş gibi.

Yatağımın yanındaki yataкта uyuyan annemi uyandırmamak için parmak uçlarımda yataktan kalkıyorum.

Koridordan gelen az miktarda ışığı kullanarak terliklerimi bulmaya çalışıyorum, ses çıkarmamaya özen gösteriyorum.

Oturma odasında, gevşek döşeme tahtalarının gıcırdamaması için etraflarından dolaşıyorum. Annem yakında balık tutmaya kalkacak, ama şimdilik biraz daha uyuyabilir.

Balıkçılık onun işi. Bizim için balık tutmanın yanı sıra, kasabamızdaki ve yakınlardaki zenginlere ve hatta birkaç restorana da balık satıyor.

Sonunda dışarı çıkıyorum.

Yıldızların altında dua edersem, Tanrı'nın dualarımı öncelikli olarak kabul edeceği gibi çılgın bir fikrim var. Bunu her gece yapıyorum ve şimdiye kadar işe yaradı. Annem beni yetimhanede bulalı birkaç ay oldu.

Diz çöküyorum ve esinti tenime dokunuyor. Çabuk olmalıyım, yoksa üşüteceğim.

"Sevgili Tanrım, öncelikle lütfen bana kızma. İnsanların her gün farklı şeyler için sana şükretmesi gerektiğini biliyorum, ama ben sadece bir tane seçtim. Annemin beni bulmasına yardım ettiğin için teşekkür ederim. Daha önce dualarımı gerçekten duydun ve şimdi her zamanki gibi yine buradayım, lütfen onu bir daha beni kaybetmesine izin verme. Burada mutluyum. Gitmek istemiyorum. Karşılığında, iyi bir kız olmaya devam edeceğime söz veriyorum."

"Alexis, burada kirin içinde diz çöküp ne yapıyorsun?" Annemin arkamdan sorduğunu duyuyorum.

Uh-oh! Başım belada mı?

Hızla ayağa kalkıp ona dönerek kızgın mı diye bakmaya çalışıyorum, ama kızgın olmadığına eminim. O asla gerçekten kızmaz.

"Bu saatte ne yapıyorsun, tatlı kızım?"

Kızım. Bana böyle seslenmesini seviyorum. "Dua ediyorum."

"Yatmadan önce yapman gerekmiyor muydu?"

Biraz utangaç bir şekilde ona doğru yürüdüm. Hâlâ ona sarılmaya alışamadım —aslında sarılmakta pek iyi değilim— ama o beni kollarına çekerek bu sorunu çözdü.

"Sadece Tanrı'nın yatma vaktinde çok meşgul olduğunu düşünüyorum. Ya dualarımı unutursa?"

Gülüyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "O'na ne için teşekkür ediyordun?"

"Beni bulduğun için. Sonsuza kadar birlikte kalmamızı istiyorum."

Yüzümü avuçları arasına alır ve nazikçe yukarı doğru çevirir, böylece ona bakarım.

Annem bana çok benziyor, ama bence o daha güzel, muhtemelen çilleri daha az olduğu için.

"Sen doğduğunda ben çok gençtim. Sana anlattığım gibi, olan biten her şey yüzünden korkmuştum ve sana bakamazdım. Çok tehlikeli olurdu. Seni yetimhaneye bırakmanın en güvenli yol olduğunu düşündüm. Ama bir yıl sonra durumum düzeldiğinde, senin başka bir yere taşındığını ve yetimhanenin içindeki tüm çocukların kayıtlarıyla birlikte yandığını öğrendim... Seni aramaya başladım. Asla vazgeçmezdim Alexis. Henüz senin annen olmak için fazla zamanım olmadı, biliyorum, ama seni asla terk etmezdim..."

"Lütfen söyleme."

"Ne?"

"Bana hiçbir şey söz verme, anne. Sadece benimle yaşamayı istiyorum. Sözleri sevmiyorum, çünkü bazen doğru oluyorlar, bazen de olmuyorlar. Yarın, sonra ertesi gün, sonra da ondan sonraki gün yaşamak istiyorum ... birlikte geçirdiğimiz tüm günler bir ömür haline gelene kadar yaşamak istiyorum. Bu yüzden her gece dua ediyorum. Tanrı'nın istediğimi unutmamasını sağlamak için benim yöntemim bu."

Alexis

BİRİNCİ BÖLÜM

Neredeyse on iki yıl sonra

PROVINCETOWN, CAPE COD

Biri restoran kapısını çok uzun süre açık **tutuyor** ve ben de bu fırsatı değerlendirip çok sevdiğim tuzlu okyanus havasını içime çekiyorum.

Güneş, artık daha koyu olan yeşil-mavi sulara batmaya başlıyor. Bu saatte, bulunduğum yerden, turistlerin kasabanın ana caddesinde yürüyüş yaptığını veya renkli bisikletlere bindiğini görebiliyorum.

Yaz mevsimini ve insanların bu mevsimde daha mutlu görünmesini seviyorum. Cape Cod'un sıcaklıkları ülkenin geri kalanına göre çok daha ılıman olsa da

yine de şort ve at kuyruğu saçların mevsimi. Geçmiş hayatımda bir nudist kolonisinde yaşadığıma eminim, vücudumda çok fazla kumaş olması beni deli ediyor.

"Bu akşam burada yemek yiyeceğim," diyorum mutfağa girerken, Badger'ın - restoranın şefi ve sahibi - pişirdiği kızarmış karideslerin kokusunu alıyorum.

Diğer garsonlar ondan çok korkuyor. İlk bakışta, gerçekten de korkutucu görünüyor — neredeyse 1,95 metre boyunda, 90 kilodan fazla ve vücudu dövmelemlerle kaplı — ama benim için o sadece kocaman bir oyuncak ayı.

Elbette, çok sabırlı bir insan değil, mutfağında izinsiz bir şeye dokunursan sana gerçekten hırlar, ama tüm şeflerin biraz... huysuz olduğunu duydum.

Özellikle bu zamanlarda garsonlar için işler çok karmaşık hale geliyor ve Badger'ın sabrı çabucak tükeniyor. Bu yüzden, çok fazla kişi aynı anda onun "sığınağına" daldığında, bize öyle bir bakış atıyor ki, bazı yeni başlayanlar kaçıyor. Peki ya ben? Ne diyebilirim ki, tehlikeli yaşamayı seviyorum.

Her neyse, ben insanları görünüşlerine göre yargılamam. Daha derine bakmaya çalışırım. Bazen öfkeli bir yüz, Badger'ınki gibi kocaman bir kalbi gizler. Bazen de gülümseme, sadece küçümsemeyi gizleyen bir maskedir, tıpkı zengin müşterilerin, sırf önlük giyip onlara yemek servisi yaptığımız için bizi görünmezmişiz gibi davranırken taktıkları maske gibi.

Badger, huysuz davranışlarına rağmen, çevresindeki insanları gerçekten önemsiyor. Annem tutuklandığında, saatlerce benimle kalıp, ağlarken içimi dökmemi dinlemişti.

Bu anıyı hatırlayınca zorla gülümsüyorum, çünkü annemin şu anda nerede olduğunu düşünmeye gücüm yetmiyor — en azından vardiyam sırasında. Aslında, bunu hiç düşünmemeliyim. Onu oradan çıkarmaya odaklanmam gerekiyor.

"Karidesini nasıl istersin?" diye soruyor ve arkasına bakmasa da, iyi bir ruh hali içinde olduğunu anlayabiliyorum. Bu iri adamın kalbini kazanmanın bir yolu varsa, o da ona yemeğini sormaktır.

"Beni şaşırt. Yaptığın her şeyi seviyorum."

Sonunda bana dönüp bakıyor. "Sen benim en sevdiğim garsonum, biliyorsun, değil mi?"

"Burada *tek* garson benim. Diğer çalışanlar sadece bir grup erkek," diye gülüyorum.

"Başkaları olsa bile, yine de en sevdiğim sen olurdun." Bana yarım bir gülümseme atıyor, sonra konuyu değiştiriyor. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Pazar günü annemi ziyaret edeceğim."

Midye sosunu karıştırmak için kullandığı tahta kaşığı düşürdü. "Avukatlardan haber var mı?"

Yüzümde hiçbir ifade yoktu, çünkü bu konu beni her zaman ağlatır. "Her zamanki gibi gerçekçi ve iyimser davranıyorlar."

"O takım elbiseli adamlardan nefret ediyorum."

"Ben de onlara bayıldığımı söyleyemem, ama şu anda işlerini yapıp onu oradan çıkarmaları gerekiyor."

"Marla'ya gelecek hafta sonu onu ziyarete geleceğimi söyle." Gülümsüyorum.

Restorandan kaçabildiği zamanlarda sürekli oraya gidiyor. Merak etmeden duramıyorum, aralarında bir şey mi var acaba?

"Buna çok sevinecek."

"Annen tanıdığım en iyi insan, senden sonra tabii." Boğazım düğümlenir. "Evet, biliyorum."

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm, Alexis. Sadece... Onun gibi biri hapisteyken, dışarıda o kadar çok pislik... yani, kötü insan serbestçe dolaşıyor olması beni çok sinirlendiriyor. Ama eminim yakında çıkacak ve bizimle birlikte en güzel hayatını yaşayacak."

"Planımız öyle."

"Bu gece çılgın geçecek!" Garsonlardan biri, absürt sayıda bardakla dolu iki tepsiyi dengeleyerek içeri girer. "Dışarıdaki kuyruk gittikçe uzuyor."

Badger gülümsemesini saklamaya çalışıyor, ama ben onu gizlemeden önce fark ediyorum. Gurur duyduğunu biliyorum — restorani, büyük bir dergide Cape Cod'un en iyisi olarak tanıtıldı.

"Bir saat sonra hala ıstakoz var mı?" diye soruyor adam.

"Hayır," diyor Badger, açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Elimde sadece iki porsiyonluk kaldı."

Adam uzaklaştıktan sonra, "Hala yeni bir tedarikçi bulmakta zorlanıyor musun?" diye soruyorum.

Badger başını sallar — evet, şanssızlık.

Deniz ürünlerini her zaman annemden direkt olarak alırdı. Annem tutuklandığından beri, üç kez tedarikçisini değiştirdi.

"Onun balıkçı teknesini gerçekten satacak mısınız?"

"Zorundayım. Bir yandan avukat masraflarını karşılamak için, bir yandan da hayatım pahasına sardalya bile tutamadığım için. Şu anda tekne öylece duruyor."

"Tekneyi elinde tutabilmen için sana biraz para ödünç verebilirim."

"Teşekkürler Badger, ama annem gururlu biridir, restoranı büyütme planlarına asla engel olmak istemez. Teklifi yapan da oydu."

"Onu haksız yere suçlayan pislikleri dava etmeyi planladığı için mi?" "Sanırım öyle."

"Bu dünyada adalet varsa, o adamların sahip oldukları her şeyi ellerinden alacak."

Zayıf bir gülümseme takınıyorum. Ben iyimser biriyim, ama dünyevi adalet pek inanmıyorum. Sadece ilahi adalet inanıyorum. Ve biliyorum ki, ilahi adalet zaman alır.

Yemek salonunda bir kargaşa duyuyorum ve arkama baktığımda, benimle birlikte çalışan dört garsondan ikisi bir müşteriyle neredeyse tartışacak gibi görünüyor.

Bazen komşu kasabalardan gelen şımarık zenginlere hizmet etmek gerçekten çok sinir bozucu oluyor, ama bahşişler iyi.

"Biri o adama karides atmaya başlamadan gitsem iyi olur," diyorum ve masaya doğru yöneliyorum.

Altı saat sonra, son bardağı kuruluyorum. Teknik olarak temizlik benim işim değil, ama Badger'ın boynunda fitik olduğu ve günün sonunda ciddi ağrıları olduğu için her zaman biraz daha uzun kalırım.

Temizlik de aslında onun sorumluluğu değil, ama restoranının sağlık denetimlerinde hiç 99'un altında puan almamış olmasından gurur duyuyor ve bu durumu korumak istiyor.

"Bekle, seni bırakayım," diyor ben çıkmaya hazırlanırken. "Gerek yok. Senin evin ters yönde."

"Ben bir şeyi yapmak zorunda olduğum için yapmam, yapmak istediğim için yaparım. Bu saatte o paslı eski bisikletle şehrin öbür ucuna gitmene izin veremem."

Keşke ısrar edecek iradeye sahip olsaydım, çünkü onun da çok yorgun olduğunu biliyorum, ama gerçek şu ki, tüm vücudum ağrıyor.

"O zaman çantamı alayım," diyorum, o erkekler soyunma odasına düş almaya giderken.

Diğer herkes çoktan gitmiş, sadece ikimizin kalması da olağandışı bir durum değil. Başka bir erkek olsaydı, bu riski almazdım, ama Badger benim için bir baba gibidir.

Birkaç dakika sonra, yaşadığım yere adımımı atıyorum. Tüm vücudumun istediği duşa koşmak yerine, çantamı kanepeye bırakıp dışarı çıkıp gökyüzünün altında dua etmeye gidiyorum.

Artık geri gönderilmemeyi istemiyorum. Annem beni bulduktan neredeyse iki yıl sonra, bunun asla olmayacağını anladım.

Şimdi O'ndan gerçeği kanıtlamamıza izin vermesini ve annemi eve getirmesini istiyorum.

Alexis

İKİNCİ BÖLÜM

Buraya kaç kez geldiğimİN ÖNEMİ YOK.

Annemin bu iç karartıcı yerde "kalmasının" sadece geçici olduğunu kendime ne kadar sık söylersem söyleyeyim.

Her zaman aynı duyguyla ayrılıyorum: onun için yeterince şey yapmıyorum.

Hayatımın ilk yıllarını yetimhanede geçirdiğim için kendimi zihinsel olarak güçlü biri olarak görüyorum. Öyle olmasan, koruyucu aile sisteminde hayatta kalamazsın. Sadece bazen çocukları gerçekten istemeyen, sadece mükemmel bir aile imajını isteyen evlere yerleştirildiğimiz için değil, aynı zamanda birçok sosyal hizmet görevlisinin muhtemelen çok farklı bir meslekte olması gerektiği için de. Bizim gibi çocuklar, istenmediklerini hissetmek için yardıma ihtiyaç duymazlar, biyolojik ebeveynlerimizle yaşamıyor olmamız bile bunu yeterince hissettirir.

Bu yüzden, memleketim Provincetown'dan annemin tutulduğu Barnstable County Cezaevi'ne gitmek için gereken bir buçuk saati, bu sefer kapıdan geçerken

kalbim parçalanmış gibi hissetmeyeceğime kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, bu his hiç değişmiyor. İçeri girdiğimde içim ağırlaşıyor, çıktığımda ise daha da ağırlaşıyor.

Ben iyimser tarafına eğilimli bir gerçekçiyim. Dünyada çok fazla kötülük olduğunu biliyorum, ama olayların iyi tarafına bakmaya çalışıyorum. Yine de, bu dünyada en çok sevdiğim kadının işlemediği bir suçtan dolayı hapsedildiğini görmek, yaşam gücümün yavaş yavaş tükendiğini hissettiriyor.

Hapishanede standart güvenlik kontrolünden geçtikten sonra annemi görmeye gidiyorum.

Ayaklarıma kurşun ağırlıklar bağlanmış gibi hissediyorum, kendimi koridorda sürükleyerek ilerliyorum. Onu görmek istemediğimden değil, annemle birlikte olmak haftanın en önemli olayıdır, ama onu burada görmekten nefret ediyorum.

Ancak, yüz yüze geldiğimiz anda tüm bu ağır düşünceler yok oluyor.

Ziyaret odası çok büyük — pazar günleri aileleri ağırlamak için kafeterya alanlarından birini kullanıyorlar. Ama şu anda başka kimseyi görmüyorum ya da duymuyorum. Sadece onu.

Tek kelime etmiyorum. Sadece kollarına atılıyorum ve bir dakikadan fazla onun kucaklamasında kalıyorum.

Aşk tehlikeli bir şeydir, ama aynı zamanda kurtuluş da. Bizi bir kişiye karşı savunmasız, ama dünyanın geri kalanına karşı yenilmez kılar. Annemin kollarında, beni bulduğu gün yetimhaneden kurtardığı küçük kız gibi, kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum.

Beni kucaklarken, saçımı okşarken ve alnımı öperken, sevgisinin benim için ne kadar önemli olduğunu fark edip etmediğini umursamıyorum.

Ondan uzaktayken, ben bir savaşçıyım. Onu korumak için bir dişi aslan gibi savaşıyorum, kızı değil, anne olurum. Bu dünyadaki diğer herkes söz konusu olduğunda, kendimi dokunulmaz hissederim. Ama annemle birlikteyken... Hâlâ bir kızım.

Sevdiğim Badger bile beni tamamen anlayamıyor.

Birini sevmek, ona güvenmektir ve ben bu konuda iyi değilim.

"Muffin getirdim," diyorum, sesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Duydum Alexis," diyor başka bir mahkum, Delores, ki ben geldiğimde her zaman birkaç muffin alır.

"En az bir düzine, Delores," diye cevap veriyorum, sanki birinin oturma odasında takılıyormuşuz gibi zoraki bir gülümsemeyle, kalbimin bu kadınların bedenleri gibi hapsolmuş hissettiği bir yerde değilmişiz gibi - soğuk duvarlar ve dikenli tellerle çevrili.

Buradaki herkesin masum olduğunu düşünecek kadar naif değilim. Aksine, çoğunun suç işlediğinden eminim, bazıları şiddet içeren suçlar. Ama ben gri alanlara inanırım. İnsanların sadece iyi ya da sadece kötü olduğunu düşünmüyorum. Bence hepimiz, koşullara bağlı olarak bu iki uç arasında gidip geliyoruz.

Örneğin Delores'i ele alalım. Eski kocasını öldürdüğü için burada. Kocasının üç yaşındaki kızlarına istismar ettiğini yakalamış. Benim bakış açımdan, adalet sistemi onu değil, kocasını korumuş — o sadece çocuğunu savunuyormuş. Ama yargıç bunu meşru müdafaa değil, aşırı güç kullanımı olarak değerlendirmiş. Bana öyle söyledi.

Solumuzdaki üçüncü sırada, adli psikolojide seri katil olarak adlandırılan başka bir mahkum var. Yaşlı kadınlara bakıcı olarak çalışıyordu ve en az beşini boğarak öldürdü.

Melekler ve şeytanlar.

Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, hapishanede de ikisi var. Bazıları Delores gibi intikamcılar, kelimenin tam anlamıyla melekler değil, çaresizlikten hareket eden insanlar. Bir de masum olanlar var, annem gibi. Yozlaşmış bir sistemde sıkışıp kalmışlar, eğer fakirsen ve yakınında bir suç işlenirse, güçlüler tereddüt etmeden seni suçluyorlar.

"Bunu bilmek güzel, kızım," diyor Delores, beni geri günümüze çekerek. "Bu kalçalar bir iki santim daha büyürse sorun olmaz."

O zayıf, manken gibi zayıf, ama çift vardiya çalışmış bir liman işçisi gibi yiyor. Formda kalmak için hiç çaba sarf etmek zorunda olmayan şanslı kadınlardan biri.

"Kızımı sana keklerimi vermesi için baştan çıkarmaya çalışma, Delores," diyor annem alaycı bir şekilde. "En azından Angela'dan tarifi iste," diye ekliyor, Delores'in kızını kastederek - koruduğu ve buraya gelmesinin sebebini.

"Tarifin yanında sihirli bir büyü de varsa, Marla teyze," diye cevaplar Angela. "Ben suyu bile yakarım."

Delores elini uzatıp kızının kulağının arkasına bir tutam saçını koyar. "Yemek yapmayı öğrenmene gerek yok. Bir gün büyük bir şirketin CEO'su olacaksın ve her gün istediğin restoranı seçebileceksin," der annemin arkadaşı.

Angela'nın parlak bir öğrenci olduğunu biliyorum. Benden bile daha iyi, ki ben her zaman ortalamanın üzerindeydim.

Delores'in neredeyse on beş yıldır burada olmasına rağmen hala gülümseyebildiğini görmek güzel. O ve annem birbirlerinin can simidi oldular.

"Hadi, biraz yalnız kalalım," diyor annem, ikisine veda ederken kolunu omuzlarıma doluyor.

Alexis

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sessiz masalardan birinin ucuna doğru ilerlerken, gardiyanlardan birinin anneme başını sallayıp gülümsediğini fark ettim.

Marla Gillis, bana hayat veren kadın, öyle bir insan ki... sevmeden edemiyorsun.

Hayatı, kişisel bir cehennem olarak özetlenebilir — babamın öldüğü andan bu yana, beni bulduğu kısa bir ara dışında, ve sonra yine bu yılın başlarına kadar. Kırk yaşını biraz geçmiş olan annem, mutluluktan çok daha fazla keder yaşamıştır.

"Haftanın her ayrıntısını duymak istiyorum," diyor gülümseyerek ve ben, içten içe, bunu gerçekten kastettiğini biliyorum. Sanırım buraya geldiğinden beri, benim küçük zaferlerimi yaşıyor.

"Önemli bir şey olmadı," diyorum, sonra Badger'ın son zamanlarda durmaksızın çalıştığını, müşterilerin her yerden çıkageldiğini anlatıyorum.

Ayrıca, Badger'ın yeni balıkçıya hala alışamadığını, adam yeterince balık teslim edemediğine dair bir bahane uydurduğunda Badger'ın keyfinin kaçtığını da anlatıyorum.

Ağzının köşesinin yukarı doğru seğirdiğini fark ettim, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti ama oradaydı. Bunun nedeninin, hala Cape Cod'un en iyi deniz ürünleri tedarikçisi olmaktan gurur duyduğu için olduğunu biliyorum. Aynı zamanda, artık restoranın ihtiyaçlarını karşılayamadığı için kendini suçladığından da eminim, sanki hapiste olması ve çalışamaması bir şekilde onun suçuymuş gibi.

"En çok nefret ettiği şeye dönüşecek: lüks bir restoran sahibi," diyor.

"Sanmıyorum. Badger asla huysuzluğunu kaybetmez, bu onun cazibesinin bir parçası. *The Ugly Shrimp*'i diğer yerlerden ayıran şey, ruhu olması ve bunun çoğunun şefin kişiliğinden kaynaklanması."

"Buna itirazım yok. O büyük dövmeli ayı hakkında söylenecek bir şey varsa, o da onun kolayca unutulacak biri olmadığıdır."

"Bence sana aşık," diyorum. Gülümsüyor ve şaşırılmış görünmüyor. "Vay canına, ne kaçırdım?" diyorum.

"Buradan çıkacağımı biliyorum, tatlım. Ama henüz plan yapamıyorum.

Yine de Badger'a kesin bir 'hayır' demiyorum.

Ağzım açılıyor, sonra tekrar kapanıyor — belki de bilinçsizce bir akvaryum balığını taklit ediyorum. İnsanları okumak konusunda genellikle keskinimdir ve patronumun anneme karşı fazladan sevgi beslediğini fark etmeme rağmen, bu duygunun karşılıklı olabileceğini, yani onların aslında birlikte bir gelecek planladıklarını hiç düşünmemiştim.

"Yani... bu, babamı kaybetmenin acısı kalbinde iyileştiği anlamına mı geliyor?"

Onların, insanların lise aşıkları dediği türden bir çift olduklarını biliyorum — gençliklerinden beri birlikteydiler ve mezuniyetten sonra evlenmeyi planlıyorlardı. Ama bir araba kazası, yetim olan ve pratikte annemin ebeveynleri tarafından büyütülen babamı değil, aynı zamanda büyükannemi ve büyükbabamı da aldı. Annem tek kurtulan kişiydi.

Travma geçirmiş ve hamile olan annem, beni yanında tutmanın güvenli olmadığını düşündüğü için beni bir yetimhaneye bıraktı. Duygusal travmadan kurtulmak için neredeyse bir yıl boyunca psikiyatri kliniğinde tedavi gördü. Taburcu olur olmaz beni aramaya başladı. Beni nihayet New York'un kuzeyinde, Kanada sınırına yakın bir yerde bulması sekiz uzun yıl sürdü.

"Hayır. Asla tamamen iyileşmeyecek. Duygular böyle işlemiyor," diyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Ama yirmi yıldan fazla yalnız kaldıktan sonra... Sanırım kalbime bir şans daha vermeye hazırım."

Bunu duymak beni mutlu ediyor, iki nedenden dolayı.

Birincisi, çünkü Badger'dan daha iyi birini seçebileceğini hiç sanmıyorum. İkincisi, buradan çıkabileceğine inandığı anlamına geliyor. "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Bana ne olmuş?"

"Biriyle çıkıyor musun?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Bu sağlıklı değil Alexis. Neredeyse yirmi üç yaşındasın. Daha fazla flört etmelisin. Bildiğim kadarıyla, sadece iki erkek arkadaşın oldu ve ikincisi dört ay bile sürmedi."

"Radarımda kimse yok," diye kaçamak cevap veriyorum.

"Kendini buna açık hale getirmediğin sürece, asla kimse olmayacak."

"Babamı kaybettikten sonra nasıl hala bu kadar iyimser olabiliyorsun? Seni incitmek istemiyorum ama, herkesten çok senin aşka inanmamak için her türlü nedenin var."

"Neden? Bir insanın umabileceği en saf aşkı yaşadım. Harika bir adamı sevdim ve onun tarafından sevildim, o da bana seni verdi." Bunu nazıkçe söylüyor ve konuşmamızda ilk kez göz teması kurmuyor. "Belki sonsuza kadar birlikte olmamız gerekmiyordu. Ama ona kalbimi açtığım için bir an bile pişman değilim."

"Peki neden şimdi?" diye soruyorum. "Yani, sen güzelsin. Daha önce başka erkeklerle birlikte olma şansın vardı."

"Çünkü Badger'da babanızda gördüğüm şeyi görüyorum: zulümden uzak bir kalp. Diğerleri bana maddi şeyler sundu, ama ben hiç ilgilenmedim. Beni *hissettiren* birini istiyorum."

"Peki bunun gerçekleştiğini nasıl anlarsın? Seni gerçekten hissettiren birini bulduğundan nasıl emin olabilirsin?"

"Oh, anlarsın tatlım. Onunla tanıştığın anda, hiç şüphe kalmaz."

"İlk görüşte aşka inanmıyorum anne."

"Ben de inanmıyorum. Benim demek istediğim o değil. Ben bağdan bahsediyorum. Aidiyet hissinden. Doğru yerde, doğru kişiyle birlikte olma hissinden. Risk al, Alexis. Konfor alanından çıkmazsan, harika bir şeye sahip olma şansın asla olmaz."

"Ama rahatlık alanım beni kayıplardan koruyor."

Yüzünün solduğunu görüyorum ve bunun nedenini çok iyi biliyorum. *Suçluluk duygusu*.

Benim nasıl biri olduğumun büyük ölçüde yetimhanede geçirdiğim yıllardan kaynaklandığını biliyor. Kendimi hiçbir şeye ihtiyaç duymaya zorlamıyorum, böylece istediğim bir şeyi elde edememenin

İstediğim bir şeyi elde edememenin verdiği hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kalmam.

Evet... Böyle kaçmanın beni korkak yaptığını biliyorum ve bununla gurur duymuyorum.

Ama bu, bir kısır döngüye sıkışmış gibi. Ve nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Alexis

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"ÖZÜR DİLERİM. Öyle demek istemedim," diyerek affedilmeyi diliyorum.

"Sana izler bıraktığımı biliyorum tatlım ve o günden beri her gün o acıyı taşıyorum. Ama artık ayrı kaldığımızdan çok daha uzun süredir birlikteyiz. İnsanlara güvenmeyi öğrenmelisin."

"Sana güveniyorum."

Elini masadaki elim üzerine nazikçe koyuyor. "Biliyorum. Ve dünyamızı tuğla tuğla yeniden inşa etmeyi başardığımız için çok minnettarım. Ama başıma gelenlerin senin için korku ve acı dolu bir miras haline gelmesini istemiyorum."

"Öyle değil," yalan söylüyorum - her ne kadar eğlenmeme, çıkmamama ve hatta gerçek arkadaşlar edinmeme neden olan en büyük sebeplerin, onların bir gün beni terk etmeleri durumunda tekrar terk edilme düşüncesine dayanamamam olduğunu bilsem de.

"Her gün o restorana giren onca yakışıklı adam varken, hiç kimseye karşı bir şey hissetmedin mi?" diye alay ediyor.

"Fiziksel çekim mi? Elbette. Ama daha ileri gitmek isteyecek kadar güçlü bir şey değil."

"Kendini daha fazla açmalısın. Restoranda kendini öldüresiye çalışmak ve her hafta beni ziyaret etmek, hayatında kalan tek şey olamaz."

"Hukuk fakültesine girmek için de çalışıyorum. Burs almayı umuyorum." "Ah, doğru! Bunu nasıl unutabilirim? Senin haline gurur duyuyorum ama dengeli olmalısın Alexis. Dışarı çık, daha çok gül ve belki doğru erkekle çık."

"Erkeklerden hoşlanmıyorum anne. Hepsi çok... aptal."

"O zaman kimlerden hoşlanıyorsun?" diye sordu, merakla kaşlarını kaldırarak. "Erkeklerden. Gerçek erkeklerden," dedim, yüzümün kızardığını hissederek. "Otuzun üzerinde olanlardan." "Tanrım, Alexis. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"O zaman sanırım bekar olarak öleceğim, çünkü bizim kasabadan ya da yakınlardaki kasabalardan gelen şımarık zengin çocukların birinin beni bir daha öpmesine izin vermem. Denedim. İşe yaramadı. Peki ya bizim sosyal çevremizdeki erkekler? Hepsi kapıldı. Küçük kasabalarda böyle olur, insanlar erken yerleşir."

"Bir seyahate çıkabilirsin. Sadece bir haftalığına. Erkek arkadaşınla olmak zorunda değil. Hayatı yaşamak, mutlaka biriyle birlikte olmak anlamına gelmez. Beni endişelendiren, herkese karşı ne kadar kapalı olduğun. Angela, seni bir partiye davet ettiğini ama senin reddettiğini söyledi."

"Sana söylediğim nedenden dolayı - benim yaşımdaki erkeklerle ilgilenmiyorum."

Hâlâ endişeli görünüyor, ben de devam ediyorum: "Önemli olanın, aramızda bir bağ olan birini bulmak olduğunu söylemiştin. Bunun yaşla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Doğru... Sadece senin otuzun üstünde birine ilgi duyacağını hiç düşünmemiştim."

"Merak etme. Ufukta kimse yok. Demek istediğim, eğer olsa bile, benim yaşımda biri olmayacağıydı."

Haftalık veda zamanı geldiğinde, içimde biriken çılgılığı, tüm bu adaletsizliği gizleyen sahte gülümsememi tekrar takındım. Annem benimle eve gelmeli, buraya kapatılmamalıydı.

O tutuklandığında, Tanrı ile bağlarımı kopardım. Bunun olmasına izin verdiği için ona çok kızgındım.

Ben böyleyim, bana zarar verebileceklerini hissettiğim anda insanları hayatımdan silerim.

Ama Yaradan'ı dışlamanın ne kadar anlamsız olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Sadece nankörlük olduğu için değil, daha önce dualarımı kabul ettiği için değil, ama O'nunla geceleri yaptığım monologlar bana huzur verdiği için.

Ayağa kalkıp, istediği kadar bana sarılmasına izin veriyorum. Annem doğuştan sarılmayı ve öpmeyi seven biridir. Tutuklandığı ay, her zamanki gibi işten sonra beni kucaklamak için beklediğini hayal ederdim.

Annenin kucaklamasında özel bir şey var. En sevdiğiniz süper kahraman, kişisel koruyucunuz tarafından kucaklanmak gibi bir his. Benim durumumda, kahramanım. Beni dünyadaki tüm kötülüklerden koruyacağına güvendiğim kişi.

Bu yüzden kendimi çok çaresiz hissediyorum. Onu koruyamadım. Onu kurtaramadım.

Onu burada, haftalarca yalnız bırakıyorum.

"Söylediğimi düşünecek misin? Gerçekten biraz yaşamaya çalışacak mısın?" diye soruyor, neyse ki içimde kopan fırtınadan habersiz.

"Ben yaşıyorum anne. Endişelenme."

"Konfor alanının dışında demek istiyorum, Alexis. Dışarı çıkıp dünyayı görmelisin. Yüzünde sıcak güneşi hisset, okyanus havasını ve çiçeklerin kokusunu içine çek. Zihnini benimle burada kilitli bırakma. Tanrı'ya güveniyorum, yakında serbest bırakılacağım, ama o zaman, keyif almadığın zamanları geri getiremeyeceksin."

"Bu, annelerin kızlarına asla vermeyeceği türden bir tavsiye, Marla."

"Ben çoğu anne gibi değilim. Ben senin mutluluğunu gerçekten önemsiyorum."

"Tamam, deneyeceğim. Ama seyahat etmek söz konusu olamaz. Fazladan masraf yapamayız. Avukatlar yeterince pahalı."

"Biliyorum. Flying Fish'in satışı nasıl gidiyor?"

"Bu hafta iki teklif aldık. Biraz daha fazla fiyat çekmeye çalışıyorum."

Gülümsüyor. "Sen doğuştan bir müzakerecisin, tıpkı baban gibi."

Gurur ve sevinçle kalbim kabarıyor.

Ve her zamanki gibi, onu tanımış olmak için her şeyi verirdim.

Lazarus

BÖLÜM BEŞ

NEW YORK

İki iş ortağımla birlikte sahibi olduğum hastanede özel ofisime giriyorum. Onlar da doktorlar. Merakımdan, iki parmağımı boynumun yanına koyup nabzımı kontrol ediyorum.

Hiç şaşırmadım, nabzım tamamen düzenliydi, sanki bir Arap iş adamının hayatını kurtardıktan sonra ameliyathaneden çıkmış değil de, yirmi dakika dinlenmiş gibiydim.

Ameliyat uzun sürmüştü, hayatta kalma şansı çok azdı. En azından, başka birinin elinde olsa durum böyle olurdu. Benim elimde değil. Ben dirilişten azını kabul etmem.

Sevmekten aciz bir adamın, başkalarının kalplerini yeniden attıran adam olması, özellikle de

kalbin duyguların yuvası olduğu klişesine bağı kaldıkları düşünülürse.

Ama gerçek şu ki, her şeyin kontrolü beyinde. Kalp sadece duyguların alıcısıdır.

Küresel tıp camiasının bana ve iki iş ortağıma taktığı lakabı düşünüyorum: Beyaz Tanrılar.

Evet, öyleyiz. Her gün, hayatları ellerimizde tutuyor ve onları uçurumun kenarından geri getiriyoruz — onları evlerine ve ailelerine geri gönderiyoruz... aileleri genellikle benimki kadar zehirli.

Bu akşamki akşam yemeğı, yani *o akşam yemeğı*, düşüncelerimi kaçınılmaz olarak geleceğe yönlendiriyor.

Varislerim olması gerekiyor. Ve onları elde etme yolunda ilerliyorum.

Ama memnun olmak yerine, boğazıma kalın bir ip dolanmış gibi hissediyorum.

Tıp fakültesinden mezun olduğumdan beri, benim için hiçbir anlamı olmayan kadınlarla kısa süreli ilişkiler yaşadım — ta ki birkaç yıl önc Athanasios¹, William² ve ben bir konuşma yapana kadar...

Yerleşmenin zamanının geldiğine karar verdik. Hepimiz aynı yaş grubundayız – ben ikisinden yaklaşık üç yaş küçüğüm – ve hayal edilebilecek her türlü mesleki başarıya ulaştık.

Üçümüz de kendi alanlarımızda en iyiler olarak kabul edilen cerrahlarız. Athanasios dünya çapında bir beyin cerrahı.

William, yanık kurbanları konusunda uzmanlaşmış bir rekonstrüktif plastik cerrah. Ve ben... Ben kalplerle uğraşıyorum.

Kralların, diplomatların, dünya liderlerinin hayatlarını kurtardım.

Artık tırmanacak başka yer kalmadı. Zirve geride kaldı ve onun ötesindeki her şey zorluktan çok rutin gibi geliyor.

Geriye kalan tek gerçek zorluk?

Kişisel hayatım ve gayri resmi olarak taahhüt ettiğim büyük adım: evlilik.

Athanasios ve William benim için gerçek kardeşlerim veya kuzenimden daha çok aile gibidirler, ama yine de... Lanet olası nişanlanma işini ikisine de anlatmadım.

Neden söylemedim?

Bir psikanalist, onlara söylediğimde geri dönüşün olmayacağını söyleyecektir.

Dört aydır görüştüğüm kız arkadaşım ve yakında nişanlım olacak Jodie'ye ve ailemdeki herkese, ben izin verene kadar bu haberi duyurmamalarını söyledim. Şimdilik bu bir sır.

Annem, önümüzdeki birkaç yıl içinde nihayet büyükanne olacağını tüm dünyaya haykırmazsa patlayacakmış gibi görünse de, bu düzenlemeyi kabul etti.

Kararını verdikten sonra tereddüt eden türden bir adam değilim. Seçtiğim kadına şartlarımı söyledim ve o da hepsini kabul etti.

Bir çıkar evliliği. Aynı çatı altında ayrı hayatlar. En fazla iki çocuk. Beş yıl sonra önceden kararlaştırılmış bir boşanma. Karşılıklı yarar sağlayan açık bir cinsel ilişki, duygusal bağlanma yasak. İlişkiler konusunda gizlilik. Zamanı geldiğinde dostane bir boşanma için on milyon dolar, ancak beş yılı dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yine de, bu mümkün olan en iyi anlaşma ve sözleşme bu gece imzalanacak. Nişan, hemen ardından dünya basınına duyurulacak.

Benim açımdan mükemmel. Mirasçılar olacak ve birkaç yıl içinde özgür olacağım.

Memnun olmam gerekirdi, ama değilim. Hiç de bile. Benimle hiçbir ortak yanı olmayan biriyle yıllarımı boşa harcamak düşüncesi, açık bir evlilik olsa bile, beni sinirlendiriyor.

Ofisimin kapısı açılır ve benimle aynı DNA'yı paylaşan iki adam içeri girer.

"Genişleme yakında başlayacak," diyor Athanasios, selamlaşmayı atlayarak masamın önündeki sandalyelerden birine oturuyor — genellikle pragmatik olan zihnimdeki karmaşadan tamamen habersiz.

"Ne oldu?" diye sorar William. Bu, bizim içimizde duygusal olarak en sezgisel olanı olduğu için değil, başkalarının saklamaya çalıştığı şeyleri fark etme konusunda sinir bozucu bir yeteneği olduğu için.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum. Jodie hakkında konuşmaya henüz hazır değilim. Belki daha sonra, bu akşam ailemin evinde yapılacak ve nişanımızın resmi olarak duyurulacağı akşam yemeğinden sonra. "DNA testlerini kim sahte yaptı, bir haber var mı?"

Yüzleri kararır.

"Hayır," diye cevaplar Athanasios, iki eliyle yüzünü ovuşturarak — genellikle duygularını gizleyen biri için nadir görülen bir hareket.

Aylar önce, Athanasios'un tıp öğrencilerinden ikisinin (biri İtalyan, biri Avustralyalı) DNA sonuçları eğitimleri sırasında değiştirilmiş ve iş ortağıma büyük bir rahatsızlık ve utanç vermişti.

Bunun bir hata olmadığını biliyoruz. Ancak tüm çabalarımıza rağmen, bu numarayı kimin yaptığını hala bilmiyoruz.

"Belki de polisi devreye sokmanın zamanı gelmiştir," diyorum.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," diye araya giriyor William. "Zaten dünyanın dört bir yanından uzmanlara para ödedik ve hiçbir sonuç alamadık. Polisin bir şey yapma ihtimali..."

Daha iyisi neredeyse imkansız. Tek başaracağımız şey, o piçe peşinde olduğumuzu haber vermek ve üzerimize kötü bir basın getirmek olacak.

"Eğer biraz akli varsa, bunu zaten biliyordur."

"O mu?" William sırtıttı. "Birden fazla kişi de olabilir. Hatta bir kadın bile olabilir. Tanrı biliyor ki, arkamızda pek çok kızgın kadın bıraktık, özellikle de tıp fakültesinde."

"Birden fazla kişi olması imkansız," diyor Athanasios. "Bu tek kişilik bir işti. Sabırlı, uzun vadeli oynayan, bir sonraki saldırının ne zaman olacağını tahmin etmeye çalışırken kafamızı karıştıran biri."

"Ya da sadece Tanrı kompleksi olan, heyecan arayan sıkılmış bir teknoloji meraklısı." "Eğer durum böyleyse, bu tam bir küfürdür, çünkü Tanrı rolünü oynayabilen tek kişiler biziz,"

Tanrı'yı oynayabilen tek kişileriz," diyor

William. "Zihinlerle değil, bedenlerle,"
diye düzeltiyorum.

"Kendi adına konuş," diyor Athanasios gülümseyerek. "Ben insanların zihinleriyle oynamayı seviyorum." Uzmanlığı sayesinde, nadiren gördüğümüz bir mizah anı.

"Bu akşam ailenle akşam yemeği yiyecek misin?" diye sorar

William. "Evet. Jodie ve ben de orada olacağız."

Birbirlerine bakışirlar ve gözlerinin etrafında hafif bir eğlence çizgisi görürüm.

Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, fazla söze gerek yok.

Athanasios, komadan çıkardığı kadın olan Brooklyn³ ile evlidir. William baba olmak üzeredir. Kızının annesi Taylo r⁴ ile ilişkisi hala karmaşıktır, ancak yolunda gitmektedir. İkisi de yıllar önce yaptığımız planı uygulamaktadır: aile kurmak. Ve ikisi de bu durumdan memnun görünmektedir.

Peki ya ben?

"Evlilik planım" devam etse de, sanki çoktan atlamışım gibi hissediyorum. Ve yere çarpmadan çok önce ip boynumu sıkmaya başlıyor.

¹ *The Arrogant's Surrender*'in kahramanı.

² *Arrogant and Merciless*'in kahramanı.

³ *The Arrogant's Surrender*'in kahramanı.

⁴ *Arrogant and Merciless*'in kahramanı.

Lazarus

ALTINCI BÖLÜM

O Gece

Balığın tadı nasıl, **bilemiyorum**.

Dürüst olmak gerekirse, tabağımdaki etin rengi olmasaydı, ana yemeğin balık olduğunu bile bilemezdim.

Yemek gibi önemsiz bir şeye odaklanmak yerine, önümdeki sahneyi analiz etmeyi tercih ederim.

Kardeşlerime tamamen tarafsız bir ifadeyle bakıyorum: Seth, her zamanki gibi anne babamızla yediğimiz akşam yemeklerinde olduğu gibi sıkılmış görünüyor; en küçüğümüz Lois ise, bu gecenin sonunda resmi olarak nişanlım olacak olan kadınla sohbete dalmış durumda.

Jodie'yi kasten atlayıp masayı taramaya devam ediyorum.

Ailem, Nigel Jasper Seymour — evet, babam ve benim gibi Seth'in de ikinci adı Jasper. Bugüne kadar, hangimizin

bunu harika bir fikir olarak gören atamızın hangisi olduğunu merak ediyorum — ve ailemizin reisi Renee Mae Seymour.

Gözlerim ilerliyor ve kuzenim Morrison'a takılıyor. O, şarap kadehini hafifçe bana doğru kaldırırken, kadehin arkasında bir sırıtış saklıyor.

Muhtemelen burada benim nasıl hissettiğimi gerçekten bilen tek kişi odur. Nişan hakkında konuştuk ve bana bunu yapmamamı tavsiye etti —sadece benim gibi gururlu bir bekar olduğu için değil, Jodie ve ailesine karşı içgüdüsel bir nefret beslediği için.

Hepimiz eski paralı ailelerden geliyoruz, Amerikan yüksek sosyetesinde önemli isimleriz. İşlevsiz aileler konusunda taş atacak biri değilim — çünkü Seymours, şüphesiz, herkesin piç olduğu ve kimsenin kimseyi umursamadığı ölümcül bir oyunun cilalı versiyonudur.

Peki ya Jodie'nin ailesi? Onlar bambaşka bir seviyede.

Onlar hiç çocuk sahibi olmamaları gereken türden insanlar. Bu da bana, Jodie gibi görünüşte tatlı (ama içi boş) birinin o genetik fabrikadan nasıl çıktığını merak ettiriyor.

"Bence bin konuk ideal olur. Fransa ve Almanya'da akrabalarımız var," diyor annem şarkı söyler gibi sesiyle, beynime keskin bir acı saplayarak. Yumuşak bir sesle konuşurken aynı zamanda acı verici derecede sinir bozucu olabilme konusunda şaşırtıcı bir yeteneği var, kelimelerin son hecelerini sanki bitmek zorunda oldukları için onlara acıyormuş gibi uzatıyor.

Jodie bana bakar, muhtemelen annemin az önce söylediği şeyden sonra benim onayımı arıyor. Morrison'ın kahkahasını bastırdığını duyarım. Ona ilk kez Jodie'yi potansiyel eşim olarak düşündüğümü söylediğimde, sözleşmede belirtilen beş yıl bir yana, altı ay bile dayanamayacağımı söylemişti.

Bugün erken saatlerde ceketimin cebine koyduğum üç karatlık elmas yüzüğü, parmağına takıp anlaşılmamızı kesinleştirmek niyetiyle kadına bakıyorum.

Çoğu erkeğin yanında olsaydı gurur duyacağı bir şekilde mükemmel bir kadın. Doğal kahverengi saçları omuzlarının hemen üstünde kesilmiş. Yeşil gözleri. Kusursuz cildi. Her şeyi orantılı ve şık. Orta büyüklükte göğüsleri. Hoş bir vücudu. Bana güzel çocuklar vereceğinden şüphe yok. Otuz bir yaşındaki Jodie, anne olmak için sabırsızlandığını söyledi.

Ailemin önünde ona bakarken utanmış görünüyor, ama utanmasına gerek yok. Artık onların ne düşündüğünü umursamadığımı bilmeli.

Yüzündeki ifade hızla yumuşadı. Her şeyi, tavırları bile, çok uygun. Tatlı ve mükemmelden başka bir şey olarak görülmenin "onur kırıcı" riskini asla göze almaz.

"Annenin önerisi hakkında ne düşünüyorsun, LJ?" diye sordu babam, muhtemelen havadaki gerginliği hissederek.

Babam bugünkü konumuna tesadüfen gelmedi. O, servetinin üzerinde oturan sıradan bir varis değil. Mirasını sanki yarın yokmuş gibi harcayan Morrison'ın babasının aksine, babam mirasını katladı.

Keskin zekalı, akıllı, takım elbiseli bir avcı. Çoğu insanın karşı karşıya gelmek istemeyeceği biri.

Ben hariç.

Ben de onunla aynı hamurdan yoğrulmuşum, bu yüzden başkalarının korkutucu bulabileceği ses tonu bana hiçbir şey ifade etmiyor.

"Bence kimse konuk listesi hakkında endişelenmeden önce, bana teklifimi yapmam için zaman tanımalı. Henüz teklif yapmadım."

Jilet sırtında yürüyor gibi hissediyorum.

Hiçbir şey resmiyet kazanmadı, içimden bir ses uyarıyor.

Şimdiye kadar tek yaptığım Jodie'ye evlilik öncesi anlaşma taslağını vermektir. Evlenme teklifinde bulunmadım. Evet, evlilik hakkında konuştuk, ama onun bunu zaten kesin bir karar olarak gördüğünü fark ettikçe, bir hata yapıp yapmadığımı daha çok sorgulamaya başladım.

"Lazarus," diyor annem o onaylamayan ses tonuyla. "Şaka yapmanın sırası değil."

Onu görmezden geliyorum, dikkatim Jodie'de, çünkü yüzünde bir anlık bir ifade belirdi ve bu benim dikkatimi çekti. Hızlı ama çok netti. İlk kez, onun gerçekten hayatta olduğunu, damarlarında kan dolaştığını gördüm, çünkü seks sırasında bile kendini bırakamıyor. Onu seçmemin ana nedenlerinden biri de bu.

Yatakta beni çok iyi tatmin eden biriyle evlenmek işleri karmaşıktı. Bana fiziksel olarak her şeyi veren bir kadın seçseydim, aşk olmasa bile, ona sadık kalmam gerekenden daha uzun süre kalabilirdim ve bu da onun aramızda daha fazlası olabileceğine inanmasına yol açardı. Bu elbette bir hata olurdu ve sonunda o incinirdi.

Ruhsuz bir piç olabilirim, ama kadınları kasten incitmem. Bu yüzden benimle aynı frekansta olan birine ihtiyacım var.

Masada ağır bir sessizlik hakim. Herkes ne söyleyeceğini bekleyerek nefesini tutuyor.

Sakin bir şekilde şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm — akşam boyunca ilk kez — ve Jodie'nin yüzünü incelemeye devam ettim.

Evet, kızgın, ama beni rahatsız eden bu değil. Aslında, samimiyeti takdir ediyorum. Beni rahatsız eden şey, bu küçük duygu patlamasının

gözlerimdeki perdeyi kaldırmış olması.

Bütün bu zaman boyunca rol yapıyordu.

Şu anda yüzünde hiç kabul görmüyor, anlaşmamızı anladığına dair hiçbir iz yok.

Jodie, bana karşı olan tüm beklentilerini yok edecek bir hata yaptı.

.

Yalancılara tahammülüm yok.

Lazarus

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hoşça kal demek ve annenin senin yapacağın şeyi öğrendiğinde çıldıracağını bilmeni sağlamak için **geldim**," diyor Seth, akşam yemeğinden sonra kütüphaneye girerken.

Jodie ile aramızdaki gerginlikten sonra, ailem hiçbir şey olmamış gibi davrandı, ancak ikisinin de artık düğün olmayacağını bildiğinden eminim.

Ancak kız arkadaşım, sanki hiçbir şey olmamış gibi hemen tatlı moduna geri döndü.

"Bir iki gün sinir krizi geçirecek. İşler istediği gibi gitmediğinde hep böyle yapar."

"Durum daha da kötü. Annem çocukların isimlerini seçmeye başlamıştı bile. Aynen şöyle dedi: 'Walton-Seymour soyadını taşıyan bir torunumuz olması bir rüya olurdu.

"Tanrım."

"Her neyse, ben çıkıyorum. Doğru kararı verdin kardeşim." "Bunu yapmayacağımı nereden bildin?"

"Ben senin küçük kardeşimim. Sen bu kadar pislik olmadığın zamanlarda benim kahramanımdın. Senin sessizliklerini okumayı öğrendim," diyor ve Seth ile benim aramdaki tek farkın deneyim olduğunu bilmesem, bu sözler beni etkileyebilirdi. Ona birkaç yıl daha ver, o da benim kadar pislik olacak.

"Bu beni etkilemeli mi?" diye soruyorum, bardağımdaki viskiyi karıştırarak.

O, alaycı bir şekilde kalbini tutarak acı çekiyormuş gibi yapar. "Aslında, evet. Sana o sülükten kurtulmanın doğru bir karar olduğunu söylemeye geldim. Bunu Jodie'ye karşı kişisel bir garezim olduğu için söylemiyorum. Sadece soyumuzu düşünüyorum. Ailemizi onun ailesiyle birleştirebileceğimizi hayal edemiyorum."

Tam o sırada Morrison kütüphaneye girer. "Evet, bu Medici'lerle Lannister'ları¹ birleştirmek gibi olur. Dünya bu kadar toksik bir duruma hazır değil," der kuzenimiz kuru bir şekilde ve Seth güler.

"Yüksek lisans nasıl gidiyor?" diye kardeşim soruyorum.

"Kendi hayatının dönüm noktasında dururken birdenbire derslerimi mi merak etmeye başladın?"

"Karar verecek bir şey yok. Bitti. Sadece Jodie'ye haber vermem gerekiyor." Seth kapıda durur ve geri döner. "Sen soğuk bir piçsin, LJ."

"Karşında ne görüyorsun, küçük kardeşim? Bir ayna mı?" Sırıtiyorum. Biz aynı kalıptan çıkmışız.

"Karma diye bir şey duydun mu hiç, LJ? Çünkü bir gün, geri dönüp seni ısıtır," der ve çıkar.

"Karma zayıflar içindir. Kader gibi," diye mırıldanır Morrison, kendine bir içki doldurup yanımdaki koltuğa oturur. "Ama Seth bir konuda haklı: annen savaşmadan pes etmeyecek."

"Umurumda değil," diyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Seth yine haklı. Sen ikimizden bile daha soğuk bir pislığe dönüştün."

"Sen daha büyüksün. Benim akıl hocam olmalısın." Gülümsüyor. "Kim demiş ben değilim diye?"

İnanamadan kaşlarımı kaldırıyorum. Morrison'ın hala bir kalbi var, benimki ise çoktan yok oldu.

"Hepimiz hasarlıyız," diyor, arkasına yaslanarak. "Hiçbirimiz genlerimizi aktarmamalıyız."

"Ben mirasçı istiyorum." "Ne pahasına olursa olsun mu?"

"Mantıklı sınırlar içinde."

"Akşam yemeğinde ne değişti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çelişkiliydin ama karar vermemiştin. Akşam yemeği sırasında bir şey dengeleri değiştirdi."

"Bu akşam Jodie'de gördüğüm şeyin önemi yoktu. Bu öğleden sonra, ameliyattan hemen sonra, onunla evlenmeyeceğimi biliyordum. Kalp atışlarım hiç hızlanmadı. Sabit kaldı. Jodie'ye karşı her zaman böyle hissediyorum."

"Bu ne anlama geliyor? Fikrini mi değiştirdin? Şimdi kalp atışlarını hızlandıran birini mi istiyorsun? Aşık olmak istemediğini sanıyordum."

"Aşık olabileceğimi sanmıyorum. Ama beni uyutan biriyle yıllarca yaşayamam da. Onun benim için mükemmel olduğunu sanıyordum, ama değil."

"Neden?"

"Az önce söylediklerimin yanı sıra, bugün onun yalan söylediğini öğrendim. Ya da daha doğrusu, rol yaptığını. Aylarca, çıkmaya başladığımızdan beri."

Yudumunu yarıda kesip donakaldı. "Peki bunu *bu gece* nasıl anladın?"

"Ağzından kaçırdı. Bir anlık öfke gösterdi. Öfkeli insanları sorun etmem. Ama yalancılarla sorunum var."

"Yani bu kadar mı? Kendisi olmadığı biri gibi davrandı ve senin standartlarına göre, artık yok mu?"

"Aynen öyle. Kabul edeceğim hiçbir evlilikte aşk olmayacak, ama çok net bir anlaşma olacak. Dürüstlük olmalı. Bunun işe yarayacağına inanmam lazım. O başından beri numara yapıyordu. Ve şimdi onun benim vermek istediğimden fazlasını istediğini biliyorum, o felakete isteyerek girmeyeceğim."

"Geri adım atamazsın. Aileme çoktan söyledim," diyor, arabada yanımda otururken.

Arka aynaya bakıp, korumalarımın sıkılmadığını merak ediyorum. Kırk beş dakikadır onun şikayetlerini dinliyorum. Böyle anlarda, prens gibi yetiştirilmemiş olmayı diliyorum. Bir kadını kendi kendine konuşmaya bırakabilecek türden bir adam olmayı diliyorum.

Ama değilim.

"Onlara zaten söyledin, o zaman anlaşmamızı bozmuş oldun."

"Ben lanet olası bir şirket değilim." Sonunda tatlı kız rolünü bırakıp saldırganlığını göstermeye başladı.

Jodie bu gece her şeyi denerdi. Arabada bana oral seks yapmayı teklif etti, seks teklif etti — onunla ne yapmak istersem yapabileceğim bir gece — ağladı ve ayrılırsak toplumun ne düşüneceğini anlattı, ama ilişkilerimi gözlerden uzak tuttuğum için toplumun bizim birlikte olduğumuzu bildiğinden bile şüpheliyim. Ve şimdi, aileme olan bağlılığımı hitap etmeye çalışıyor.

Tüm bunlardan sonra, sessizce ona dönüp bakıyorum.

Maskesinin düştüğünü fark edince, onu yerine takmaya çalışıyor. "Affet beni. Sinirime hakim olamadım. Asla küfür etmem. Bu senin hatan."

"İlk günden beri küfür etseydin umurumda olmazdı." Yeterince katlandım. "Kontrolünü kaybetmeni görmek umurumda olmazdı."

"O zaman anlamıyorum."

"Sen rol yapıyordun. Ben başından beri dürüstüm, ilk görüşmeye başladığımızda ve özellikle sana evlilik öncesi sözleşme taslağını verdiğimde. Dürüstlük benim için tartışılmaz bir konudur."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı. "Peki, ne olmuş yani? İlişkimizin yürümesi için istediğin her şeye katılıyormuş gibi davrandım. Belki evlendikten sonra seni bana aşık edebilirim diye düşündüm."

Nasıl cevap vereceğimi düşünmek için bir dakika durdum. Onun duygularını incitmek istemiyorum, tabii gerçek duygulardan bahsediyorsak, ki bundan şüpheliyim, ama hayatımda hiç yalan söylemedim ve şimdi de söylemeye başlamayacağım. Bu Seymour ailesinin bir özelliğidir; bizler piç olabiliriz, ama yalancı değiliz.

"Seni asla sevemezdim. İşte bu yüzden seni seçtim."

Bu sözleri sindirmesi birkaç saniye sürüyor ve ben gerçekten ne olacağını bilmiyorum.

Çılgılık atacak mı? Küfredecek mi?

Beklemediğim şey, emniyet kemerini çözüp kucağıma tırmanmasıydı.

kuc

ağı "Senin istediğin kişi olabilirim."

ma "Hayır, Jodie, olamazsın. Gerçek bir evlilik istiyorsan, aynı şeyi isteyen bir
tır erkek bulmalısın."

ma

nm

asıy

dı.

Aynı şeyi isteyen bir adam bulmalısın." Onu koltuğuna geri oturtuyorum. "Eğer evlenirsek, seni mahvederim. Benim tarafımdan asla bir şey hissetmeyeceğim. Diğer kadınlarla yatmaya devam edeceğim, çünkü bu sözleşmenin bir parçasıydı. Sadakat sözü vermedim ve senden de bunu istemedim. Şimdi, yetiştirildiğin gibi bir hanımefendi ol ve içeri gir. Daha sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek için arayacağım."

"Lanet olası bir beyefendi gibi davranma, LJ!"

"Kasıtlı değil," derim, rahatsız olmadan, "ve kişisel de değil. Herkese aynı şeyi söyledim."

"Orospu çocuğu..." Ağzını kapatıyor. "Özür dilerim. Kendimi kaybediyorum. Özür dilerim, aşkım. Haklısın. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var."

"Artık 'biz' diye bir şey yok, Jodie. Bitti."

"Hayır."

Arabadan inip onun kapısını açıyorum.

"İçeri gir." "Lütfen."

"Kendine bunu yapma."

"Neden fikrini değiştirdin?" "Yeniden başlamayacağız."

"İki gün sonra gel. Sakinleştğinde."

Elini tutup elinin içini öperim. "Bitti, Jodie. Umarım mutluluğu bulursun."

"Sen olmadan asla mutlu olamam, Lazarus. Birlikte olmamızı istiyorum."

Bunu bir mantra gibi tekrar edip durur, sonunda binanın içine girer.

Arabaya geri dönüyorum ama hemen yola çıkmıyorum. Bunun yerine, orada oturup yarattığım karmaşayı düşünüyorum.

Savunmam olarak, ona ilk evlenme teklifini düşündüğümde, bunu tamamen bir anlaşma olarak görmüştüm. Birlikte yatmadan önce bile, ona romantizmle ilgilenmediğimi söylemiştim.

Bir dahaki sefere varisimin annesini ararken daha dikkatli seçim yapmam gerekecek.

1 Medici ailesi, siyasi gücü, zenginliği ve sosyal etkisiyle tanınan bir İtalyan hanedanıydı. Aynı zamanda son derece zehirli bir aileydi. Lannisterlar, *Game of Thrones* dizisindeki kurgusal bir disfonksiyonel ailedir.

Alexis

BÖLÜM SEKİZ

Ertesi Gün

Annemin balıkçı teknesinde **oturmuş**, gökyüzü yeni aydınlanmaya başlamışken, dalgaların ritmine yarı hipnotize olmuş bir şekilde denizi seyrediyorum.

Her zaman böyle anlar yaşamışımdır — sessiz, içe dönük anlar, kendimi bulduğum anlar.

sessizliği dinlemenin rahatlığı. Bazen dışa dönük biri gibi davrandığımın farkına vardım çünkü insanlar benden bunu bekliyor çünkü annem doğal olarak sosyal biridir.

Ama ben antisosyal değilim ve insanlardan nefret etmiyorum. Sadece çoğu zaman kendi başıma daha iyi hissediyorum. Yaşıma göre biraz tuhaf olduğumu düşünüyorum. Badger'ın restoranına gelen turistleri izliyorum — on sekiz, on dokuz yaşında, hayattan zevk almaktan başka hiçbir şeyi umursamayan kızlar. Benim böyle bir dönemim olduğunu hatırlamıyorum.

Çocukken endişeliydim, her zaman iyi bir ailenin beni evlat edinmesini ya da biyolojik annemin beni yetimhaneden almaya gelmesini umuyordum.

Daha sonra, beni bulduktan sonra fikrini değiştirip anne olmak istemediğini fark edip beni geri göndereceğinden korkuyordum.

Şimdi ise onu hapishaneden çıkaramayacağım korkusuyla yaşıyorum.

Bir rüzgâr esintisi kumları havaya kaldırıp yüzüme ve saçlarıma üflüyor. Gözlerimi kapatıp kum tanelerinin girmesini engelliyorum ve tekrar açtığımda güneş doğuyor. Burada oturup bu gezegendeki kısa varlığımı düşünmenin zamanı değil, hareket etme zamanı. Birazdan, tekneyi satın almayı düşünen potansiyel alıcılardan biri benimle buluşacak.

Ayağa kalkıp güverteyi kontrol etmeye başlıyorum ve birkaç küçük onarım yapılması gerektiğini fark ediyorum. Tekneye yeni bir görünüm kazandırmak için yeni bir kat boya yeterli olabilir.

Badger, alıcıların bu konuda beni düşük fiyatla kandırmasına izin vermememi söyledi. O doğuştan bir müzakereci ve benimle gelmeyi, hatta tüm satışı kendisi halletmeyi teklif etti, ama ben kibarca reddettim. Annem benim örneğimdir. Yaşadığı onca şeye rağmen, asla kurban rolünü oynamadı. Asla kimseden yardım istemedim.

Onun bir mottosu var: *Kolay zamanlar zayıf insanlar yaratır. Zayıf insanlar zor zamanlar yaratır. Zor zamanlar güçlü insanlar yaratır.*

Hayatın döngüsü budur. Ne kadar zor görünürse görünsün, her şey geçer. Ben buna odaklanıyorum.

O tutuklandığından beri kendime ağlamaya izin vermedim. O günden beri ikimiz için bir kale oldum.

Diğer balıkçılar sabah avlarıyla dönüyorlar ve ben de, o serbest kaldığında bu hayatı özleyecek mi diye merak ediyorum. Üniversite eğitim masraflarımı karşılamak için annem akşamları zengin bir ailenin evinde aşçılık yapmaya başladı. Bu yüzden şu anda hapiste.

Şu an için anıları bir kenara bırakıyorum çünkü bu toplantı için zihnim açık olmalı.

Saatime baktığımda, alıcının resmen geç kaldığını görüyorum.

Restorandaki normal vardiyam öğleden sonra geç saatlerde başlıyor, ama bugün Badger'a ana yemek salonunun dekorasyonu için şehirde dolaşp bir şeyler arayacağıma söz verdim.

Yerel olarak bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum, en iyisi internetten aramak, ama ısrar etti ve nadiren yardım istediği için kabul ettim.

Ancak ondan önce, 10 km koşmak istiyorum. Egzersiz, annemin durumu yüzünden yaşadığım gerginliği biraz olsun atmamı sağlıyor.

Tanrım, bu alıcı nerede?

Onu aramak için tahta kaldırıma doğru dönüyorum ve birinin yaklaştığını görünce neredeyse rahat bir nefes alıyorum.

Gözlerimi kısıyorum çünkü uzaktan bile bu adamın buraya ait olmadığını anlayabiliyorum. Kıyafeti bizim dünyamızdaki kimseye uymuyor ve kesinlikle gelir elde etmek için balıkçı teknesine ihtiyacı olan birine benzemiyor: beyaz düğmeli gömlek — yakası açık ve pantolonun içine sokulmamış — haki şort. Kolları sıyrılmış, güçlü, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış. Loafer ayakkabılar.

O, burada ve komşu kasabalarda sahil evleri olan zengin yazlıkçılar grubunun tam bir örneği.

Zengin olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

Böyle bir adam neden balıkçı teknesi istesin ki? Tabii, birkaç ömür boyu yetecek kadar parası olan ve yine de bunun önemi yokmuş gibi davranan garip insanlardan biri değilse.

Birisi bana bir keresinde, ayrıcalıklı insanların paranın önemi yokmuş gibi davranmalarının sebebinin, paraya hiç ihtiyaç duymamış olmaları olduğunu söylemişti. Sadece fakirler, dolu bir sofraya ve başlarının üzerinde bir çatı olmasının değerini anlarlar.

Adam bana doğru yürürken kendimi odaklanmaya zorluyorum. Her adımda, göğsümde garip bir tedirginlik büyüyor. Halkla ilgilenmeye alışkınım. Restoranda her kesimden, her türden insana hizmet ediyoruz, ama onun hareketlerinde bir şey var — rahat güveni, acele etmeden başını dik tutuşu... Bu korkutucu. Sanki dünya zaten ona aitmiş ve o sadece içinde yürüyor gibi.

En azından onu bu kadar yakından izlemiyormuş gibi davranmalıyım, ama yerinde çakılıp kalmış gibiyim, yüzünü görme ihtiyacı beni ele geçirmiş durumda. Vücudu zaten...

. dikkat çekici. Uzun boylu, zayıf, kaslı, ama abartılı değil. Bu, söylenmeden fark ettiğiniz türden bir güç.

Evet, güç... Onu tanımlamak için kullanacağım kelime bu.

Yüzünü görmem gerekiyor ve göğsümde yayılan heyecanı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Tanrım, yardım et, eğer o gerçekten alıcıysa, profesyonel davranmam gerek. Annemin avukatları için ihtiyacımız olan parayı verecek adama ilgi duymamalıyım.

Ve sonra o sadece birkaç adım uzakta ve cildimin altında o kadar hızlı bir sıcaklık yayılıyor ki, yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan eminim.

Gözlerim onun yüzüne kayarken iç çekmeyi zorla engelliyorum. Koyu sarı saçları neredeyse kahverengi.

Keskin hatlı, kare şeklinde, sert bir çene.

Dolgun dudaklar, sıkı ve sert bir çizgi halinde bastırılmış... ama alt dudak? O dudak günahı ima ediyor. Onu ısırmaq istiyorum. *Tam orasını.*

Burnu, bir Yunan heykeli bile kıskandırabilir.

Tamamen yutulacak kadar çekici, ama beni gerçekten nefesimi kesen şey mavi gözleri.

Hiç böyle gözler görmemiştim. Cape Cod'un okyanusunun rengiyle aynı tonlarda, yeşil ile mavi arasında bir renk. Sanki deniz onun bakışlarının içinde hapsolmuş gibi.

Ama sakın bir deniz değil. Körfez gibi değil.

Duruşunda gerginlik var, ama gözleri fırtına gibi çığlık atıyor.

Fırtına. Sanki bana bakarak beni içine çekiyor gibi hissediyorum.

Bu bir davet değil, bir emir. Aynı zamanda, onun da bana bakmak istemediğini hissediyorum. Sanki o da dönüp gitmek istiyor, ama görünmez bir şey, aramızdaki bir şey onu orada tutuyor.

Güzelliğı neredeyse ahlaksızca, seksi ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Saniyeler mi, dakikalar mı baktım, bilemiyorum. Dalgaların sesi hafif bir bulanıklık. Çünkü şu anda, var olan tek şey o.

Lazarus

BÖLÜM DOKUZ

Birkaç dakika önce

Ben sorunlardan kaçan türden bir adam **değilim**. Genellikle onlara gülerim ve benden tek bir düşünceyi bile çalmalarını cesaretlendiririm.

Dünyanın çoğuna ve içindeki insanlara karşı hissettiğim kayıtsızlık kasıtlı değildir. Gerçektir. Doğaldır.

Tartışmalı durumlar, aile kavgaları ve annemin her zamanki öfke nöbetleri beni sarsmaz.

Yüzde doksan dokuz başarısızlık ihtimali olan bir ameliyata girmek de beni dengesizleştirmiyor.

Ve yine de, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, dünden sonra her şeyden uzaklaşmam gerekti.

Bunun Jodie'nin yaptığı melodramatik gösterisiyle hiçbir ilgisi yok. Empatiye aşına değilim. Onun için hissettiğim tek şey, biraz acıma duygusuydu, ama

merhametli bir acıma değil, daha çok hor görme gibi bir şeydi.

İlişkinin bitmesinden dolayı acı çekmediğini biliyorum. Sadece planları işe yaramadığı için kızgın.

Bu yüzden bu hafta sonu uzaklaşmamın sebebi bendim. Geleceğim için ne istediğimi yeniden düşünmem gerekiyordu.

Soyumu devam ettirmek istiyorum ve zaman aleyhime işliyor, ama aynı zamanda, geçici bir anlaşma yapmanın, yani sözleşmeyle bir eş edinmenin, ilk başta düşündüğüm kadar basit olmayacağını anlamaya başlıyorum.

Jodie'yi evine bıraktığım anda Seth ve Morrison'dan telefonlar aldım. Kardeşim, neredeyse nişanlanacağım bu çılgınlığı gerçekten bitirdiğimden emin olmak istedi. Morrison hiçbir şey sormadı, sadece bittiğini biliyordu ve bana Massachusetts'teki Cape Cod'daki evini birkaç günlüğüne teklif etti.

Ailemizin diğer üyeleri gibi, ikimizin de Hamptons'ta evleri var, ama kuzenim beni yeterince iyi tanıyor ve orasının gitmek isteyeceğim son yer olduğunu biliyor, çünkü Jodie'nin orada ortaya çıkma ihtimali her zaman var.

Bazen telepatiyle iletişim kurarız ve yaş farkımız çok fazla olmasa da (o benden sadece sekiz yaş büyük) Morrison her zaman bana karşı sorumlu hissetmiştir.

Başından beri Jodie ile ilişkimizin yürümeyeceğini söylemişti. Ancak, onun ailesinin dayanılmaz olduğunu söylemekten başka nedenini hiç açıklamadı, ki bizim ailemiz bir canavarlar ordusu olduğu için bu benim için pek bir anlam ifade etmiyordu.

Ancak dün gece Jodie'nin maskesi düştüğünde, Morrison'ın onun rol yaptığını başından beri bildiğini anladım; sadece benim de bunu fark etmemi bekliyordu.

Ya fark etmeseydim? Bana söyler miydi? Emin değilim. Ailemizin üyeleri, başkalarının hayatlarının çöküşünü izlemekten garip bir tatmin duyuyor gibi görünüyor — kardeşlerim ve kuzenim de dahil. Bana gelince, ben sadece kayıtsızım. Başkalarının acılarına ortak olmuyorum, zaferlerini de kutlamıyorum.

Hayat, kutlamalar ve boktan şeylerin sürekli bir döngüsüdür. İkisini de idare edersen, nefes almaya devam edersin.

Morrison'ın mülküne yakın bir kasaba olan Provincetown'ın sahil caddelerinde yürürken, muhtemelen son kez Jodie ile ayrılığımızı düşünüyorum.

Gözyaşlarına ve sözde çaresizliğine rağmen, onun bana aşık olduğuna bir an bile inanmadım. Alaycı tarafım, onun planlarının suya düşmesinin onu bu hale getirdiğini söylüyor, ama içimde bir şey beni rahatsız ediyor.

Belki de sadece bu değildi. Dramaya yatkın bir kadın için bile - ki o açıkça öyleydi - tepkisi aşırıydı.

Onun imajının önümde tuğla tuğla yıkıldığını izledim. Ve daha önce de söylediğim gibi, beni uzaklaştırdıran şey, onun derinlerde kötü bir mizacı olması değildi; aylarca rol yapmasıydı. Mirasçımın böyle bir anneden olmasını kesinlikle istemiyorum.

Yönümü değiştirip, muhtemelen günlük işlerinden dönen birkaç balıkçı teknesinin bulunduğu kuma doğru ilerledim.

Yükü boşaltan adamlar arasında sessiz bir dostluk var, hayranlık uyandıran bir şey. Ayrıca, verimli bir sabahın ardından yüzlerinde açık bir memnuniyet var.

Tuzlu hava beni sarıyor ve derin bir nefes alıp içime çekiyorum. Güneşlenmeyi hiç sevmedim, bir yerde o kadar uzun süre kalacak sabrım yok, ama cildime değen deniz suyunun hissini ya da yüzdükten sonra kaslarımda hissettiğim tembel ağrıyı seviyorum.

Tekneler arasında, üzerinde bir kız oturan bir tekne fark ettim. Belki bir genç kız? Bu kadar genç biri, bu saatte ıssız bir kumsalda, Erkeklerle çevrili, bu kadar erken saatte? Çalışıyor gibi görünmüyor. Uzaktan bile spor kıyafetleri giydiğini anlayabiliyorum — koşu şortu ve spor sütyeni. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Loaferlarımda kumun verdiği rahatsız edici hissi görmezden gelerek, doğruca ona doğru yöneliyorum. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok — bu, atalarımızdan miras aldığımız bir aile özelliği: kadınları koruruz.

Belki de sadece kontrolcü bir aptalım, o kadar genç bir kızın gün doğumunda o kadar çok erkeğin arasında yalnız kalmaması gereken bir dünyada yaşıyorum. Ama en azından iyi olduğundan emin olmam lazım.

Ona yaklaştıkça, onun da dikkatinin bende olduğunu fark ettim. Hareket etmiyordu, sanki donmuş gibiydi ve ancak beş metre kadar yaklaştığımda onun bir genç kız olmadığını fark ettim. O genç bir kadındı.

Yirmili yaşların başında olabilir mi?

Yine de, bu saatte burada olmamalı.

"Beklediğim alıcı siz misiniz? Eğer öyleyse, geç kaldınız," diyor, selam bile vermeden, beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

"Ne?"

"Aldığım tek teklif seninki değildi. Yani indirim almak için sert oynamayı düşünüyorsan, bir daha düşün. Ben gencim, aptal değilim."

Alexis

ONUNCU BÖLÜM

İÇE DÖNÜK KİŞİLER çevrelerindeki insanların vücut dilini okumakta iyidirler.

Daha önce de bahsettiğim gibi, ben bunu iyi taklit ederim — sanki partinin kraliçesiymişim gibi davranıyorum, ama aslında, tuhaf görünmemek için insanların yorumlarını önceden programlanmış cümlelerle tamamlıyorum.

"Vay canına, bu harika!"

"Bu gerçekten harika!"

"Hiç tahmin edemezdim..."

Hepsi bir gülümseme veya şaşkın bir ifadeyle söylenir, ama gerçekte, hayatımın geri kalanında ağzımı kapalı tutabilseydim, en ufak bir sıkıntı bile çekmezdim.

Sadece annem ve Badger'ın yanında tamamen doğal davranabiliyorum.

Konuşmayı veya etkileşimi sevmemek, ancak bu, toplum içinde nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim veya insanların tepkilerini okuyamadığım anlamına gelmez.

Bununla birlikte, Teksas büyüklüğünde bir hata yaptığımı anlamam yarım saniye sürüyor. Karşımdaki adam kesinlikle bir alıcı değil. Balık tutmaya benim satranç oynamaya gösterdiğim ilgi kadar ilgi duyuyor gibi görünüyor.

Hızlıca toparlanıp, ona bir sürü saçma sapan şey söylememişim gibi konuşmaya devam ediyorum. "Özür dilerim. Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Yardım mı?"

Tanrım, benden daha az konuşan birini bulmuşum galiba.

Gerçeği söylemeli miyim, onu tekнемizin potansiyel bir alıcısı sanmıştım, yoksa kaybolmuş bir turist olduğunu düşünerek sadece nazik davranıyormuşum gibi mi davranmalıyım diye düşünürken iç çekiyorum, ama yalan söylemenin çok zahmetli olduğuna ve hayat enerjimi buna harcamak istemediğime karar veriyorum.

"Annemin teknesini satın alacak kişi olduğunu sanıyordum."

Gözlerindeki okyanuslar beni baştan aşağı süpürüyor ve derimin altında bir sıcaklık dalgası yayılıyor — sanki biri kibrit çıkıp etime ve kanıma ateş yakmış gibi.

Sadece sosyalleşmeyi sevmediğim ve küçük bir kasabada yaşadığım için, medeni davranış kurallarını bilmediğim anlamına gelmez. Bu güzel yabancıya bana bakışının pek de kibar olmadığını biliyorum, ama buna rağmen kırılmak yerine kalbim deli gibi çarpıyor.

Daha önce erkeklerin bakışlarına maruz kaldım ve onun bakışları kesinlikle hoşuna giden bir şey gördüğü anlamına geliyor.

Bunu fark etmek, ilk kez alkol denediğimde hissettiğim duyguyu uyandırıyor — sanki yerden birkaç metre yukarıda süzülüyor gibiyim. Bu durum beni her zamanki gibi rahatsız etmiyor.

Ama başladığı kadar çabuk bitti.

O mükemmel yüz, kayıtsızlık maskesi haline dönüşüyor. "Bu saatte burada tek başına olmamalısın," diye homurdanıyor.

"Ne?"

"Duydun beni."

İki elimi belime koyuyorum, onun çarpıcı görünüşünün kişiliğiyle uyuşmadığı için içten içe şükrediyorum. Kibirli bir pisliğe ilgi duymamak daha kolay olacak. "Buraya, benim tehlikede olduğumu düşündüğün için mi geldin?"

"Burada yalnız başına olan herhangi bir *genç kız* için de aynısını yapardım," diyor ve neredeyse eminim ki bana bilerek öyle diyor, çünkü yirmi üç yaşında olmasam da kesinlikle çocuk gibi görünmüyorum.

Yeter. Bu konuşmadan bıktım. Daha kahvaltı bile yapmadım ve ne kadar yakışıklı olursa olsun, şafak vakti kendini beğenmiş bir yabancıyla tartışmaya niyetim yok.

"Ben genç değilim. Ama her halükarda, ilginiz için teşekkür ederim. Başım belada değil. Neredeyse burada doğup büyüdüm. Annemin teknesini alacak bir alıcı bekliyorum," diyorum ve ona restoranındaki kibirli müşterilere sakladığım dördüncü sahte gülümsememi takınıyorum.

"*Neredeyse mi?*" diye sordu, beni hazırlıksız yakaladı.

Onun duruşundan, ipucunu anlayıp uzaklaşacağını, bir hataya takılmayacağını anladım. "Evet."

"Neden?"

Oh, soruyu anlıyorum elbette. Ama tamamen yabancı birine, Kuzey Carolina'da doğduğumu, ancak annemin beni evlatlık verdiğinde, beni geri alabileceğinden korktuğu için aramızda mesafe koymak istediğini ve depresyonunda bana bir şekilde zarar verebileceğini nasıl anlatabilirim? Ve kuzeye taşınmak için yeterli parayı biriktirdikten sonra, en azından benim gittiğini düşündüğü eyalet olan New York'a yakın olmak umuduyla Cape Cod'u evi yapmaya karar verdiğini?

Hayır, bu adama bunların hiçbirini anlatmayacağım. Aptal rolü oynamaya karar verdim. "Neden ne?"

"Neden '*neredeyse*'?" "Nerede doğdun?"

"Doğu kıyısında," diye belirsiz bir cevap veriyorum. "Şimdi, izin verirseniz..." "Yine de, bu saatte tek başına dışarıda olmamalısın."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Peki, neden olmamalıyım?"

"Güzel ve çok gençsin. Küçük kasabalarda bile suç işlenir."

Ve ben orada, aptal gibi, güzel olduğumu söylediği kısımda takılıp kalırım.

Hayranlık duyan bir taşralı kız gibi görünmemek için başka yere bakarım.

"Teşekkür ederim, efendim..."

"Jasper," dedi. Adını zihnimde denedim. Daha önce bu isimde biriyle tanışmamıştım. Tekneden atladım ve ona doğru birkaç adım attım.

Aramızda yarım metre kadar mesafe kaldığında, onun ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Ben kısa değilim, boyum 1,75 metre, ama o en az 1,90 metre olmalı.

"Ben Alexis," diyorum ve elimi uzatıyorum — hiç yapmadığım bir hareket. Arkadaşlık kuran biri değilim, ama bu otoriter yabancıнын kalbimi hızla attırması hoşuma gidiyor. "Seni buralarda hiç görmedim. Cape Cod'da yeni bir ev mi aldın?"

Harika. Kendime tokat atmak istiyorum. Daha klişe olamazdım herhalde?

"*Peki, Jasper, buraya sık gelir misin?*" Hazır başlamışken, bunu şehvetli bir ses tonuyla söyleyeyim bari.

Savunmam gerekirse, flört etmeyi bilmiyorum. Baştan çıkarma konusunda hiç eğitim almadım.

O hiçbir şey söylemiyor. Bir anlığına uzattığım elime bakıyor, sonra bakışlarını tekrar tüm vücudumda gezdiriyor, yavaşça, acele etmeden, yüzüme ulaşana kadar. Böyle bir bakış yasadışı olmalı. Kulaklarımda kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Güm. Güm. Güm. Güm. Güm.

Kalbim, Super Bowl'un devre arası gösterisi sırasında kalabalığın hissettiği gibi hissediyor, onun bir sonraki hamlesini beklerken.

Saniyeler geçiyor ve sessizce bir üst güce, akıllı bir sohbeti nasıl başlatabileceğime dair bir ipucu vermesi için yalvarıyorum, ama kimse cevap verme şansı bulamıyor çünkü sonunda elimi sıkmadan, "Kendine iyi bak, Alexis. İstatistiklere girme." diyor.

Jasper başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni ağzım açık bir şekilde orada bırakıyor.

Lazarus

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Sana bahsettiğim restorana gittin **mi**? Yemin ederim, daha iyi deniz ürünleri yemedin," diyor Morrison telefonda.

"Kafan mı güzel? Saat sabahın dokuzu."

"Biliyorum, pislik. Dün gece, vardığında demek istedim."

"Anne gibi davranmayı bırak. Sana yakışmıyor. Hem zaten bana yeterince acı çektiren bir tane var zaten."

"Ben de senin kadar anne, baba, ebeveyn gibi davranıyorum—ne dersen de . Bunu biliyorsun. Ama sen benim için bir kardeş gibisin, seni piç kurusu. Endişeleniyorum."

"Neden?"

"Hiç izin almıyorsun."

"Yanlış. Bu tatil uzun zamandır planlanmıştı." "Jodie ile mi?"

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü şu anda hala nişanlın olması gerekmiyor muydu? Çiftler böyle yapar."

"Sadece kamuoyu önünde bir çift gibi görüneceğimizi çok iyi biliyorsun."

O gülüyor. "Ondan ayrılmak, verebileceğin en iyi karardı."

Kendimi tekrar etmekten hoşlanmadığım için hiçbir şey söylemiyorum. Jodie geçmişte kaldı. Artık hayatımda olmayan birini tartışmanın bir anlamı yok. "Peki, tavsiye ettiğin o restoranın özelliği ne?"

"Yemekleri. Mekanın kendisi alıştığımız yerlere hiç benzemiyor. Cape Cod'da evi alır almaz, bu civardaki en iyi restoranları araştırdım ve bu restoran çıktı." Birkaç saniye durakladıktan sonra devam etti: "Annen aklını kaçırıyor. Annemi aradı ve tam bir kriz geçirdi. Yarım saat boyunca telefonda 'biz gençlerin' kararlarında ne kadar kararsız olduğumuzu anlatmasını dinledim."

"Umurumda değil."

"Eğer öyleyse, neden kendini izole etmek zorunda kaldın?"

"Bu tatilin önceden planlanmış olduğunu söylediğim kısmı duymadın mı? Uzun süre uzak kalamam, ama düğünün olmayacağını öğrenmeden önce bile uzaklaşmayı planlıyordum."

"Yani parmağına yüzüğü taktığın günün ertesi günü onu Manhattan'da yalnız bırakacaktın? Vay canına, LJ, inanılmazsın. Sonunda, o küçük Lannister ucuz atlattı. Neyse, gitmem gerek. Konuşmak istersen, bir telefon kadar uzağım."

"Tanrı aşkına, Morrison, aşk terapisti rolünü bırak. Burada varoluşsal bir kriz yok."

"Ve kesinlikle aşk da yok."

"Aynen. Ben yokken New York'ta kalacak mısın?"

"Evet, neden?"

"Sadece kendimi rahatlatmak için. Ailemi çok uzun süre gözetimsiz bırakmayı sevmiyorum, özellikle de yakınlarında keskin nesneler varsa. Ya da annemin durumunda olduğu gibi haplar."

Yine güldü. "Beni kandıramazsın kuzen."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Ailemizi önemsiyorsun, özellikle de yakın çevremizi. Her konuştuğumuzda, buzla kaplı kalbin beni neredeyse kandırıyor, ama sonra bir çatlak buluyorum. İçinde hala insanlık kaldığını gösteren küçük bir çatlak."

"Pek bir şey yok. Şimdi beni rahat bırak."

Telefonu kapattıktan sonra, neden Morrison'ın özel plajına yüzmeye gitmek yerine hala Provincetown sokaklarında dolaştığımı merak ediyorum. Cevabı biliyorum: Ben rahatlamayı bilen bir adam değilim. Hedonizm benim tarzım değil. Bu boktan gezegende geçirdiğimiz her dakika çok değerli. Hastanemizde her gün hastalarımızı kaybediyoruz. Hayat, çoğu insanın kabul etmek istediğinden çok daha kırılgan.

Henüz kuzenimin evine dönmemiş olmamın tek nedeni bu. Çünkü tatildeyken bile zamanımı en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyor. Ve bu tanrının unuttuğu yerde bunu yapabilmemin tek yolu, çevremdeki insanları tanımak. Bunun, bu sabah karşılaştığım sarışın kızla hiçbir ilgisi yok.

O, genellikle sinirlerimi bozan genç ve iyimser tiplerden biri.

Naif insanları sevmem. Ya da saf insanları, bu konuda... Ve bu kız her iki özelliği de bolca taşıyor gibi görünüyor.

Güzel, tatlı, yüzü o kadar şeffaf ki, empati kurabilseydim, muhtemelen masumiyetinden etkilenirdim.

Onu süzdüğümü fark etti ve ilgisini de saklamadı.

Bu kasıtlı değildi. Liseden yeni mezun kızlara ilgi duymam, ki o da öyle görünüyordu. Benim tipim, varoluşsal krizleri Paris-Milano eksenindeki en son özel koleksiyonu nasıl elde edecekleri etrafında dönen sofistike kadınlardır.

Tatlılık benim için hiç bir zaman menüde olmadı, bu yüzden ona bakmaktan kendimi alamamam garip.

İnsanların bana hissettirdikleri konusunda bulmacaları sevmem. Genellikle, birini ikinci kez bakmaya değer mi değil mi diye etiketlemek birkaç saniyemi alır ve bu hem erkekler hem kadınlar, hatta dünya liderleri için de geçerlidir.

Bazı turistleri atlatırken, beni balıkçı teknesi alıcısı sanan o parlak, meraklı, ifade dolu mavi gözleri düşünüyorum. Bu tek başına benden uzak durmam için yeterli olmalıydı. Alexis'in algısı berbat. Ben balıkçıdan çok seri katile benziyorum.

Ona ilk yaklaştığımda, sıradan bir kadın olduğunu düşündüm. Güzeldi, ama dünyadaki milyonlarca kadın gibi. Göze hoş gelen, ama bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek türden bir güzellik değildi.

İtiraf etmeliyim ki, bu sefer çok çabuk yargıladım. Alexis sıradan olmaktan çok uzak. Ağzını açtığı anda bunu anladım.

Komşu kızı görünüşünün arkasında, huzursuzluk var. Mükemmel oranlara sahip yüzü, yumuşak cildi, ifade dolu gözleri ve gururlu küçük çenesi ilk bakışta huzurlu görünebilir, ama mavi gözlerinin arkasında titreyen küçük alevler başka bir hikaye anlatıyor.

İyi bir rol yapıcı, diğerini tanır.

Kimse, en yakın iki arkadaşım bile, beni gerçekten tanımıyor. İnsanlar bazı durumlarda ne hissettiğimi belli belirsiz tahmin edebilirler, ama çevremdeki her küçük ayrıntıyı nasıl analiz ettiğimi? Bu kısım sadece bana ait.

Alexis, ilk bakışta kaygısız bir genç kadın gibi görünür, ama onda çoğu insanın sahip olmadığı bir şey var ki, bu benim dikkatimi çekti.

Yaşına uymayan bir derinlik.

Aslında hissetmediği bir tür kayıtsızlığı taklit ediyor, tıpkı balıkçılar olmasaydı ıssız kalacak bir plajda açıkta dururken bile bu kasabaya alıştığını ve tehlikede olmadığını söylediği gibi. Bahse girmem gerekirse, yatmadan önce kapıyı üç kez kontrol eden türden biri olduğunu söyleyebilirim.

Dikkatli.

Evet, doğru kelime bu. Bana açıkça ilgi gösterirken bile, bir eliyle beni kendine çekiyor, diğer eliyle itiyordu, sanki sıcak ve soğuk oyunu oynuyormuş gibi. Başka bir kadın olsaydı, benim dünyamdan biri olsaydı, beni merak içinde tutmak için hesaplı bir taktik olduğunu söylerdim. Ama içimden bir ses, onun durumunda durumun böyle olmadığını söylüyor. Bir oyun oynadığının farkında bile değil, bu da onu anlamak için beni daha da meraklandırıyor.

Ve bu — bu rahatsız edici arzu — tam da bu sabah konuşmamızı sonlandırmaya karar vermemin sebebiydi.

Kuralları bilmeyen insanlarla oyun oynamam. Kişilikleri ne kadar ilgimi çekerse çeksin.

Alexis

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Bence onu almamalısın," diyor dükkan sahibi gülerek.

"Beğendim."

"Evet, fark ettim. Şüphesiz çok şık bir kılıç balığı, ama boynun için üzüldüyorum. Badger bundan nefret edecek."

"O zaman beni dekorasyonları seçmeye göndermemeliydi. Bu balık bana yazın hatırlatıyor. Bu renklerin bir arada olmasını çok seviyorum."

Kaşlarını çatıp kıyafetlerime bakıyor. "Ama sen her zaman pastel renkler giyiyorsun.

Nötr renkler."

"Çünkü bu renkler benim içimde. Gizli bir kimlik gibi," diye şaka yapıyorum.

Ona gerçeği söyleyemem — annem hapiste olmasa bile, *Ross Dress for Less* gibi yerler dışında kıyafet alacak kadar paramız yoktu. Ve orada, aradığını değil, ne varsa onu alırsın. Sadece

bir kez şansım yaver gitti: altın rengi bir çift koşu ayakkabısı. Şu anda giydiğim ayakkabılar.

"O zaman al," diyor. "Haklısın. Badger aşırı bir risk almak istemiyorsa, senin gibi... eşsiz zevki olan birini sorumlu bırakmamalıydı."

Çocukluğumdan beri Bayan Araya'yı tanıımıyorsam, kırılabilirdim, ama o her zaman açık sözlülüğüyle beni rahat hissettirmiştir. "Paketleyebilirsin. Onu ve iki tane koyu mavi denizanası."

"Bu balık gördüğüm en çirkin şey," diyor arkamdan gelen derin, güçlü bir ses ve ben daha dönmeden, bu sesin kime ait olduğunu tam olarak biliyorum. Bu sabah ezberledim, böylece bu gece uykuya dalmadan önce bu garip karşılaşmamızı tekrar yaşayabileceğim.

Alıcı adayı tarafından tamamen ekildikten sonra, koşuya çıktım ve doğrudan buraya geldim — hala güneşin doğuşunda o kibirli, yakışıklı adamla karşılaştığımda giydiğim kıyafetleri giyiyordum.

Yavaşça arkanı dönüyorum, aptal kalbime vahşi bir at gibi koşmayı bırakmasını emrediyorum.

Bu adam, bana güzel dediği dışında, tam bir pislikti. Üstüne üstlük, dikkatli ol ve istatistiklere girme diye kuru bir tavsiye de verdi.

Öyleyse neden, o benim sevimli kılıç balığımı aşağıladıktan hemen sonra, vücudum sanki gerçek bir tanrının karşısında duruyormuşum gibi ona tepki gösteriyor?

"Dikkat çekmek için," diye cevap veriyorum, annemin bana öğrettiği görgü kurallarına uyarak, ama aslında söylemek istediğim şey: *"Neden benim balığımla ilgileniyorsun ki?"*

"Senin düşündüğün bu değil," diyor ve yüzü tarafsız kalmasına rağmen, ağzının köşesinde hafif bir sırıtış belirliyor.

Şok oldum.

O... gülümsüyor mu? O da kanıyor mu? Yiyor mu? Uyuyor mu?

Vay canına. Bir an için, yanlışlıkla Olimpos'a girmişim sandım.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Senin her zaman iyi bir kız olduğunu hissediyorum. Sadece insanların duymak istediğini söylüyorsun."

"Bu pek kibar değildi. Söyleyiş şeklin, beni olmadığım biri gibi davranmakla suçluyormuşsun gibi geldi. Belki de ben iyi bir kıızımdır. Hatta bir azize bile," diyorum, sesimde alaycı bir tonla, ama dürüst olmak gerekirse, bu biraz

doğru. Hayatımın ne kadar ilginç olduğunu bilseydi — salyangoz yarışını izlemek kadar

—yüksek sesle gülerdi.

Cape Cod'a akın eden diğer milyonerler gibi ise, muhtemelen sürekli ihtişam ve şık partilerle çevrilidir. Lüksle en yakın olduğum an, Oscar ödül törenini izlemektir ve o zaman bile, sonraki birkaç günümü sadece bir solunum cihazı ödünç almak için hastaneye yatmak isteyerek geçirdim. Bu elbiselerin bazılarının benim ve annemin yıllık gelirimizin toplamından daha pahalı olduğunu öğrenmenin nefes kesici etkisinden kurtulabilmemin tek yolu buydu.

"Al bakalım Alexis," diyor Bayan Araya, satın aldıklarını almak için arkadan gelip yanımda duran adamı görünce donup kalıyor. Gözleri büyüyüp ağzı açılıyor ve bir an için onun gerçek olup olmadığını anlamak için onu çimdiklemeye çalışacağından korkuyorum.

Yakındaki kasabalarda çok sayıda zengin insan var, ama seksi iç çamaşırı mankenleri gibi görünen milyarderler yok.

"Olympus etkisi," diye mırıldanıyorum, sadece kendime söylediğimi sanıyorum, ama Jasper'ın bakışlarını hissettiğimde, bunu yüksek sesle söylediğimi dehşetle fark ediyorum.

Telaşlanıp utançtan yanarken, şortumun beline sıkıştırdığım paraya uzanırım, ama onu yere düşürürüm. Onu almak için eğilirim, ama o da aynı şeyi yapar ve bir an için parmaklarımız birbirine dokunur.

Beni saran elektrik akımı o kadar güçlüydü ki, popomun üzerine düştüm.

.

"İyi misin?" diye sorar.

Hayır. Vücudunda kan dolaşan ve kalbi atan hiçbir kadın, etrafında böyle şeyler varken "iyi" olamaz

. Bugün aynaya baktınız mı?

"Evet."

Ve bir anda, kibirli bir tanrıdan çekici bir beyefendiye dönüşür. Jasper ayağa kalkar ve sanki ben bir asır öncesinin narin bir hanımefendisiymişim gibi bana yardım eder.

"Ne oldu?" diye sorar Bayan Araya, tezgahın üzerinden atlayacakmış gibi, yüzünde merakla parıldayan bir ifadeyle.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak. "İşte. Badger'ın adına yazabilir misiniz lütfen?"

O parayı alır ve ben ileriye bakıyormuş gibi yaparım, oysa vücudumun her hücresi ona odaklanmıştır.

"Badger kim?" diye sorar yanımdaki artık pek de yabancı olmayan kişi.

Sadece birazcık haysiyetimi kurtarmak için onun erkek arkadaşım olduğunu söylemek için can atıyorum, çünkü eminim ki benim üzerimde yarattığı etkiyi fark etmiştir.

Ağzımı açıyorum, zararsız küçük yalan dilimin ucunda, ama Bayan Araya benden önce davranıp bana para üstünü uzatıyor.

"Onun patronu. Ve şehirdeki en iyi restoranın sahibi. Aslında, yakında eyaletteki en iyi restoranın sahibi olacağından hiç şüphem yok."

"Peki, restoranında nasıl rezervasyon yapabilirim, Alexis?"

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sorar dükkan sahibi ve dedikodu radarının çınladığını neredeyse duyabiliyorum.

Tanrım!

"Arayın," diyorum, paramı ve çantalarımı alıp kapıya doğru yöneliyorum. "Adı *The Ugly Shrimp*."

"Evet, arayın efendim..." Arkamda, muhtemelen onun kendini tanıtmasını umarak söylediğini duyarım.

Bunu öğrenmek için orada kalmıyorum.

Dışarıda, tabii ki evren bir sabah için yeterince aşağılanmadığımı düşünmediği için, ayağım takılır. Ama tekrar düşmem, çünkü güçlü bir kol belimi sarar ve beni sert bir göğse doğru çeker.

"Dikkatli ol."

Kulağıma fısıldanan uyarı, her bir santimetrekaremden tüylerimi diken diken etti.

Beni yavaşça bırakıyor, sosyal açıdan uygun sayılabilecek olandan çok daha yavaşça.

daha yavaş bırakıyor.

"Teşekkürler. Ben biraz sakarım." "Sen düşüncelerini de iyi saklıyorsun."

"Ve ne düşündüğünü de iyi saklıyorsun." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Seni tedirgin mi ediyorum?" diye soruyor, açıklamak yerine.

"Şey... Gerginlikten düşmedim. Sanırım cildin beni şok etti. Statik elektrik."

Yine o neredeyse gülümseme.

Tanrım. Bu adam kan basıncım için tehlikeli. Hiç çaba sarf etmeden, sadece nefes alarak bile çekici.

"Seni, düşündüklerini ve hissettiklerini saklayan biri olarak yargılıyordum, Alexis. Ama şimdi yalancı olarak terfi ettin."

Kendi nefesimle boğuluyorum — sadece iki karşılaşmadan sonra, yüzde doksan dokuz oranında rol yaptığımı anlayabilmesine şaşıyorum. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Sabit değildi. Sana dokunduğumda gerildin." "Gitmem gerek."

"Bana bir masa ayarlar mısınız? Kuzenim bir restoran önerdi, sanırım aynı restoran."

"Bu sabah vedalaşma şekline bakılırsa, senin dost canlısı bir tip olduğunu düşünmemiştim. Ne değişti?"

"Arkadaşlık aramıyorum. Düzgün yemek yemek istiyorum."

Yüzüm kızardı. "Tabii, elbette. Daha önce de söylediğim gibi, restoranın adı *The Ugly Shrimp*. Rezervasyonu saat kaç için yapayım?"

"Sekiz mi?"

"Tamamdır. İyi günler." "Neden o çirkin balığı seçtin?"

Zaten uzaklaşmaya başlamıştım, ama durup geriye baktım. "Çirkin değil. Her şey kimin baktığına bağlı. Bana göre o güzel ve renkli."

"Ben renkleri sevmem."

"Ben severim. O zaman arkadaş olmadığımıza sevindim, Bay Jasper," dedim, onun hakaretini ona geri çevirip arkama bakmadan uzaklaştım.

Alexis

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" İki garsonun yardımıyla, girişin hemen yanına, rengarenk ve minik aynalı fayanslarla kaplı kılıç balığını astıktan sonra Badger'a soruyorum.

Bugün Jasper ile ikinci kez beklenmedik bir şekilde karşılaştıktan sonra, balığı doğrudan restorana getirdim ve sonra eve gittim. "Renkleri sevmeyen adam" saat sekizde geldiğinde balığın asılı olmasını sağlamak için bir saat erken geldim.

Bu, onun görüşünü hiç umursamadığımı söyleme şeklim.

"Dürüst olursam, bu beni sevmene engel olur mu?" Badger diyor.

İçimde biraz burkuluyorum, ama duygularımı gizleme konusunda uzman olduğum için gülümserim. "Bir milimetre bile etkilemez."

"Tamam o zaman. Gerçek şu ki, çirkin mi güzel mi bilmiyorum. Açıkçası umurumda da değil. Sen beğendiğine göre, senin görüşüne güveniyorum."

"Seni daha da çok seviyorum, Badger." Arkadaşlığımı ilan etmek istememiştim, ama bir kez ağzımdan çıkınca, daha önce fark etmemiş olsam da bunun doğru olduğunu anladım. Annemin kalbini yeniden ısıtmayı başaran dövmeli devi seviyorum.

Kulakları bile kırmızıya dönüyor. "Seni tam olarak nefret etmiyorum," diye alay ediyor. "O zaman, annenle evlenmek istediğimi söylemek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"S-siktir. Marla beni öldürecek." "O biliyor mu?"

"Evet, ama bu haberi yavaş yavaş vereceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Gülümsüyorum. "Yani... o koridorda yürürken mi?" diye şaka yapıyorum. "Sadece evlilik kısmı beni şaşırttı. Annem son ziyaretimde ikinizin arasında bir şeyler olduğunu ima etmişti."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

Onu tanıdığımdan beri ilk kez, tüm yüzüyle gülümsediğini görüyorum. gülümsediğini gördüm.

"Onu incitme, Badger. Seni seviyorum dediğimde ciddiydim. O, annemden sonra bunu söylediğim ikinci kişisin, ama yemin ederim, onun kalbini kırarsan seni bulurum."

"Alexis, yıllardır Marla'ya deli gibi aşığım. Yaklaşık bir yıl önce, annem bana bir şans vermeye karar verdi. Sence şimdi bunu mahveder miyim?"

"Neden daha önce söylemedin? Yargılamıyorum, sadece merak ediyorum." "Söylemeyi planlıyorduk. Sonra o tutuklandı."

"Ve ikinizi bir çift olarak kabul etmeyeceğimden mi korktun? Çünkü ben asla engel olmazdım." Ve bu doğru. Bildiğim kadarıyla annem hiç kimseyle çıkmadı. Sonunda kalbini birine verdiğine göre, bunu mahvetmeye çalışan bir oyunbozan olmak istemezdim.

"Bence korkuyordu. Senin her şeyi mahvedeceğini değil, kendini yerinden edilmiş hissedeceğini. Marla, seni evlatlık verdiğini asla tamamen affedemeyecek."

"Ben kin tutmuyorum."

O başını sallar, ama bana tam olarak inanmadığını düşünüyorum. "Ciddiyim. Gerçekten tutmuyorum."

"Sana inanıyorum. Ama her halükarda, seni bugünkü haline getiren şey bu."

"Peki ben kimim?"

"Dünyanın geri kalanına karşı temkinli ve ihtiyatlı davranıyor — o tatlı gülümsemesine rağmen."

"Bugün ikinci kez biri bana yalancı dedi."
"Senin yalancı olduğunu kastetmedim. Son derece temkinli olduğunu kastettim." "Sevgimi sadece birkaç kişiye veririm. Onu boşa harcamayı sevmem."
"Aşk asla boşa harcanmaz."
"Romantik mi oluyorsun, Badger?"
"Sanırım ben her zaman bir İngiliz beyefendisiydim. Sadece Marla'nın bunu benden çıkarması gerekiyordu," diyor ve gülümseyerek ocağa geri dönüyor.

Saat tam sekizde, ön kapıyı o kadar dikkatle izliyorum ki, neredeyse bir garsona çarpıyordum.

Badger'ın söylediklerini ve ayrıca o yakışıklı yabancının bana söylediği şeyi, yani duygularımı ve düşüncelerimi sakladığımı, çok düşündüm.

Bu kesinlikle doğru, ama bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Her zaman iyiymiş gibi davranmak bana güven veriyor.

Belki de... hafif bir yağmurda dışarı çıkma riskini göze alabilir miyim? Başlangıç olarak hafif bir yağmurda?

Yabancı adamla flört etmek, yağmurda dışarı çıkmak gibi olabilir. Çünkü bu öğleden sonra çok gergin olmama rağmen, onun da benimle flört ettiğini biliyorum.

Peki ya yağmur yağmaya başlarsa... ve sonunda şiddetli bir fırtınaya yakalanırsam?

"Yağmur botları giy," diyor garsonlardan biri gülerek.

Tanrım! Yine yüksek sesle düşündüm.

Barın arkasındaki buzdolabından bira almak için eğildim ve ayağa kalktığımda nefesim kesildi.

Jasper içeri girmiş, bir şekilde daha da yakışıklı görünüyor, dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir gömlek ve kot pantolon giymiş.

Bu adamın kamuya açık alanlara girmesi yasaklanmalı. Diğerlerine haksızlık oluyor. Binadaki diğer tüm erkekler onun yanında sönük kalıyor.

Birayı tepsiye koyduktan sonra, bir bardak alıp iki dakika boyunca kuruluyormuş gibi yapıyorum - kurulaması gerektiği için değil, benim ihtiyacım olduğu için. Sakinleşmem gerekiyor.

İçimde kaynayan heyecan, midemde tam bir titreşim gibi.

Belki aptalca davranıyorum, çünkü o arkadaş edinmek istemediğini, sadece iyi yemek yemek istediğini söylemişti. Ama dürüst olmak gerekirse, zararsız bir flört için

flört etmek için daha iyi bir seçenek olabilir ki? Dokunulmaz bir adam?

Masaya oturur ve odayı, sarayını gözden geçiren bir kral gibi tarar. Başka birinde bu tavır kibirli görünür, ama onda bu güç doğal geliyor. Dikkat çekmek için çaba sarf etmesine gerek yok. Restoranda dolaşırken herkes başını çevirip ona hayranlıkla bakar.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topluyorum. "Beş numaralı masayı alacağım," diyorum. "O benim bölgem," diyor garsonlardan biri.

"Sana on iki kişi vereceğim. Dördü de ıstakoz sipariş etti. Bahşış çok büyük olacak." "Anlaştık."

Not defterimin önlük cebimde olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra, kendi ayaklarıma takılıp düşmemem için dua ederek masasına doğru yöneliyorum. "Bay Jasper," diyorum yumuşak bir sesle, sanki o kadar yol boyunca beni izlediğini bilmiyordum gibi.

Onun dikkatini çekmek, manyetik bir alanda sıkışıp kalmış gibi hissettiriyor.

"Alexis... Bu gece renkli değilsin, ama üniformanın siyah rengini beğendim."

Onun söylemesini beklediğim onca şeyin arasında, bu beni tamamen şaşırttı. "O balık için beni asla affetmeyeceksin, değil mi? Artık kara listende miyim?"

Yine o şeyi yapıyor, beni baştan aşağı tarıyor ve yemin ederim, bir saniye daha sürseydi, oksijen tüpüne ihtiyacım olacaktı. Nefes alamıyorum.

Zaman geçiyor, ama o hala cevap vermiyor. Sadece birbirimize bakıyoruz ve bunun kaba bir davranış olarak görülmesi umurumda değil, çünkü gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Hayır. Sen benim dikkatimi çeken kişiler listesinde yer alıyorsun. Ve bu liste kısa liste."

"Bunu bir onur olarak mı görmeliyim?"

"Muhtemelen hayır. Dikkatli ol. İstemediğim halde bile zarar verme eğilimim var

"

Lazarus

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEXIS benim dürüstlüğümden şok olmuş gibi **görünmüyor**. Gözlerinde gördüğüm şey tamamen farklı. Hayranlık mı? Öyleyse neden? Çünkü ona, bana öyle bakmaya devam ederse incinme ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyen acımasızca dürüst bir piç olduğum için mi?

"Neden incineyim ki? Sadece benim hangi yönümün dikkatini çektiğini merak ettim. Ama cevap vermek zorunda değilsin, renkleri sevmeyen Bay Jasper."

"Renklerden bahsetmişken, sen gidip o çirkin kılıç balığını astın," diyorum, bana verdiği fırsatı değerlendirip konuyu değiştiriyorum. Bu tatlı, değerli kızı incitmek gibi bir niyetim yok, ama o, bilinçsizce de olsa, bana bir davet yapıyorsa, ben de buna karşılık verirsem tam da bu olur.

"Bunu bilerek yaptım. Sen geldiğinde hazır olmasını istedim." Onun açık sözlülüğüne şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni şok etmek için mi?" diye soruyorum.

Cevap vermek yerine, önlüğünden bir tür tablet çıkarır. Üniforması çirkin ama vücuduna tam oturmuş, seksi kalçalarını ve ince vücuduna göre çekici bir şekilde büyük görünen göğüslerini ortaya çıkarmaktadır.

Onun muhteşem vücudunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi.

Başını eğik tutarak cihazla uğraşıyormuş gibi yapıyor, ama tüm duyularının bana odaklandığını anlayabiliyorum. Sahte bir rahatlık havasına rağmen, duruşu gergin.

"Bu gecenin spesiyallerini anlatabilir miyim?" diye soruyor tatlı bir gülümsemeyle, eminim her müşteriye böyle gülümsüyordur, açıkça sorumu geçiştiriyor.

"Beni şok etmek için o balığı aceleyle astığını söylemeden olmaz." "Kibar cevaplar vermekte pek iyi değilim. Konuşkan biri olmadığım için, bazen bazen biraz kavgacı görünebilirim."

"Bununla bir sorunum yok."

"Tamam. Seni şok etmek istediğimden emin değilim. Belki de dünyanın senin düşündüğün kadar siyah ve beyaz olmadığını göstermek istedim."

"Renkleri sevmediğimi söyledim. Siyah ve beyaz hakkında hiçbir şey söylemedim." "Bu ima edildi."

"Hayır, öyle değil."

"Nasıl?"

"Bu iki uç nokta arasında renksiz nüanslar var."

"Bana nüansları umursayan biri gibi gelmiyorsun."

Ve bunu sadece üç etkileşimde nasıl anladı? Alexis, çoğu zaman aslında umursamadığım halde dünyayı umursuyormuş gibi davrandığımı biliyor gibi görünüyor — etrafımdaki insanların nefes aldığını fark etmek bile isteğe bağlı.

Sen kimsin, Alexis?

Nasıl oluyor da genç bir kadın, beş dakikalık bir sohbette, şimdiye kadar çıktığım tüm kadınlardan daha fazla dikkatimi çekebiliyor?

"Ben kararlı seçimler yapan biriyim. Bir şeyi istediğime karar verirsem, gidip onu elde ederim."

Yutkunurken boğazının hareket ettiğini görüyorum ve konuşmanın renklerden daha samimi bir konuya, ince ama açık bir şekilde kaydığını anlıyorum. Bu beni şaşırtıyor. Planım bu değildi.

Gözlerimi menüye indirip yemeğe odaklanmaya çalışıyorum. Bu flörtü daha ileriye götürmenin bir anlamı yok. Benim için çok genç, hafta sonu kaçamağı için bile.

"Peki artık istemediğinde ne olacak?"

"Ne?"

"İstedigini gidip alırsın demiştin. Peki, istemekten vazgeçtiğinde ne olur?"

Menüyü bırakıp, yemekle ilgileniyormuş gibi yapmayı bırakıyorum ve bu sivri dilli sarışının uzun zamandır karşılaştığım en ilgi çekici yaratık olduğunu kabul ediyorum.

Aslında Alexis, daha az deneyimli bir erkek için tehlikeli olabilir. Güzel, elbette, ama aynı zamanda zeki. Yüzeyin ötesini gören keskin bir zeka.

"Kaç yaşındasın?"

"Neredeyse yirmi üç. Neden sordun?"

"Ben otuz sekizim. Sana vereceğim cevap bazı hayallerini yıkacak, inan bana. Benim gibi alaycı birinin yanında olmak için çok gençsin, tatlı Alexis."

"Arkadaşlıkla ilgilenmediğinizi söylediniz efendim, bu yüzden sizin sinizminizden etkilenme riskim yok."

"Zaten kolay arkadaşlık kuran biri değilim."

"Ben de. Belki de sandığınızdan daha çok benziyoruz, Bay Jasper."

Tabletine geri odaklanır ve saniyeler sonra, sanki ben az önce oturmuşum ve tüm bu konuşma hiç olmamış gibi, günün spesiyalini anlatmaya başlar.

Ne olduğunu hiç bilmeden bir şeyler sipariş edeceğimi şimdiden biliyorum. Yemek artık önemli değil. Anlamaya çalıştığım şey, Alexis'in - erkek fatma tavırları ve sözde neredeyse yirmi üç yaşında olmasıyla - neden birbirimizin yanındayken her nefesini takip ettiğim.

Kötü giyinmiş, saçları her an dağılabilecek gibi görünen dağınık bir topuzla toplanmış - bu da saçlarını parmaklarımla tarayıp omuzlarına nasıl döküleceğini görmek istememe neden oluyor - makyajsız ve bana açıkça ilgi duymasına rağmen dikkatimi çekmek için en ufak bir çaba göstermeyen Alexis, benim gözümde bir bilmece haline geldi.

Genelde bulmacaları severim, ama kadınlar söz konusu olduğunda değil. Onlarla ilgili arzularım basit ve doğrudandır.

"Peki, efendim, ne alırsınız?"

Tek kelime etmeden gözlerimi yine onun üzerinde gezdirdim. Yanakları elma gibi kırmızıya döndü, bu da Alexis'in o kadar da masum olmadığını gösteriyordu.

"Tamarind soslu levrek ve kızarmış patates öneririm. Başlangıç olarak istiridye var."

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?"

"Şimdi kafam karıştı. Arkadaş olmak istemiyorsunuz, ama bana kişisel sorular mı soruyorsunuz?"

"Cevaplamak o kadar zor mu?"

"Liseden mezun olduğumdan beri burada çalışıyorum."

"Bu restoranın yeni açıldığını sanıyordum."

"Hayır. Son zamanlarda olan şey, ünlü bir derginin bizi konu almasıydı, ama biz beş yıldan fazladır açığız."

"Kendinden bahsetmeye devam et."

"Neden?"

"Çünkü ben soruyorum."

"İntikamcı bir tip olsaydım, kişisel şeyleri sadece arkadaşlarımla paylaştığımı söylerdim."

"Öyle değil misin?"

"Ne?"

"İntikamcı mı?"

"Oh, öyleyim. İntikamcı ve kindar da. Yalan olan kısım, sadece arkadaşlarımla paylaştığım kısmı. Benim arkadaşım yok."

"Bu kadar genç biri nasıl arkadaşsız olabilir?"

"Sen otuz sekiz yaşında mı doğdun? Çünkü senin sözlerine göre, senin de arkadaşın yok, yani sen de bir zamanlar benim yaşımdaydın ve yalnızdın," diye karşılık verir ve ben onun cüretkarlığına gülümserim.

"Arkadaşım yok demedim. Kolayca arkadaş edinmediğimi söyledim."

"Evet, haklısın." Omuzlarını hafifçe silkti. "Peki, soruna geri dönelim. Annem balıkçıydı, hala da öyle, muhtemelen bu sabah onun teknesini satmaya çalıştığımı söylediğim için anlamışsındır. Buradaki sahibi Badger'a balık tedarik ederdi. Onun için ufak tefek işler yapmaya başladım ve liseden sonra tam zamanlı çalışmaya başladım."

"Peki üniversite?"

"Para biriktiriyorum. Yakında başlayacağım. Şimdi lütfen ne istediğini söyle — yoksa günün spesiyalini kaçıracaksınız. Çok fazla levrek kalmadı."

Konuyu saptırdığını biliyorum çünkü açıkça konuşmaktan hoşlanmadığı bir konuya değindim — ve normalde bu konuyu kapatırdım. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum. "Siparişimi ver. Önerdiğin şeyi alacağım. Sonra geri gel ve ona uygun şarapları anlat."

"Muhtemelen şaraplar hakkında benden daha fazla bilginiz vardır." *"Sizin görüşünüzü istiyorum."*

Bana, cevap vermek istemediğim tek şeyi sormak istermiş gibi bakıyor:

Neden onu burada tutup benimle konuşmasını istiyorum ki?

Ama şu anda, renkleri seven, keskin bir dili ve gözlerinde vahşi bir ışıltı olan Alexis'e söyleyebileceğim tek şey, en azından bu gece benim dikkatimi çektiği.

Alexis

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"BİR ŞEY Mİ OLDU?" Badger, mutfağa girip Jasper'ın siparişini ona verir vermez soruyor.

"Hayır. Sadece *The Ugly Shrimp*'i kontrol eden başka bir zengin müşteri," diye cevap veriyorum

—belki biraz fazla çabuk—ama tam olarak ne diyebilirdim ki?

Hiçbir şey olmadı, sadece yirmi dört saat içinde üçüncü kez, vücudumdaki tüm cinsel hormonları uyandıran, beni soyup soğana çevirmek istercesine bakan, ama ağzıyla bana uzak durmamı söyleyen bir adamla karşı karşıya geldim.

"O zaman neden gergin

görünüyorsun?" "Gergin değilim."

"O pislik sana bir şey yapmaya çalıştı mı?"

"Tamam patron, bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Umarım annenle aranızdaki her ne varsa yoluna girer, ama ben bir yetişkinim. Ve bilgin olsun,

bana hayatı biraz daha keyifle yaşamamı söyleyen annemdi ve yarın izin günümde tam da bunu yapmayı planlıyorum."

"Alexis, otuz saniyede bir ay boyunca söylediğinden daha fazlasını söyledin. Adam seni rahatsız etmiyorsa ve sadece sinirini bozuyorsa, sorun yok - ama bir şeye ihtiyacın olursa her zaman buradayım, biliyorsun."

"Kaba olmak istemedim."

"Bunu senden duymak şaka gibi geliyor. Ben çoğu zaman bir ahmağım. Belki fark etmemişsindir ama ben de aşırı koruyucuyum."

Jasper restorana girdiğinden beri ilk kez gerçek bir gülümsemeyi başardım. "Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdin."

Geriye dönüp baktığımda, onun ve annemin bir ilişkisi olduğunu bilmediğim zamanlarda bile Badger'ın hep etrafımızda dolaştığını fark ediyorum, sanki bizi görünmez bir kucaklamayla sarıyor gibi. Şimdi tüm küçük ayrıntıları hatırlıyorum, mesela evde bir şey kırıldığında her seferinde onu tamir etmek için gelirdi. Belki de onun ve annemin durumunda, "damlayan su taşı oyar" atasözü tam anlamıyla geçerliydi. Annemin bir daha biriyle çıkmayı düşünceğini hiç düşünmemiştim, ama son konuşmamızdan sonra, aralarında çok gerçek bir şey olduğuna inanmaya başladım.

"Ukala." Gülüyor. "Bölüm değiştirmek istemediğinden emin misin?" "Neden istesin ki?" Mutfağa yeni giren garson araya giriyor.

"Zengin adamın masasını almak isteyen oydu."

Kanımın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum ve Badger'ın bunu bir açıklama olmadan geçiştirmeyeceğini biliyorum.

"Onu zaten tanıyor muydun?"

"Evet. Onu bu sabah annemin teknesini kontrol etmesi gereken adamla karıştırdım. Sanırım sadece tatile gelmiş."

"Bak, hayatına karışmak ya da annenin tavsiyesine karşı gelmek istemiyorum, ama en azından dikkatli olabilir misin? Flört etmenin senin tarzın olmadığını biliyorum."

"Talip eksikliğinden değil," aynı meraklı garson, alaycı bir ciddiyetle kaşlarını kaldırarak araya girer.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, sonra Badger'a dönüp "Sakin ol. Sadece yakışıklı olduğunu düşündüm," diyorum.

"Cape Cod'u ziyaret eden o genç erkekler..."

"O genç bir adam değil. Yetişkin bir adam." Yaşını söylemiyorum çünkü müstakbel üvey babamın, dizlerimi titretip beni heyecanlandıran adamdan sadece yedi yaş büyük olduğunu duyunca pek sevinmeyeceğini düşünüyorum.

Ve gerçekten de, bunun hiçbir önemi yok. Jasper'ın benim erkek arkadaşım olma ihtimali, benim bir sonraki tatilimi Mars'ta geçirme ihtimalim kadar düşük.

"Merak etme, tamam mı? Onun masasına bakıp sonra mesaim bitince çıkacağım."

Bugün erken vardiyaya çıktım ve bu olduğunda Badger beni biraz erken çıkarmaya izin veriyor. Bu gece özel bir nedenim var: kendi küçük kutlamam. Genellikle bunu evde sessizce kutlarım ama annemin hayatı daha çok keyifle yaşamam tavsiyesine uyarak bu gece cesur davranacağım: tek top dondurma alıp sahil şeridinde yürüyeceğim.

Yarım saat sonra, Bay Yakışıklı'nın masasına ana yemeğini götürüyorum. Şarap hakkında konuşmak için geri gelmedim — bunu Badger'ın geçen hafta işe aldığı sommelier'e bıraktım — ve başlangıç yemeğini de ben servis etmedim. Jasper restorana gelmeden önce onunla flört etmek için topladığım tüm cesaret, ona yaklaştığım anda yok oldu.

Cesur değilim. Dikkatliyim. Ve içimdeki her içgüdü bana dikkatli davranmamı söylüyor.

Dinlemezsem aptal olurum.

"Umarım başlangıç yemeği hoşuna gitmiştir," diyorum, bana kendine özgü bir şekilde bakan yarı tanrıya olabildiğince resmi bir şekilde. Sanki ruhumu tarıyor gibi, ama aynı zamanda düşündüklerini bana hiç belli etmiyor.

Hemen cevap vermez ve ben de tepsiyi daha sıkı tutarım, böylece bir olay çıkarmam ve düşürmem.

"Neden geri gelmedin?"

"Şarap seçmenize yardım etmek benim işim değildi. Bu sommelier'in işi."

"

"Ama başlangıç yemeğini servis etmek senin işindi." "Servis kötü müydü?"

"Hayır. Ama senin getirmeni istedim."

"Neden?"

"Çünkü benimle konuşma şeklinizi seviyorum."

"Nasıl bir şekil?"

"Sanki benim senin hakkında ne düşündüğüm umurunda değilmiş gibi."

"Başka türlü davranmayı bilmiyorum. Seni kırdıysam özür dilerim.

daha önce de söylediğim gibi, ben biraz antisosyalim ve bazen kaba davranabilirim."

"Antisosyal olduğunu söylemedin. Konuşmayı sevmediğini söyledin." Tabağı önüne koyduğumda çok yakınımda konuşuyor. Ondan gelen ısı o kadar yoğun ki, etrafında erimemek için daha dikkatli hareket etmek zorundayım.

"Aynı şey olduğunu sanıyordum. Antisosyal olmak ve konuşmayı sevmemek."

"Hayır. Ben antisosyalim. Dünyada sadece birkaç kişiyi severim, kalabalıkları asla sevmem.

Ama belirli insanlarla konuşmaktan hoşlanırım, özellikle."

"Mesela benim gibi," diyorum, sonunda tekrar nefes alabiliyorum, engellemeye çalışsam da yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Tanrım, bu kibirli adam bana ilgi gösteriyor diye kendimi özel hissettiğim için ne kadar aptalım ama elimden bir şey gelmiyor. Sanki göğsümde sıcak bir heyecan dalgası gibi. Sanki sadece birkaç kişinin girebileceği özel bir kulübe seçilmişim gibi.

"Mesela sen gibi."

"Yemeği denemeyecek misin?"

"Oturup benimle konuşur musun?"

"Yapamam."

"Çünkü başka masaların var mı?"

"Hayır. Aslında, bugün erken geldiğim için senin masan sonuncu olacak. Zaten seninle oturamam, sen bir müşterisin. Ama asıl nedeni, sonra başka planlarım olması."

Gözlerinin arkasında bir gölge gibi bir şey geçer, ama geldiği kadar çabuk kaybolur. "Arkadaşlarınla mı çıkacaksın?"

"Arkadaşım yok, unuttun mu?"

"Gerçek arkadaşlarını
kastetmedim."

"Oh." *Erkek arkadaşı* kastetmişti. "Hayır. Kendimle bir kutlamaya gidiyorum."

"Nasıl bir şey olacak?"

"Balığın soğuyacak." "Cevap ver
bana."

"Bir dondurma alıp, kurtarıldığımı kutlamak için sahil yolunda yürüyeceğim."

"Kaçırıldın mı?"

"Hayır. Yetimhaneden kurtarılmamı. Afiyet olsun, Bay Jasper," dedim ve başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştım.

Tanrım, bu adamda beni aptal gibi gevezelik ettiren şey nedir? Genelde kendim hakkında bu kadar çok konuşmam.

"Badger, on ikinci masayı başka bir garson kapatabilir mi?" Mutfığa girer girmez soruyorum.

"Benim için sorun yok. Ama hoşlandığın kişi için sorun olabilir."

"O benim *hoşlandığım* biri değil. O başka bir boyutta yaşıyor ve ben iki ayağım da yere sağlam basıyor."

Alexis

ON ALTI

Patronuma **yaptığım SON DERECE OLGUN** konuşmadan **sonra**, tüm nöronlarımın tam kapasite çalışmasını bekleyebilirdiniz.

Üniformamı çıkarıp gündelik kıyafetlerimi giymeli ve arka kapıdan çıkıp arka kapıdan çıkmalı ve Massachusetts'teki en iyi dondurmayı yemek için "cesur ama yalnız" planıma sadık kalmalıydım.

Bunu mu yapacağım? Hayır.

Sanki bir şey benim karar verme yeteneğimi ele geçirmiş gibi, restoranın içinden geçip içimde kaos yaratan adama doğru yöneliyorum.

Etrafındaki her şeyi izleyen bir panter gibi, benim yaklaşmamı gözlemliyor. Yemeğine neredeyse hiç dokunmadığını fark ediyorum ve bunun benim yüzümden olup olmadığını merak ediyorum, çünkü deniz levreğinin lezzetli olduğunu biliyorum. Bugün öğle yemeğinde yedim.

"Henüz hesabımı kapatmadın bile, ama şimdiden gitmek istiyorsun," diyor, hiç nezaket göstermeden ve vücudumu süzdüğünü gizlemeye çalışmadan — artık üniformam değil, dökümlü, çiçek desenli bir yazlık elbise giyiyorum.

"Özür dilerim," diyorum içtenlikle, ona ilgi duyduğum için kaçmak gibi çocukça bir hareket yaptığım için utanarak.

Hayır, daha doğrusu, çılgınca çekici bulmak gerçeğe daha yakın.

Çünkü yine buradayım, aslanın ininin yanında.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden masamı başkasına verdin?"

"Çünkü beni gergin yapıyorsun. Ve sen bana kişisel bir soru sorduğun için, ben de aynısını yapma hakkım olduğunu düşünüyorum: neden yemeğini yemedin?"

"Bir şeye tüm dikkatimi vermekten hoşlanırım. Hayatı farkında olmadan yaşamam; ilgimi çeken her küçük şeyi incelerim. Balığı tattım. Kabul etmeliyim ki, mükemmel. Ama seninle kıyaslanamaz."

"Balıktan daha mı lezzetliyim?" diye alay ediyorum, ne demek istediğini tam olarak anlıyorum ama aramızdaki bu sohbetten keyif alıyorum.

Bazı müşterilerin izlediğini biliyorum ve burada ayakta durup, çıkmaya hazır giyinmiş halde Jasper ile konuşmanın ne kadar uygunsuz olduğunu biliyorum. Ama kendimi tutamıyorum. Ne kadar yapmam gerektiğini bilsem de, buradan ayrılamıyorum.

"Benimle flört edeceksen, en azından otur."

Bu, ona yanlış anladığını söylemem gereken an. Mantıklı bir kız iyi geceler der ve tatlı, eriyen lezzetleri tıkmak için planına sadık kalırdı, ama bu gece mantıklı olmak istemiyorum. Bu adam, varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma uyandırmış gibi görünüyor.

"Tatlı alacak mısın?" diye soruyorum, hala ayakta durarak.

Yüzündeki ifade biraz yumuşar ve ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar. Tam bir gülümseme değil, daha çok gülümsemenin hayaleti gibi, ama yine de dizlerim titriyor.

Adam tehlikeli derecede çekici.

"Evet dersem, oturup benimle paylaşır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum, bilinmeyene bir sıçrama yapma riskini göze alıyorum ve daha da kötüsü, nereye düşeceğimi hiç bilmiyorum. "Seni şehirdeki en iyi dondurmayı denemeye götürmeyi teklif edecektim."

"Sizi götürmek" dediğimde, kulaklarımda nabzımın attığını hissettim ve neredeyse vazgeçiyordum, ama bu teklifin kendisinden daha utanç verici olurdu.

Yine sessizlik.

Her şeyi analiz eden tek kişinin ben olmadığımı fark etmeye başlıyorum, ama asıl sorun bu değil — Jasper'ın bana bakışları. Sanki "defol git, çocuk" diye bağırarak beni öpmek arasında kalmış gibi.

Öpüşmek mi? Hayır, olmaz. Bu adamı öpecek kadar çıldırırsam, bir öpücükle yetinmem. En az yarım düzine öpücük gerekir, ıslak öpücükler, dil ve dişlerin çarpıştığı öpücükler.

Yanaklarım kızarıırken içimi bir titreme kaplıyor ve *The Ugly Shrimp'in* iyi aydınlatılmamış olmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yavaş çekimde, ayağa kalkıp cüzdanından en az dört yüz dolarlık banknot çıkardığını izliyorum - akşam yemeğinin şarap ve bahşiş dahil yarısı kadar bile tutmadığını bilmeme rağmen.

Tek kelime etmeden ve kimlerin izlediğini umursamadan, büyük elini belimin altına koyar ve beni çıkışa doğru yönlendirir.

Kendimi her zaman güçlü ve bayılma tepkilerine karşı bağışık olarak görmüşümdür. Kahramanın dizlerinin titrediğini ve karnında kelebekler uçtuğunu söylediği pek çok aşk romanı okudum ve gözlerimi devirdim çünkü birinin beni gerçekten öyle hissettirebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Ama şu anda, sanki tüm vücudum elektrikle dolmuş gibi, beynim tamamen devre dışı kalmış, mantıklı düşüncelerim yok olmuş.

Elbisemin ince kumaşı üzerinden hissettiğim elinin sıcaklığı beni hormonlar ve arzuyla dolu uçucu bir kokteyle dönüştürüyor.

Dışarı çıktığımızda nemli gece havası bana çarptı ve başım daha da dönmeye başladı.

"Arabam tam..." diye başlıyor, ama elimi sallayarak onu kesiyorum.

"Seninle arabaya binmeyeceğim, bay..."

"*Seninle*. Hayır efendim."

Evet, kafamda bizim öpüştüğümüzü hayal ederken ona "bayım" demeye devam etmenin saçma olduğunu itiraf etmeliyim. "*Senin* arabana binmeyeceğim."

"Neden?"

"Seni tanımıyorum."

Bana şaka yapıyormuşum gibi bakıyor, ama ben gözümü bile kırpmıyorum.

"Ciddi misin?" "Evet."

"O zaman değerli dondurmana nasıl ulaşmayı planlıyorsun?"

"Buradan sadece çeyrek mil uzaklıkta. Yürüyerek gideriz. Ya da eve gidip, sırf tembellik yüzünden dünyanın en iyi dondurmasını kaçırdığını ömür boyu merak ederek yaşarsın."

"Başka bir gün gelebilirim."

"Ama o zaman ben olmayacağım. Dikkatini çektiğimi söyledin. Bu çok sık olan bir şey gibi görünmüyor."

"Olmuyor."

"Öyleyse kaybedecek neyin var?" "Hiçbir şey."

"O zaman sorun ne?" "Bana karşı temkinli değil misin?"

"Öyleyim. Ama temkinli olmak benim varsayılan ayarım." "O zaman neden böyle hissediyorsan beni davet ettin?" "Sana gerçeği söylersem güleceksin."

"Nadiren gülerim ya da gülümserim," diyor ve şaka yapmadığından eminim. "Ve gülersem, asla kasıtlı olmaz."

"Peki. Seni davet etmemin sebebi, seni zaten tanıyormuşum gibi hissetmem. Kolay kolay güvenmem ve insanları kendime yaklaştırmam. Bugün restorana gelene kadar, sana olan ilgimin, geçen gün annemle yaptığım ve bana daha fazla risk almamı söylediği konuşmadan kaynaklandığını düşünüyordum."

"Ama artık öyle düşünmüyor musun?" diye soruyor, gerçekten merakla.

"Hayır. Eğer bu sadece risk almak ve daha fazla yaşamakla ilgili olsaydı, her hafta sonu restorana gelen ve beni partilere davet eden erkeklerden biriyle çıkardım."

"O zaman ne istiyorsun Alexis?"

"Seninle biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Nedenini henüz açıklayamıyorum, çünkü ben de anlamıyorum. Arkadaşlık kurmadığını söylediğini biliyorum ve bunu anlıyorum, ama hoşumuza gitse de gitmese de, bence bu ilişki çoktan başladı."

"Bir ilişkiye giremeyiz tatlım. Sana daha önce de söylediğim gibi, istemedenden de olsa sonunda seni incitirim."

"Sana inanıyorum. Ve bunu istemiyorum," diye yalan söylüyorum, çünkü şu anda duygularımın girdabında boğulmuş durumdayım, "ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Nasıl hissettin?"

"Eve dönüyormuşum gibi... Her ne kadar bu evin varlığından haberdar olmasam da."

Lazarus

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O, üzerimde garip bir etki **yaratıyor**, ama bu beni geri çekilmeye itmek yerine, onu çözme isteğimi artırıyor.

Alexis konusunda o kadar çok uyarı işareti var ki, ona veda edip Morrison'ın evine dönmem için

sonra Morrison'ın evine dönmem için bir sürü neden sayabilirim. Sonuçta, Cape Cod'da sadece iki günüm kaldı. Yakında gerçek dünyaya dönmek zorunda kalacağım ve benim gerçek dünyamda, ilgimi çeken kadınlar benden on altı yaş küçük değil, makyaj yapmayı ihmal etmiyor ve kesinlikle dondurma yemek bir macera olarak görmüyorlar.

"Yetimhaneden kurtarılmanı anlat bana," diyorum dondurma dükkânına doğru yürürken.

Sokaklar hâlâ sebepsiz yere gülümseyen ve gülen turistlerle dolu, bu da beni biraz rahatsız ediyor.

"Genelde geçmişten bahsetmem."

"Anladığım kadarıyla, genellikle yabancıları dondurma yemeye davet etmiyorsun, ama işte buradayız."

"Hey, paylaşmakla ilgili hiçbir şey söylemedim. Ben kendime iki tane alacağım. benim için."

"Haklısın. Bencil olmayı anlayabilir ve hatta takdir edebilirim. Şimdi, oyalamayın. Eğer bir kutlamaya katılacaksam, en azından neyi kutladığımızı bilmeliyim."

Yaklaşık iki dakika sessiz kalır ve ben onu konuşmaya zorlamam. Beklerim — sabır benim güçlü yanımdı olmadığı için bu benim için yeni bir şey.

"Annem beni doğar doğmaz evlatlık verdi."

"Ne?"

"Ailem çocukluklarımdan beri birlikteydi. Birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlardı ve her zaman birlikte olmaları gerektiğini biliyorlardı."

"Ne oldu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstemeseydim sormazdım."

"Bir kaza geçirdiler. Annem hamileydi ve benim hayatta kalmam bir mucizeydi. Ama diğer herkes öldü."

"Herkes mi?"

"Bütün ailem arabadaydı. Babam olay yerinde öldü," diyor, sesi titriyor.

Daha iyi bir adam olsaydım, ona devam etmek zorunda olmadığını, acı çektiğinin açık olduğunu söylerdim. Ama empati benim bilmediğim bir duygu, bu yüzden devam ediyorum. "Peki neden seni evlatlık verdi?"

"Onları kaybetmenin acısı o kadar büyüktü ki, bir bebeğe bakmak bir yana, kendine bile bakamıyordu. Doğum sonrası depresyonu vardı ve o zamanlar bana zarar verebileceğinden korkuyordu. Tabii ki kasten değil, farkında olmadan."

"Bu yüzden seni yetimhaneye vermeye karar verdi. Bu cesur bir karardı."

Dümdüz önüne bakıyor, kaldırıma odaklanıyordu, ama söylediklerimden sonra durup bana döndü.

"Ne?" diye sordum.

"Bence bunu bana söyleyen tek kişi sensin." "Bu mantıklı bir sonuç."

"Hayır, değil. Çoğu insan onu yeterince güçlü olmadığı için yargılar." "Ben çoğu insan değilim. Ben pragmatik bir adamım. Annenin senin iyiliğin için senin iyiliğin için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını düşünüyorum."

Sessizce yürümeye devam etti. Sonunda, "Demek bu geceki kutlama bunun içinmiş," dedi.

"Pişman olup senin için geri mi döndü?"

"Evet, ama önce neredeyse bir yıl boyunca bir akıl sağlığı kliniğinde kaldı. Kalbini yeniden toparlayabileceğinden emin olduktan sonra benim için geldi."

"Kurtarma kısmını anlamadım. Travma hakkında pek bilgim yok, ama bir yaşındaysan, evlatlık verilmiş olduğunu fark etmek için yeterince uzun bir süre gibi gelmiyor."

"Beni sekiz yıl sonra geri aldı." "Ne?"

"Beni bıraktığı yetimhane yanmıştı. New York'ta Kanada sınırına yakın başka bir yetimhaneye nakledildim, ama bu süreçte belgelerim kayboldu. Beni geri alması yıllarını aldı."

Bu bilgiyi sindirmem birkaç saniye sürüyor ve —benim için nadir bir durum olarak— geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye başlıyorum. Annesinin, bebek güvenli olana kadar onu yanında tutmama kararını tamamen anlıyorum, ancak Alexis'in reddedildiğini hissetmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

"O dönemde başka bir aile tarafından evlat edinilmedin mi?"

"Birçok kez. Ama kalıcı bir şey olmadı. Ben tam olarak insanların istediği türden bir çocuk değilim."

"Aslında, çoğu Amerikan ailenin aradığı profile uyuyorsun: sarışın, mavi gözlü, bebekken evlatlık verilmiş."

"Evet, biliyorum. Araştırmamı yaptım. Demek istediğim, ben her zaman tuhaftım."

Dondurma dükkânına vardık ve siparişlerimizi vermek yaklaşık on dakika sürdü. Beklerken ona konuşmaya devam etmesi için baskı yapmadım, çünkü başkalarının duymasını istemediğini anlayabiliyordum. Ben klasik bitter çikolata dondurma seçerken, o sakızlı dondurma seçtiğinde de tepki vermemeye çalıştım.

"Ne düşündüğünü söyleyebilirsin," diyor gülümseyerek.

"Seçtiğin lezzet..."

"İğrenç mi?" O gülüyor.

"Kibar olmaya çalışıyordum, ama evet."

"Çok lezzetli," diyor ve parlak renkli dondurmasından büyük bir yudum alıyor.

Kaldırıma geri döndük ve birkaç saniye boyunca, daha önceki anlaşmamızı ve mesafemi korumam gerektiğini tamamen unuttum.

Onu ensesinden tutup, şu anda tuhaf tatlıyla parıldayan dudaklarını tatmak istiyorum.

Sanki atmosferdeki değışimi hissetmiş gibi, Alexis geri adım atıyor. Bu benim için bir uyarı işareti olmalı. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyor. O sadece bir kız. Ama onun bu hareketi beni sakinleştirmek yerine, onu kovalama isteğimi daha da keskinleştiriyor.

"Garip olduğunu söyleyerek ne demek istedin?" diye soruyorum, kendimi konuşmaya geri dönmeye zorlayarak. Onu ne kadar tanırsam, onu ve benim üzerimde yarattığı etkiyi o kadar hafife aldığımı anlıyorum.

Alexis, lezzetli bir küçük bulmaca.

Genç, birçok yönden masum, ama basit ya da sıradan olmaktan uzak. Bana güveniyor gibi görünüyor ve ben kadınlarla fiziksel ötesinde ilişkiler kurmadığım

için, bu beklenmedik yakınlık beni uzaklaştırmalı. Ama öyle olmuyor. "Fark etmediysen, ben pek de eğlenceli biri değilim. Hikayemi bilmeseniz bile, ben her zaman sessiz bir çocuktum. Yedi yaşımdayken, annem beni geri almadan hemen

önce, bir sosyal hizmet uzmanı bana geçmişim hakkında bildiklerini anlattı. Annemin, kazadan sonra zihinsel ve fiziksel olarak iyi durumda olmadığı için beni terk ettiğini söyledi. Bunun tam anlamını anlamak için çok küçüktüm, ama yine de

kafama, bir kez

iyileştiğinde geri dönecekti. Ve bir gün... sonunda bu gerçekleşti."

Alexis

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ona ruhumu açmaya devam etmemek için yanağımın içini **ısıırıyorum**. Nereye gönderilirim gönderilelim, ya da koruyucu ailelerim ilk birkaç gün beni evimde hissettirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o yabancılardan duygusal olarak hep uzak hissettiğimi söylemiyorum.

Annemin yaralandığını öğrendiğimde bu his daha da kötüleşti. O zaman dua etmeye başladım. O andan itibaren, çevremdeki herkesten daha da uzaklaştım, çünkü *başka* bir anne istemiyordum. *Benimkini* istiyordum.

"Yemeyi unutuyorsun," diyorum, konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışarak.

Geçmişle ilgili soruları kaçırdığımı biliyor gibi, beni analiz etmek için birkaç saniye bekliyor gibi görünüyor. Bir an panikleyerek, ısrar edeceğini düşünüyorum ve eğer yaparsa, cevap vermekten kendimi alıkoyamayacağımı biliyorum. Onda, beni tanımak, gerçekten tanımak istemenize neden olan bir şey var

bunu sadece geçici bir delilik olarak tanımlayabilirim. Bu geceden sonra, birbirimizi bir daha görmeme ihtimalimiz yüksek.

Neyse ki, tekrar yürümeye başlar ve ben de onu takip ederim. "Güzel," der basitçe.

"Sadece *iyi* değil. Bu dünyadaki en iyi dondurma." Sandaletlerimi çıkarıp kuma basıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu benim kutlamam, efendim. Siz sadece misafirsiniz. Beni takip edin ya da geri çekilin," derim, ona bakarak gülerek suya doğru geriye doğru yürürüm.

Aptal kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanmaya başlıyorum. Son zamanlarda daha çabuk yorulduğum için muayene olsam iyi olur, ama şu anda sağlık sigortası için paramız yok. Avukatların ücretlerinden daha önemli bir şey yok.

Ayrıca, kalbimin hızla atmasını Jasper'ın şimdi bana doğru yürüdüğüne, yüzünün ciddi olduğuna ve elindeki dondurmayı tamamen unuttuğuna bağlıyorum.

Avını takip eden bir avcı gibi görünüyor ve bir kez daha, o rüya gibi gerçekdışı his beni tüm gücüyle vuruyor.

Bana verdiği uyarıyı hatırlamaya çalışıyorum: "Bu işe karışamayız Alexis. Daha önce de söylediğim gibi, sonunda seni incitmekten başka bir şey yapamam."

Ama tek düşünebildiğim, beni gördüğü. Bu gece birlikte olabileceği onca kadın arasından, beni seçti.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Cape Cod'u ziyaret eden erkekler hakkında yeterince bilgim var, onun sıradan bir adam olmadığını anlayabiliyorum, ve burada onun açıkça zengin olmasından bahsetmiyorum - vücudunun her hücresi güç ve güven yayıyor.

O, eğlence için basit, deneyimsiz kızların peşinden koşan türden biri değil. Onun dikkatini gerçekten çekmiş olmalıyım ve ne kadar bastırmaya çalışsam da bu coşkuyu bastıramıyorum. Sanki bir tür uyuşturucu gibi. Kendimi uçmuş hissediyorum, tüm ilkel içgüdülerim yüzeye çıkmış durumda.

O her adım attığında, vücudum sanki kendi iradesi varmış gibi tepki veriyor, kanım kaynıyor, tüm duyularım ona odaklanıyor.

Bu geceden sonra Jasper'ı bir daha görmesem bile, onun hafızama kazınacağını biliyorum ve içimdeki aptalca bir ses, bundan sonra onun, farklı evrenlerden olduğumuzu bilsem de, diğer tüm erkekleri değerlendirdiğim ölçüt olacağını fısıldıyor.

Rock grubu hayranları idollerini gördüklerinde böyle mi hissederler?

"Bu geceyi *benim* yapabilir miyim?" diye ciddi bir şekilde soruyor ve bunun artık sadece sahilde yürümek veya tahta kaldırımında dolaşmakla ilgili olmadığını anlıyorum.

"O kadar kolay olmaz. Bu özel gecemi kolayca vazgeçmem," diyorum ve son dondurmamı bitiriyorum, ama onun yanında olduğum için vücudumu saran sıcaklığın yanında dondurmanın tadı hiçbir şey ifade etmiyor.

Jasper, hiçbir şey söylemeden her hareketimi izliyor, ben külahı çiğnerken bile - daha çok ondan dikkatimi dağıtmak için, gerçekten yemek istediğimden değil.

Son lokmayı yuttuğumda, o çoktan önümde duruyordu. "Bitti mi?"

Tam o anda bir esinti üzerimizden geçiyor ve bana onun kokusunu getiriyor — misk kokulu ve baş döndürücü bir koku.

Ve o anda, ona bakarken, Jasper'ın beni bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu anlıyorum. Bu sadece görünüşü değil, her ne kadar o şüphesiz tanıdığım en yakışıklı erkek olsa da. O cilalı milyarder görünüşünün altında ham bir şey var. Bir gecenin onun kollarında asla yeterli olmayacağını söyleyen, tamamen cinsel bir çekim. Bunu sonsuza kadar hatırlayacağım.

Birkaç saniye gözlerimi kapatıp, duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. Ona bakmamak, daha net düşünmeme yardımcı oluyor.

Bu yakışıklı yabancıнын onu kollarına alıp nefesini kesecek şekilde öpmesini isteyen pervasız kadın ben değilim. Yarın, kendimi berbat, yalnız ve kullanılmış hissederek uyanırım. Bu sonunda gücümü ve sağduyumu geri getiriyor. "Evet, işim bitti. Artık gitme zamanı. Yakında uyanmam gerek.

Eşlik ettiğin için teşekkürler." Ona cevap verme şansı vermeden koşarak uzaklaşıyorum. Ama beş metreden fazla uzaklaşmadan sesini duyuyorum:

"Akşam vardiyasında çalıştığını sanıyordum."

Onu görmezden gelmeliydim. Duymamış gibi davranmalıydım. Ama bunun yerine, kendimi "İş için erken kalkmıyorum. Sörf yapmak için bu kumsala geri döneceğim" derken buluyorum. Kendime neden bu bilgiyi verdiğimi sorarken bile koşmaya devam ediyorum. Sadece sörf yapmaya gittiğimi söyleyebilirdim, nereye gittiğimi değil.

Çünkü onun seni kovalamasını istiyorsun, bilinçaltım cevap veriyor ve ben de bunun doğru olduğunu itiraf edecek kadar dürüstüm.

Jasper'ın beni kovalamasını istiyorum, sonunda beni yakaladığında ne olacağından korkuyor olsam bile.

Alexis

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GELMESİNİ BEKLİYORDUM, ama yine de Jasper'ı şortlu, gömleksiz, hayal ettiğim mükemmel vücudundaki her kasın artık tamamen görünür olduğu halde görmek için hazırlıklı değildim.

Onun gibi birinin sörf yaptığını da hiç hayal etmemiştim, ama onu kumda durmuş, beni izlerken, sörf tahtası yanında dururken gördüğümde gülümsememi saklayamadım.

"Geç kaldın."

"Seninle sörf yapmaya karar verdiğimi hatırlamıyorum," diyorum cesurca, kendi sörf tahtamı kuma bırakarak.

Bana doğru yürüdü ve bu sefer, elini boynumun arkasına dolayana kadar durmadı. "Sen gelmemi istedin."

Ani bir utançla başımı eğiyorum.

Tanrım, onun gibi bir adamla oyun oynamaya çalışarak ne yapıyorum ben?

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Bana çok yaklaşmanın iyi bir fikir olmadığını uyarmama rağmen."

Bir parçam kaçmam gerektiğini haykırıyor, ama görünüşe göre bu adam söz konusu olduğunda bir tür felç geçiriyorum.

Yine de, olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum. Kendine güven benim işim değil, öyleyse neden rol yapmaya devam edeyim?

"Üzgünüm. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

Yukarı baktığımda, gözlerinde bir şey görüyorum — parlak ve yoğun bir şey — bu, midemi adlandıramadığım bir ihtiyaçla, canavarı kışkırtmak için pervasız bir arzuyla sıkıştırıyor.

"Ama öyleymiş gibi davranıyorsun," diye devam ediyorum. "Benim bahanem deneyimsiz olmam. Senin durumun öyle değil bence. Madem birbirimize bu kadar uygun değiliz, neden buradasın?" Onun dikkati dağılmışken fırsatı değerlendirip sörf tahtamı alıp suya doğru koşuyorum.

Saniyeler sonra, soğuk deniz yanan cildime çarptığında, biraz sakinleşiyorum.

O da hemen ardından gelir ve neredeyse bir saat boyunca dalgaların üzerinde sörf yaparız. Jasper'ın sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi tahtayı ne kadar kolay kullandığına dikkatim dağılarak birkaç kez düşerim.

Sudan ilk çıkan benim, kurulanmaya zahmet etmeden kuma oturuyorum. Bana doğru yürüyen adama o kadar odaklanmışım ki, üşümek gibi önemsiz bir şeyi umursamıyorum.

Şafak ışığında, mükemmel şekillendirilmiş vücudundan su damlayan Jasper, sanki okyanus onun egemenlik alanıymış gibi bir deniz tanrısı gibi görünüyor.

Artık o kadar ulaşılmaz görünmüyor, ki bunun eskisinden daha tehlikeli olduğunu biliyorum, çünkü bu açıkça bir yanılsama. Patates çuvalı giyse bile, yine de tamamen farklı dünyalara ait olacağız.

Lazarus

Doğru olan şey uzaklaşmak olurdu. En başından gelmemeliydim.

Alexis sana uygun değil. Kısa bir ara bile olsa, vicdanım haykırıyor ama yine de onu kovalamaya devam ediyorum.

Evet, çünkü dürüstçe itiraf edebilirim ki, dün restorana gitmemin yemekle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen onunla ilgiliydi.

Benim onu güzel bulduğumu umursamıyor gibi davranan, beni etkilemeye çalışmıyor gibi görünen, ama yine de beni tamamen büyüleyen bir kadın. Alexis, minik pembe şortu ve ona uyan üstüyle, bikini üstü bile değil, bir siren gibi görünüyor. Islak saçları gevşekçe dökülüyor, birkaç teli hafif çilli yüzüne yapışmış. Bebek gibi kocaman mavi gözleri soluk teninde öne çıkıyor ve savunmasız, masum ifadesi beni karşılaştırma yaparken kendimi kirli hissettiriyor.

Onu şimdi izlerken, bir anlık da olsa, onun hakkında nasıl bu kadar yanlış bir ilk izlenim edinebildiğimi merak ediyorum.

Alexis sıradan olmaktan çok uzak. O muhteşem.

Onu resmi kıyafetler içinde, saçları zarif bir şekilde şekillendirilmiş, elmaslarla kaplı olarak mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum ve hiç şüphesiz ki kimse onun güzelliğiyle rekabet edemez.

Kimi kandırıyorum? Şu anda bile, sırlıslık ve ıslak bir kedi yavrusu gibi görünse bile, şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınlardan daha göz alıcı.

En sevdiğim özelliğini bile seçemiyorum. Kalp şeklindeki yüzü mü, çenesindeki seksi gamze mi? Üstünün kumaşını gıcıklayan meme uçları mı, yoksa sonsuz gibi görünen bacakları mı? Her ayrıntısı çok çekici ve vücudumda istenmeyen bir tepki uyandırıyor.

İstenmeyen ve kontrol edilemez.

Ona bakarken, tek hayal edebildiğim, o narin ellerinin vücudumda dolaşması, dolgun dudaklarının benimkine değmesi, bacaklarının arasında olduğumda tutkuyla parlayan tatlı, masum gözleri.

Ona doğru yürürken, aklımdan geçenleri tam olarak bildiğini hissediyorum — yanakları kızarıyor.

Onun bana hissettirdiklerini sevmiyorum. Alexis'in basit bir kızarması beni tahrik ederken, Jodie'nin ayrıldığıımız gün bana oral seks yapmayı teklif etmesi hiçbir etki yaratmamış olması beni rahatsız ediyor.

Tek kelime etmeden, tahtamı onun tahtasının yanına koyup, kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Tereddüt etmesi kanımı kaynatıyor.

Bu en son ne zaman olmuştu? Bilemiyorum. İstedğim kadını elde etmek için çaba sarf etmem gerekmiyor.

Gözlerime bakıyor, küçük beyaz dişleri alt dudağını ısıırıyor, bu da gamzesini daha da belirgin hale getiriyor.

Onu parmağımla dokunarak başparmağımla tutuyorum. "Çok sevimli," diyorum. "Cilt ile kemik arasına yapışan lifli doku nedeniyle oluşur.

Basitçe söylemek gerekirse, genetik bir bozukluk."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, biliyorum. Her Şey için mantıklı bir açıklama bulmak zorunda mısın?"

"Her zaman değil. Kılıç balığı buna iyi bir rnek. Bazen duygularımın beni yönlendirmesine izin veririm," diyor, biraz nefes nefese.

Bir elimi boynuna kaydırıyorum ve nabzını hissettiğimde vücudum çılgınca bir aciliyetle tepki veriyor. Kendimi sınamak için kendi boynuma dokunuyorum ve kalbimin de hızla attığını fark edince Şaşırmıyorum.

Elini tutup avucunu öpüyorum. Sonra onu benim elime, boynuma koyuyorum. "Bu hiç olmaz."

"Kalbinin atışı mı?" diye Şaka yapıyor.

"Kalbimin *hızlı* atışı."

Yanakları daha da kızardı.

"Benden kaç, tatlı Alexis."

Hâlâ boynumda duran parmakları, cildime daha sıkı bastırır. "İsterdim. Ama yapamam," der, son kelimesi teslimiyet çığlığı gibi çıkar.

Ve tıpkı bir cazibe gibi, Alexis kendini ellerime teslim eder.

Onun yüzünü okşıyorum, nabzımın kontrolden çıkması beni hem heyecanlandırıyor hem de sersemletiyor. Ve bu ıstıraba son vermek için, kendime onun da diğerleri gibi bir ağız olduğunu kanıtlamak için, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum ve sonunda tanıştığımız andan beri hissettiğim arzuyu tatmin ediyorum.

Kötülük

YİRMİNCİ BÖLÜM

Aynı anda

Onun orada olduğunu düşününce şişen ereksiyonumu kontrol edemedim, hapishane kapısından **YAVAŞÇA** geçiyorum.

Onun hayatını benim irademe göre yönlendirdiğim için hissettiğim güç duygusu neredeyse sarhoş edici.

O küçük hücrede ne düşünüyor acaba?

Onu oraya koyanın ben olduğumu bilseydi, beni seçmediğine pişman olur muydu? Her şeyi farklı yapmayı dilerdim diye düşünür müydü?

Tabii ki onu sonsuza kadar burada bırakmaya niyetim yok. Fare zaten tuzağa düşmüşse, kedi için ne eğlencesi kalır ki?

Hayır, kilitli kalacağı süre sadece bir ders olacak — benim zevkim için ve Marla'nın benim gibi birine *hayır* dememesi gerektiğini öğrenmesi için. O

kraliçe olabilirdi, balık kokan ve o piçin kızını büyüten zavallı bir kadın değil.

Alexis'i düşünmek nefretimi kaynatıyor. Onu babası kadar hor görüyorum. Doğduğu için bedelini ödeyecek.

Acelem yok. Ben bir satranç oyuncusuyum. Sabırlı ve titizim.

Marla benim olacak. Onu köleye çevireceğim. Hiçbir şey yapamayacak hale getireceğim. Beni reddettiği için bedelini ödeteceğim.

Lazarus

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DENEYİMSİZLİĞİ, normalde beni soğutacakken, sadece arzusun yoğunlaşmasına neden oluyor.

Alexis'in ağzıma karşı inlemeleri beni baştan çıkarmak için özenle düzenlenmiş değil
saf, filtrelenmemiş şehvet.

Şimdiye kadar kontrol altında tuttuğum açlık patlıyor — öfkeli, talepkar, onu daha fazla teslim olmaya zorluyor.

Dilim yumuşak, ıslak dudaklarını ayırıyor, bir tepki bekliyor, onu tadıyor ve o anda geri dönüşün olmadığını anlıyorum. Alexis benim olacak.

Kendini teslim ettiği masum ama şehvetli tavırları - bir eli yüzümde, diğeri sanki beni yakınında tutmak istercesine kısa saçlarımın arasında - şehvetin çılgın ateşini daha da körüklüyor.

Öpücük, onun hak ettiği kadar tatlı değil. Sahiplenici ve utanmaz, onu yatağında çıplak olarak gördüğümde her şeyi talep edeceğimden şüphe bırakmıyor.

Onun çekilmesine izin vermiyorum. Bir elim boynunun arkasını kavrarken, diğeri kıvrımlı vücudunu dolaşıyor, belini kavıyor, sonra da o dik kalçalarına kayıyor. Onu kendime çekiyorum ve benim uyarılmamın kanıtını hissettiğinde inlemeleri daha da yükseliyor. O çekinmiyor. O küçük vücudunu benimkine bastırıyor, kendini tamamen sunuyor.

Hiçbir kadına karşı bu kadar açgözlü davranmamıştım. Alexis'i istemem içimdeki ilkel bir şeyi ortaya çıkardı ve göz önünde olduğumuzu unutturdu.

Sadece uzaktaki sesleri duyduğumda kendimi durdurmaya zorluyorum.

O hala arzusun sisinde kaybolmuş durumda ve geri çekilip onu meraklı gözlerden korumak için kollarımı ona doladığımda ne olduğunu anlamıyor.

"Hayır," diye inliyor.

"Şşş... Burada yapamayız. Benim evime gel." Hâlâ penisimin karnına çarptığını hissedebiliyorum ve içimdeki mağara adamı onu herkesin önünde, burada almak istiyor.

Bundan nefret ediyorum. Kontrolü kaybetmekten, bu alışılmadık ihtiyaçtan. Bu yüzden onu da gerçeğe geri döndürüyorum. "Halka açık bir yerdeyiz. Seni ifşa etmek istemiyorum."

Gözleri sonunda açılıyor ve şimdi, tutku fırtınasıyla karışık bir utanç duyuyor. Ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiyor.

Bunu yapmasına izin veriyorum, aramıza mesafe koyduğuna inanması için yeterli kadar - ama gerçekte, Alexis'in uzaklaşmayacağını zaten biliyorum. Onun için duyduğum bu açlığı tatmin edene kadar uzaklaşmayacak.

"Aman Tanrım! Benim..."

"Kaçarsan, daha fazla dikkat çekersin."

"Anlamıyorsun. Burası küçük bir kasaba. Herkes konuşacak!"

"Benimle gel."

Bana dehşetle bakar, bu sözlerin ardındaki ağırlığı anlar. "Hayır. Sana yanlış bir izlenim verdiğem özür dilerim, ama ben öyle bir kız değilim Jasper."

"LJ," diye düzeltiyorum.

"Ne?"

"Jasper benim ikinci adım. Kimse bana öyle seslenmez."

"Bana verdiğin isim buydu!" diye suçlayıcı bir tonla bağırarak bir adım geri çekildi. Kızgın olmak için her türlü hakkı vardı ve benim tek mazeretim, ilk tanıştığımızda onu bir daha göreceğimi ummadığımdı.

Elbette, ama daha sonra düzeltebilirdin. Neden düzeltmedin?

Çünkü soyadım ülke çapında çok tanınır ve Alexis'e karşı isimsiz kalmayı seviyordum — onu tatana kadar onu ne kadar istediğimi fark etmemiş olsam da.

"Artık biliyorsun. Benim adım Lazarus Jasper. Daha önce de söylediğim gibi... LJ."

Beni görmezden gelip eğilip tahtasını aldı. "Adının ne olduğu umurumda değil. Ben aptal değilim. Beni kendinden aşağı gördün. Bu yüzden bana gerçek adımı söylemedin. Merak etme. Hala kim olduğunu bilmiyorum."

O ayrılmak için dönüyor, ama ben onu takip edip kolundan tutuyorum. "Manhattan'da yaşıyorum."

Kalp cerrahiyim. Ve bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum, Alexis."

Genç yüzündeki kargaşayı görebiliyorum. Evet demek istediğini biliyorum, bu yüzden başını salladığında şaşırıyorum. "Beni inciteceğin konusunda beni uyardığında seni dinlemeliydim. Zaten yanlış bir başlangıç yaptık. Birkaç dakika önce olanların benim için normal olduğunu düşünme."

"Ben..."

"Evet, yaptın. Beni evine davet ettin çünkü bunu yapmaya alışkınsın. Keşke daha cesur olsaydım ve evet deseydim, çünkü seninle gitsem ne olurdu diye hep merak etmekten nefret ediyorum. Ama işte gerçekten çirkin bir gerçek: Ben bir korkakım, LJ."

O uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben bırakmıyorum. Serbest elimle şortumun su geçirmez cebinden cüzdanımı çıkarıyorum. "Bekle."

Tahtayı kuma dik olarak dayadı, tam olarak yere koymadı.

Cüzdanımı açmak için onu bırakıyorum. "Bu benim numaram. Fikrini değiştirirsen beni ara."

Yine tereddüt eder ama kartı alır ve tek kelime etmeden uzaklaşır.

On dakika sonra, başım dönüyordu, Morrison'ın evine giderken hastane aradı ve birkaç yıl önce ameliyat ettiğim bir Avrupa hükümet liderinin hastaneye yatırıldığını ve tekrar ameliyat olması gerektiğini bildirdi. Başka bir doktoru kabul etmeyecekti. İçimden, bu geçici kaçış için kadere şükrettim.

Belki de ihtiyacım olan şey odaklanmak ve kendi dünyama dönmektir. Yine de, onu tekrar düşüneceğimi biliyorum.

Alexis'in içimde uyandırdığı açlık görmezden gelinemez. Sanki tüm hayatım boyunca uyuyormuşum da sonunda uyanmışım gibi.

Provincetown'dan helikopterle ayrılalı üç gün oldu ve ondan haber almadım. Bunun yerine, Jodie'nin bana ulaşmak için yaptığı amansız girişimlerden kaçmak zorunda kaldım.

Tam bir pislik haline gelmeden başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Artık onun mesajları bile midemi bulandırıyor. Sözleri tekrarlayıcı, takıntılı ve onun akıl sağlığı için gerçekten endişelenmeye başladım.

Kendime bir son tarih belirledim. Gelecek haftaya kadar durmazsa, ailesine gideceğim. Ya öyle ya da uzaklaştırma emri. İşler o kadar kötüye gitti ki, onu hastaneden yasaklamak zorunda kaldım.

Ofisime varmak üzereyken telefonum titredi. Alexis'ten olduğunu umarak baktım, ama yine Jodie'ydi.

Jodie: *Sensiz yaşayamam.*

Çenem gerildi. Ekranı dokunarak onu geri aradım. "Buna bir son vermelisin."

"Hayatıma devam edemiyorum, LJ."

"Sana yardım bulacağım, Jodie. Bu sağlıklı değil. Sadece dört ay birlikteydik." Şimdi, nişanı bozmakla doğru kararı verdiğimi her zamankinden daha fazla biliyorum.

"Yardım istemiyorum. Seni ve geleceğimizi istiyorum."

"Bizim için bir gelecek yok. Son bir kez uyarıyorum: benimle iletişime geçmeyi bırak, yoksa harekete geçeceğim. Ailenle konuşacağım ve bu işe yaramazsa, uzaklaştırma emri çıkaracağım. Bu kamuoyuna duyurulacak." Bir skandala karışmak gibi bir niyetim yok, ama belki de onun gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor. Onun önem verdiği tek şey varsa, o da görünüşüdür.

"Cesaret edemezsin."

"Deneyin. Sonuçtan hoşlanmayacaksınız."

"Bir kez daha benimle buluş! Konuşmamız lazım. Lütfen, LJ!"

"Hayır. Beni unut. Sen zaten geçmişimsin."

O hiçbir zaman şimdiki zamanımın bir parçası olmadı, ama bunu bilmesine gerek yok.

Alexis

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Arayabildiğine **çok** sevindim," diyorum, sesimdeki çatlağı gizlemeye çalışarak, ama o benim annem. Bende en ufak bir değişikliği bile fark eder.

"Keşke orada olup sana sarılabilseydim."

"Bu en güzel hediye olurdu, ama sen onu bana pazar günü erkenden verdin bile."

"Aynı şey değil."

Hayır, aynı değil. Ama yalnızlığımı göstererek onu daha da üzmemin ne faydası olur ki?

Jasper, hayır, LJ beni sahilde terk ettiği gün, endişeden deliye döneceğimi sandım. Kartını kaç kez elime alıp tekrar yerine koyduğumu sayamadım bile.

Mantıklı tarafım doğru kararı verdiği için kendini tebrik ediyordu. O adam beni sonsuza dek mahvedebilirdi ve bunun nedeni uyarı almamış olmam değildi, çünkü kendisi aramızda bir şey olursa incineceğimi söylemişti.

Ne yazık ki, tamamen mantıklı biri olmadığımı öğrendim. Yüzeyin altında, hissedebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla duygu var ve içimdeki o kısım geceleri uyumama izin vermiyor, yatakta durmadan dönüp durmama neden oluyor.

"Hâlâ onu düşünüyorsun," diyor.

LJ'yi son gördüğüm günün ertesi günü onu ziyarete gittiğimde — evet, ona öyle demek hala beni kızdırıyor, çünkü tanıştığımızda gerçek adını kısmen sakladığını hatırlıyorum — ona her şeyi anlattım. Çoğu çocuğun ebeveynlerinden sakladığı gibi ondan sır saklamıyorum. Marla benim tek arkadaşım. "İstemiyorum, ama evet, düşünüyorum."

"Bu adamın nesi var ki?"

"Adı hakkında yalan söylediği gerçeği dışında mı?"

"Gizledi," diye düzeltti. "Bu yalan söylemekten farklı. Burada şeytanın avukatlığını yapmaya çalışmıyorum, ama çoğu zengin insan bilgilerini herkese öylece vermez."

"Tamam, bunu kabul edebilirim. Ama bana zarar göreceğimi söylediği kısmı ne olacak?"

"Aslında bu, onun aleyhine değil, lehine bir durum. Eğer o bir pislik olsaydı, seni oyalamaya devam ederdi."

"Tek sevdiğin kişi babamsa, aşk hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Eleme yöntemi. Babanı örnek alıp tam tersini arıyorum. Onun yapmayacağı şeyleri, anladın mı?"

"Sanırım."

"İlişkilerde birçok gri alan vardır, ama bazı temel kurallar da vardır."

"Mesela?"

"Seni aldatmayı planlayan bir erkek, seni bu konuda uyarmaz. Seni güvende hissettirmeye çalışır. Bu bencil bir insandır. Sana incinebilirsin diyen kişi, sana bir seçenek sunar."

"Bir kadın, bilerek böyle bir şeye girmek için gerçekten aptal olmalı."

"Buna sadece kısmen

katılıyorum."

"Anlamadım."

"Birini incitmenin farklı yolları vardır. Belki de sana bunu sadece bağlanmak istemediği için söylemiştir ve bu onu çok dürüst yapar. Ama incineceğini söylerken başka biri olduğunu kastetmişse, o zaman evet, o bir pisliktir."

İç çekip gülümsüyorum. "Sadece ben doğum günümde beş dakikalık telefon görüşmemizi varoluşsal bir krizle geçirebilirim."

"Senin adına bu kararı asla veremem, ama en azından onu aramalısın Alexis. Açık sözlü ol. Seni inciteceğini söyleyerek ne demek istediğini sor, sonra bir yetişkin olarak kararını ver. Hayatının geri kalanını 'ya öyle olsaydı' diye merak ederek geçirmek, hayal kırıklığına ve sonsuz memnuniyetsizliğe giden kesin bir yoldur. Eğer o adam senin dediğin kadar harika biriyse, onu uzaklaştırarak doğru kararı verdiğinden emin olana kadar onu asla unutamayacaksın."

Gülüyor
um.

"Ne?"

"Anne, onu görseydin, kimsenin o adamı uzaklaştıramayacağını anlardın."

"Pazar günü geldiğinde kararını bana söyler misin?" "Söylerim. Tavsiyen için teşekkürler. Seni seviyorum."

"Seni sonsuzdan daha çok seviyorum, tatlım. Doğum günün kutlu olsun."

Bir saat sonra, hala kartını parmaklarımla arasında tutuyorum.

Saate bakıyorum. Öğleden sonra üç.

Perşembe'den Pazar'a kadar izin alabilmek için bu hafta vardiyalarımı iki katına çıkardım. Bunu yapmazsam, iş arkadaşlarımla ve hatta Badger'ın sürpriz bir parti düzenleyeceğini biliyordum ve ilgi odağı olmaktan nefret ederim.

Yatağımın başucundaki telefonumu alıp ekrana dokunuyorum. Onun numarasını yazıyorum ama henüz aramaya basmıyorum.

Ya beni hatırlamazsa? Bu, şimdiye kadar yaşadığım en utanç verici şey olur.

Korkak olma Alexis. Sonunda hayatına devam edebilmek için bir karar vermelisin.

Derin bir nefes alıp telefona dokunuyorum. En az on kez çalıyor ve sesli mesaja geçince, içimdeki korkak bunun kaderimde olmadığını söylüyor, ama bir yanımda hayal kırıklığına uğramış hissediyor.

Tam telefonu tekrar bırakmak üzereyken, telefon çalmaya başlar ve ekranda az önce aradığım numara belirir.

Cevap vermemek için canım çekiyor, sonra bu kadar korktuğum için kendime tokat atmak istiyorum.

"Alo."

"Bu numaradan bir arama aldım."

Tanrım, sesimi tanımadı. "Şey... LJ,
ben Alexis."

"Alexis mi?" diye tekrarlar, inanamıyormuş gibi.

"Evet. Sana bir şey sormam lazım. Eğer ilişkiye girersek zarar görebileceğimi söylediğinde... ne demek istedin? Kız arkadaşın var mı?"

Lazarus

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"DOĞRU CEVAP NEDİR?" diye soruyorum, bütün hafta boyunca hissettiğimden daha da dengesiz hissederek.

"Doğru cevabı istemiyorum. Gerçek cevabı istiyorum."

"İlişkimizden zarar görebileceğini söylediğimde, uzun süreli ilişkiler yaşamadığımı kastetmiştim," diye başlıyorum, hayatımda belki de ilk kez bunun hala doğru olup olmadığından emin olamadan.

Onun kasabasından ayrıldığı andan itibaren Alexis'i düşünmeden edemedim ve bunun bir anlamı olmalı.

En azından, onun dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde hissetmem gerektiği anlamına geliyor. Aslında, onun tamamını.

"Bu, telefonda yapmak istediğim türden bir konuşma değil," diye devam ettim, ofis masamdaki açık ajandaya bakarak.

Hızlıca kontrol ediyorum, önümüzdeki Salı gününe kadar ameliyatım yok.

Bir yıldan fazla süredir her gün ameliyat yapmıyorum. Artık sadece özellikle zorlu vakaları veya geçen hafta olduğu gibi beni ismen isteyen vakaları alıyorum.

"Anladığımı sanmıyorum."

"Benimle akşam yemeği ye. Sadece akşam yemeği."

Rahatladım, onun güldüğünü duyuyorum. Burada tamamen aciz durumdayım. Alexis her an parmaklarımın arasından kayıp gidebilir gibi hissediyorum ve onun etrafındaki bu kontrol eksikliğinin ne anlama geldiğini anlayana kadar onu bırakmayacağım.

"Kadınlara her zaman bu tür uyarılar mı yaparsın? 'Sadece akşam yemeği mi?'"

Çoğu zaman akşam yemeğinin bile söz konusu olmadığını ona söylemiyorum. Benimle aynı şeyi isteyen kadınlarla ilişki kuruyorum: fiziksel tatmin, bağlanmadan. Sadece Jodie ile - ki ilk başta benim tercihlerime uygun görünüyordu - birkaç sosyal etkinliğe katıldım. O zaman bile, kimsenin bizim bir ilişkimiz olduğu izlenimine kapılmamasını sağladım.

O da işleri gizli tuttu, bu da onu yanlış değerlendirmemin nedenlerinden biriydi. Başlangıçta Jodie, benim her zaman kaçtığım türden dramalar yaratmadı. El ve eldiven¹ gibi mükemmel bir çift gibiydik.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Seni korkutmadan buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Dene."

"Genelde kadınların peşinden koşmam. Tam tersi olur. Sen bir istisnasın."

"Fakir olduğum için

mi?" "Ne?"

"Senin için sadece bir meydan okuma mıyım, LJ?"

"Bunun meydan okumayla ilgisi yok, Alexis. Otuz sekiz yaşındayım. Yeterince meydan okudum. Seni istiyorum. Seni yatağa atmak için yalan söylemeyeceğim. Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum, ama keşfetmek istediğim bir şey."

"Seninle akşam yemeği yiyeceğim, ama benim kasabamda değil. Burası küçük bir yer. İnsanlar konuşur."

Onun bunu önemsemesi garip bir şekilde dokunaklı. Benim dünyamda - aptal gibi görünme riskini göze alarak - kadınlar benimle görülmekten hoşlanırlar. Alexis ise sadece kendi itibarını önemsiyor.

"Bir fikrim var," diyorum. "Senin için yemek

yapacağım." "Yemek mi yaparsın?"

"Oldukça iyiyimdir."

"Yaptığın her şeyde olduğu gibi mi?"

"Bu tuzak bir soru. Verdiğim her cevap beni dezavantajlı duruma düşürür. Evet dersem, kibirli bir pislik gibi görünürüm. Hayır dersem, kendime güvenim yokmuş gibi görünürüm."

"Cevap vermek zorunda değilsin. Eminim harika bir aşçısındır."

"Saat yedide seni almaya bir araba göndereceğim. Biraz geç kalabilirim. Araba mı helikopter mi olduğu pek fark etmez, ama bilmiyorum..."

" diye ekledim. Jetimin zamanında hazır olup olmayacağından emin olmadığımı söylemek üzereydim, ama belki de bu kadar kısa süredir tanıdığım birine bu kadar fazla bilgi vermek fazla olurdu. Onu korkutmak istemiyordum. Alexis'in dünyasında özel jetlerin pek de normal olmadığını biliyordum.

"Ne bilmiyorum?"

"Hiçbir şey. Saat yedide hazır olun. Adresinizi gönderin."

"Hayır. Sadece şoförün beni restorandan alsın."

Bu cevabı beğenmedim, ama şu anda elime en iyi kartların gelmediğinin farkındayım

"LJ?"

"Evet?"

"Akşam yemeğine katılmayı kabul ettim. Hepsi bu."

"Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım, Alexis. Ama karar vermelisin kız mı yoksa kadın mı olduğuna karar vermelisin."

"Ben bir yetişkinim," diyor, sesi gurur ve kızgınlık arasında bir yerde. Neredeyse gülümsüyorum, çünkü bir kadına iyi davranacağıma söz vermek zorunda kalacağım bir durumda olacağımı hiç düşünmemiştim. Genellikle, apartman kapısı kapanmadan önce elbise ve külotlar çoktan yere düşmüş olur.

"O zaman geceyi keyifle geçirmek için hazır ol. Fazla düşünme."

Alexis

Oturma odasında dolaşım.

Beş kez.

Ve sana şunu söyleyeyim, bu oturma odası *bir harikadır*.

Hiç bu kadar büyük ve güzel bir evde bulunmamıştım.

LJ az önce şoförün dikkatli olup olmadığını soran bir mesaj gönderdi. Onun endişesi, onunla birkaç saat yalnız kalacağım düşüncesinden dolayı zaten tedirgin olduğum halimi daha da tedirgin etti.

Ayrıca, götürüldüğüm evin kuzenine ait olduğunu da açıkladı. Ona *The Ugly Shrimp*'i öneren kuzeni.

Burada tek bir fotoğraf çerçevesi bile görmedim. Bu kadar büyük bir evim olsaydı, onu anılarla doldururdum. Sonra hatırladım, burası muhtemelen onun ana evi bile değil.

Aynaya doğru yürürken kendimi kucakladım ve yansıمامı eleştirel bir gözle inceledim. Neredeyse siyah bir elbise giyecektim, sahip olduğum birkaç güzel elbiseden biri, ama son anda vazgeçtim. O beni altın rengi spor ayakkabılarım ve koşu kıyafetlerimle karşıladı. Olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum. Bu yüzden yumuşak sarı, ince askılı bir elbise giydim.

Benim kadar normalliği arzulayan birinin parlak renkleri sevmesi garip. Belki bir psikolog bunun için derin bir açıklama bulabilir, ama tek bildiğim şey, hayatın renkli olduğunda daha güzel görüldüğü. Derin bir düşünce değil, ama doğru.

Birinin geldiğini duyuyorum ve tüm vücudumda bir titreme hissediyorum.

O kapıdan içeri girdiğinde, serbest düşüşe geçeceğimi biliyorum, ama sanırım hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim.

¹ Brezilyalı yazar Machado de Assis'e atıf.

Lazarus

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Morrison'ın evinin kapısını açıp onu gördüğüm **anda**, Alexis ile olan ilişkilerimin asla bir senaryoya uymayacağını kabul ediyorum.

Artık çocuk değilim ve çoğu insanı etkileyen duygulara kapılmıyorum ancak gözlerimiz buluştuğunda, içimi yakıcı, güçlü bir şehvet dalgası kaplar.

Ona doğru tek kelime etmeden yürürken, içimdeki bir ses bu kızın bende uyandırdığı gücün sadece yoğun değil, aynı zamanda eşsiz olduğunu söylüyor.

Alexis'ten de yayılan gerginliği hissedebiliyorum ve bakışlarımı vücudu ve yüzünde gezdirirken, ifademi nötr tutmaya çalışıyorum, ancak bu sefer başarılı olduğumdan emin değilim.

Elimi kaldırıp yanağına dokunuyorum. Parmaklarımın arkası, ipek gibi hissettiren ateşli cildini okşuyor. Bu basit, masum bir hareket, ama onun tepkisi başını geriye eğip dudaklarını ve boynunu sunmak oluyor ve bu da benim itidalimi paramparça ediyor.

Bu, açlığımın karşı koyamayacağı bir davettir. Ağzımı onun ağzına indirir, onu yutar, mantığım yerini -memnuniyetle- en saf arzuma bırakır.

Günlerce ona dokunamadan sonra onu tekrar kollarımda hissetmek, o sıcak, ıslak dudakları öpmek, yumuşak, istekli vücudunun benimkine uyum sağladığını hissetmek... İçimde bir kısa devre oluyor.

Ellerim onun her santimini dolaşüyor ve Alexis ön kollarımı kavrayarak beni kendine çekiyor, benim aciliyetime ayak uyduruyor.

Öpüşürken iç çekiyor ve inliyor. Dili benimkini taklit ediyor, saf şehvetin baş döndürücü ritmini takip ediyor.

O, şimdiye kadar birlikte olduğum en tutkulu ve duyarlı kadın.
Beni etrafımdaki dünyayı unutturan tek kişi.

Ama aniden, elleri göğsüme bastırıyor, nazikçe itiyor ve neden uzaklaşmaya çalıştığını anlamam bir saniye sürüyor.

"Ne oldu?"

"Biri geliyor. Bir arabanın geldiğini duydum."

"Sakin ol. Restorandan gelen bir teslimat. Uçuş sırasında, bölgedeki en iyi ikinci restorandan tam bir akşam yemeği sipariş ettim. Yemek pişirecek vaktim yoktu ve *The Ugly Shrimp*'ten sipariş edersem arkadaşlarının seni burada görmesini istemeyeceğini düşündüm."

"Bunu düşündüğün için teşekkür ederim," diyor resmi bir şekilde ve bunun, bizim hakkımızda kimsenin bilmesini istemediği için utandığı için olduğunu anlayabiliyorum.

Alexis

Birkaç saniye daha hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti, ama kapı zili çaldığında, bana beklememi işaret etti ve yüzündeki ifadeyi okunamayan bir şekilde uzaklaştı.

Bir dakika sonra, elinde yalıtımlı çantalarla bir adamın içeri girdiğini gördüm — muhtemelen akşam yemeğimizdi.

Ancak o zaman girişin yanında küçük bir valiz fark ettim. LJ geldiğinde o kadar heyecanlandım ki, başka hiçbir şeyi görmedim, sadece onu gördüm.

İçeri girdiği anda nefesim kesildi. Onu ilk kez takım elbise giyerken görüyordum ve zihnimde, bir yapboz gibi onun farklı hallerini bir araya getirmeye başladım.

O sabah tanıştığım sinirli turist. *The Ugly Shrimp*'te yemek yiyen sofistike adam. Sahilde öpücüğüyle beni titretmiş seksi sörfçü. Ve şimdi, kendi helikopter pisti olan bir eve inmiş olan iş adamı.

Yine de hepsi benim için kesinlikle karşı konulmaz birine dönüşüyor. Bunun nereye varacağını bilmiyorum, ama bunun sona ermesini istemediğimi biliyorum.

"Ben hızlıca duş alırken masayı hazırlar mısın? Bütün gün çalıştım."

Ve hala harika kokuyor.

"Uh... tabii, sorun değil."

"En fazla on dakika," diyor, beni eritecek şekilde bana bakarak.

Tek kelime bile edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum ve sanki bunu hissetmiş gibi, dudaklarında günahkar bir gülümsemeyle uzaklaşıyor.

LJ tam söz verdiği saatte geri döner, ama mutfağa adımını attığı anda, akşam yemeği aklımdan tamamen çıkar.

Çıplak ayakla, kot pantolon ve siyah tişört giymiş. Dar beli, geniş ve kaslı omuzlarıyla tezat oluşturuyor. Saçları dağınık ve duştan çıkmış olduğu için nemli.

Zihnimde bir resim çizerim ve onu gelecekteki fantezilerim için saklarım.

"İstediğin gibi masayı hazırladım," diyorum, konuşmazsam ayaklarımın dibinde bir salya birikintisi oluşacağından korkarak.

Yavaşça bana doğru yürür, bu da endişemi daha da artırır. Aramızda yaklaşık 30 santim kaldığında, sabun ve erkek kokusunun karışımı olan temiz, erkeksi kokusunu içime çekerim.

Gözleri beni hipnotize ediyor, olduğum yerde donup kalıyorum. Nefes aldığımdan bile emin değilim.

Ona doğum günüm olduğunu söylemedim, çünkü onun hakkında bildiğim az şeyden yola çıkarak, hediye almamış olmaktan utanacağını düşündüm. Ondan başka bir şey istemiyorum. Bana bir şey verse, aramızdaki büyük sosyal uçurum yetmezmiş gibi, kendimi daha da yabancı hissederdim.

Ancak, bana uzandığı anda tüm şüphelerim yok oluyor. Bu sembolik bir hareket gibi geliyor, ikimiz için de benim bu ilişkiye isteyerek girdiğimin kanıtı gibi.

LJ benim burada olmak istemediğimi mi düşünüyor? Benim daha genç olduğum için benden faydalandığını mı düşünüyor?

Bunu netleştirmek istiyorum. Elini tutmak yerine, kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselerek çenesini öpüyorum. "Ben kırılgan değilim ve senden korkmuyorum. Buraya kendi isteğimle geldim. Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece sorun yok. Yalanlara tahammülüm yok."

"Ben yalan söylemem."

"Asla mı?"

"Asla."

Elini beni kendine çektiğinde iç çekip pes ediyorum.

Daha önce hiç olmadığı kadar öpücüğe teslim oldum. Artık bu duyguya direnmek istemiyorum, bunu hayatımın en güzel doğum günü yapmak istiyorum.

Lazarus

Meme uçları o kadar sert ki, elbisesinin ince kumaşını delip geçecek gibi. Yavaş olacağıma dair kendime söz vermiş olsam da, başparmağımla birinin üzerinde nazıkçe daireler çizmeden duramıyorum. Alexis o kadar yoğun tepki veriyor ki, bastırdığım arzum içgüdüsel hale geliyor.

Hiç olmadığı kadar keskin bir nefes alıyorum ve geri çekiliyorum, ama onu bırakmıyorum.

Alnını öpüyorum, sonra dudaklarına daha yumuşak bir öpücük konduruyorum. Ama dudaklarını açıp sessizce daha fazlasını isterken, kendimi zorlayarak "Akşam yemeği bekliyor" diyorum.

"Aç değilim."

Ben gülümserim ve Alexis gözlerini açar. Yanakları kızarmıştır ve açıkça utanmıştır ama geri çekilmez.

"Bu gece için belirlenmiş bir senaryo var mı?" diye sorar.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. "Hiç bu kadar deneyimsiz biriyle birlikte olmamıştım. Centilmen olmaya çalışıyorum."

Bana bakar ve gözlerinde bir fırtına görürüm. Ama orada başka bir şey daha vardır: kafa karışıklığı. Sonunda başını sallar. "Önce akşam yemeği iyi bir fikir gibi görünüyor."

Yarım saat sonra, yemek yerken, görünüşte rahat tavırlarıma rağmen, tüm içgüdülerim ona odaklanmıştı. En ufak bir hareket, örneğin çatalını ağzına götürmesi, tüm dikkatimi çekiyordu. Bu hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi. Hiç kimse dikkatimi bu kadar çekmemişti.

Kararsızlık benim dünyamda pek hoş karşılanmaz. Soyadımın miras olarak bıraktığı cilalı tabakanın altında, ortaya çıkmak için bekleyen hayvani bir içgüdü vardır

ve ben onu her zaman sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyorum.

Şu anda arzuma teslim olursam, akşam yemeğini unuttur, onu kollarıma alır ve bu ezici şehveti bir kez ve sonsuza kadar sona erdiririm. Alexis'in bende uyandırdığı şeyin sadece bir yenilik olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyor — o benim dünyama ait değil, egzotik, keşfedilmemiş. Ama içten içe, kendime yalan söylediyimi düşünüyorum.

Bütün hafta boyunca, ayrı olduğumuz süre boyunca, ona bir etiket takmaya çalıştım, hissettiğim bu çekiciliğin nedenini zihnime açıklamaya çalıştım. Her seferinde başarısız oldum.

Dürüstlüğü, arzusu, cesareti ile büyüleyici bir kadın. Açıkça deneyimsiz ama seçimlerinde kendinden emin. Tanıştığımız andan itibaren, beni kendi iradesine boyun eğdirmesine asla izin vermedi.

"Bize hizmet edecek kimse olmadığı için üzgünüm," diyorum, daha çok sessizliği bozmak için—çok sessiz.

"Oh, ne korkunç bir ihmal, efendim. Belki de bu günah yüzünden geceyi şimdi bitirmeliyiz?" Alaycı bir gülümsemeyle, alkol istemediği için su bardağını dudaklarına götürürken onu yakından izliyorum.

Kişiliğinin yumuşak tarafı, ateşli tarafı kadar çekici.

Benim bakışlarım altında birdenbire utangaçlaşıyor ve hemen ekliyor: "Çoğu zaman akşam yemeğini televizyon karşısında yerim."

İstemedi yüzümü buruşturuyorum. Televizyonu hiç sevmem. "Hmm... Demek sen de o tarikattan birisin," diyor. "Tarikattan mı?"

"Televizyon izlemeyen entelektüeller."

Küçük bir gülümsemeyi saklayarak başımı sallıyorum. "Düşüncelerimin başkalarının gündemine göre şekillenmesini sevmiyorum. Günümüzde çoğu insan kendi başına düşünmek için çok tembel. Sürü psikolojisiyle hareket ediyorlar ve son duydukları şeye, internette ya da bir programda duyduklarına göre dünya görüşlerini oluşturuyorlar."

"Katılıyorum. Diziler, filmler, hatta haberler için bile televizyon izlemiyorum. Bunun için sabrım yok. İyi bir hikaye istiyorsam, film izlemektense okumayı tercih ederim. Peki mini diziler? Bana göre değil. Sonra ne olacağını merak etmek beni endişelendiriyor ve bu da beni rahatsız ediyor."

Yemek yiyormuş gibi yapmayı bırakıp çatalımı masaya koydum.

Neden bu kadar benzersiz olmak zorundasın? Neden sende sıradan bir şey olamaz? Güzel bir yüzün arkasında saklı, sıkıcı, sıkıcı bir şey?

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok, gösterişli takıların arasında bir mücevher bulduğuma emin oluyorum.

Alexis'in tasarımcı kıyafetlerine veya sofistike bir tarza ihtiyacı yok. Karmaşık sadeliğiyle o kadar mükemmel ki, nerede olursa olsun hiç çaba harcamadan öne çıkıyor.

Ya da belki de sadece sana böyle etki ediyor, alaycı bir ses diyor. Belki de o, kan dolaşımındaki bir zehir gibidir, seni uyuşturmak için özel olarak üretilmiştir.

Dikkatimi yeniden topluyorum ve kendimi o ana odaklanmaya zorluyorum. "O zaman neden televizyon izliyorsun?"

"Seri katil belgesellerine takıntılıyım." "Ne?"

"Sana sırrımı anlatmam doğru mu bilmiyorum. Henüz bunu hak etmedin."

"Her halükarda öğrenirim. İnsanları konuşturmakta iyiyimdir."

"Bir YouTube kanalım ve bir podcast'im var. İkisi de anonim, kim olduğumu bilmiyor."

Gülümsüyorum, şaka yaptığını düşünüyorum, ama sonra yanaklarının kızardığını fark ediyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bir gün bundan geçimimi sağlamak istiyorum. Aslında, bana kalsaydı, bunu zaten yapabilirdim. İzleyici kitlesi büyüyor ve biraz para biriktirdim, ama şu anda... şey... başka sorumluluklarım var."

"Bana onlardan bahset. Sorumluluklarından."

"Hayır. Bu benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı ilerliyor. Bunun kalıcı bağlar kurmakla ilgili olmadığını söyledin, bu yüzden hayatım hakkında açık konuşmam için bir neden görmüyorum."

Sinirli bir iç çekişi bastırıyorum, onun sözlerinin beni neden çıldırttığını merak ediyorum.

Belki de ilk kez kendi ilacımın tadına bakıyorumdur? Asla çok yakınlaşmak istemeyen benim, ama şimdi burada, tüm kuralları çiğniyor ve onun gözlerindeki gölgenin nedenini bana söylemesini umuyorum.

Evet, gördüm. "Diğer sorumluluklar" dediğinde yüzündeki ifade değişti. Aracı olmak istedim. Durumu düzeltmek istedim. Onu saran acıyı uzaklaştırmak istedim. Ve bunun benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum.

"O zaman bana şovundan bahset."

"Koltuğundan dedektiflik yapanları duydun mu?"

"Evet. Polislerin bile çözemediği davaları anonim olarak çözmeye çalışan araştırma meraklıları."

"Aynen öyle. Ve şimdi, teknolojideki gelişmeler sayesinde, birçok çözülememiş dava nihayet çözülüyor. Eskiden John ve Jane Doe olarak listelenen kurbanların kimlikleri tespit ediliyor, ayrıca otuz, kırk yıldır serbest kalan suçlular da yakalanıyor. Birçoğu şimdi, yetmişli yaşlarında hüküm giyiyor."

"Bana modern bir kanunsuz olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Aslında, başladığımda daha çok kimliği belirsiz cesetlerle ilgileniyordum." Bir an durup masadaki herkese bakarak, açıkça rahatsız olduğunu belli etti. "Tanrım, akşam yemeğini yeni bitirdik ve ben ölümden bahsediyorum."

"Ben bir cerrahım Alexis. İnan bana, kan ve cesetler iştahımı kaçırmaz."

"Her halükarda, şu anda bu konuyu konuşmamalıyız."

Benim küçük bir parçam —kontrolcü olan— zorlamak istiyor. Ama daha büyük bir parçam, onun az önce söylediği tek kelimeye takılıyor: *şimdi*. Daha sonra bir şey olacağını ima eden bir kayma. Bundan şüphe ettiğimden değil, ama onun sessiz teslimiyeti nadir bir hediye almış gibi hissettiriyor.

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"

Yüzü yine kızarıyor. "Bana evi göster."

Lazarus

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Morrison'ın evinde yürürken, o tüm zaman boyunca önümde yürüyor, yanımda değil. Önemsiz gibi görünebilir, ama bana bir mesaj gibi geliyor. Alexis, aramızdaki çekime ne kadar savunmasız hissetse de, tamamen teslim olmadığını söylüyor.

Aramızdaki yakıcı arzuya rağmen, kendi iradesinin kontrolünde olduğunu kendine kanıtlamak için gitmek istese bile şaşırmam. Ama bundan şüpheliyim.

Sonunda birinci kata geri dönüyoruz, ama hala bir oda kaldı.

"Kuzenimin bodrumda cesetleri sakladığı gizli bir odası var. Ama hiç kullanılmadı. Bir podcast yayıncısının orayı keşfetmesini bekliyorduk."

Bir anlığına gözleri büyüdü, ama sonra gülümsedi. "Cesetlere karşı koyamıyorum. Beni oraya götür, ilgimi çeken bir tane bulabilir miyim bakayım."

Artık mesafemi koruyamıyorum. Kendimi kontrol etmekte hiç sorun yaşamamıştım, ama Alexis benim bağımlılığım haline geliyor. Onu kısıtlamadan

o kadar bu arzu güçleniyor.

Parmaklarımızı birbirine kenetleyip onu merdivenlerden aşağıya götürdüm, ki bu merdivenler bizi bir gece kulübüne çıkarıyordu. Morrison partileri ve kadınları severdi —illa bu sırayla değil— ve sahip olduğu her mülkte özel bir kulüp vardı.

"Bir gece kulübü!" diye şaşkınlıkla haykırıyor ve elini elimden çekiyor.

O odayı keşfederken, ben koltuğa oturuyorum. Sadece dans pistinin ışıklarını yaktım, bu yüzden Alexis benim için tamamen görünür durumda, ama o benim onu sapık gibi izlediğimi göremiyor.

"Biraz müzik çalabilir miyim?"

"Bu olmadan gece kulübü ne kadar eğlenceli olabilir ki?"

Onun gülümsemesini ve başını hafifçe salladığını görüyorum. Alexis genç olabilir, ama ne yaptığımızı biliyor. Bugün yüz yüze geldiğimiz andan itibaren, baştan çıkarma başladı.

Kuzenim partilerinde çalmaları için her zaman DJ'leri tuttuğu için, onun DJ kabinine doğru ilerlemesini izliyorum. Ne tür müzik seçeceğini merak ediyorum.

Müzik konusunda, muhtemelen çoğu insan gibiyim. Çeşitli, zıt türleri severim. Sanatla derin bir bağım yok. Heykeltıraşları ve ressamaları takdir ediyorum çünkü zanaatında mükemmelliğe ulaşan herkese saygı duyuyorum, ama sanat beni etkilemiyor. Müzik farklı. Ses ve melodi ile derin bir bağım var.

Ama ilk notalar havayı doldururken, bunun klasik mi rock mu olduğunu söyleyemem. Tek odaklanabildiğim şey, önümdeki sarışının seksi vücudu.

Artık yerinde duramıyorum. Kalkıp ona doğru yürüyorum.

Onun ne kadar çarpıcı olduğunun ya da ritme göre yavaşça ve şehvetli bir şekilde sallanan kalçalarıyla dansını izlemenin beni nasıl çıldırttığının farkında olmadığına eminim.

"Dans etmiyor musun?" diye alay ediyor, gülerek, kollarını başının üzerine kaldırıyor.

Alexis nefesimi kesiyor. O kadar mükemmel ve özgür görünüyor ki! Her zamanki gergin, temkinli genç kadından çok farklı.

Tanrıya şükür, bir damla alkol almadığını biliyorum, aksi takdirde sadece alkolün etkisiyle kendini bıraktığından endişelenirdim. Ama ben daha iyi biliyorum. Belki de tüm endişelerinden kurtulduğunda gerçek doğası budur.

Onun meydan okumasına cevap vermek yerine, doğruca ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Aramızda mesafe olmasına izin vermedim, onu kendime doğru çektim, onu hissetme arzusunu tatmin ettim.

Sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi, Alexis kollarını omuzlarıma doluyor, yüzünü bana doğru eğiyor.

Kulağını öperim ve tırnakları derime batar. Isırırım ve müzik sesini bastırarak kadar yüksek sesle inler.

Çenesini kavrarım ve diğer elimle sırtını okşarım, kıkına ulaştığımda durmam, ağzımı onun ağzına götüren aynı aciliyetle sıkı etini kavrarım.

Alexis alt dudağımı ısırıyor ve damarlarımda patlayan sıcaklık saf, filtrelenmemiş bir açlık. Onu sahip olma konusundaki kontrol edilemez ihtiyacım, tüm mantıklı düşünceleri bastırıyor.

Bacaklarından birini kalçama kaldırıp elimi iç tarafına kaydırıyorum, parmaklarım külotuna dokunuyor. İpek ya da dantel değil, pamuklu - ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Dünyanın dört bir yanındaki prensesler ve sosyetiklerle yattım, ama şimdi burada, pamuklu iç çamaşırı giyen sarışın için deliye dönmek üzereyim.

Müzik mekanı doldurmaya devam ediyor ve şaşırtıcı bir şekilde Alexis, öpüşmemize ve ellerimin vücudunda dolaşmasına rağmen ritme uyum sağlıyor ve bu deneyimi daha da eşsiz ve kışkırtıcı hale getiriyor.

Dolgun göğüsleri göğsüme bastırıyor, lezzetli bir sürtünme yaratıyor, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde.

Öpücüğüm sadece dudakların buluşması değil. Tutkulu ve cezalandırıcı, onun bu kadar dayanılmaz olması için bir tür ceza.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, hakimiyet için mücadele ediyor, her biri diğerini şehvetli bir savaşta evcilleştirmeye çalışıyor. Onun pes ettiğini hissediyorum. Teslim olduğunu biliyor, ama hala tamamen boyun eğmemiş. Bu beni daha da çılgına çeviriyor.

Tamamen teslim olana kadar ağzını yutuyorum ve Alexis kollarımda eriyip yumuşak bir "lütfen" diye inleyince kanım kaynıyor.

Onu kucaklayıp yatağa taşımak çok kolay olurdu. Bütün vücudum bunu istiyor. Ama mazoşizm ve ahlakın garip bir karışımıyla, onun istediğinden emin olmadıkça onu baştan çıkarmayacağıma karar veriyorum.

"Bir oyun öneriyorum," diyorum, dudaklarımızı ayırıp geri çekilirken. "Bir oyun mu?" Loş ışıktaki bile, gözlerinin şehvetle karardığını görebiliyorum.

Başımı sallıyorum. "Soru oyunu. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, ama sen bunu kolayca vermek istemiyorsun gibi görünüyor. O yüzden, cevap vermeyi reddettiğin her soru için bir parça giysini çıkaracaksın."

Güzel gözleri büyüdü, ama sonra ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu iki taraflı mı?"

Omuz silkiyorum. "Tamam. Kabul ediyorum, ama önce ben soru soracağım." DJ masasına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bekliyorum."

Dans pistinde dönüyor, ama sonra ses sistemine doğru yürüyor ve müziğin sesini kısıyor. "Bana ailen hakkında konuş."

"Bu bir soru değil. Birkaç soru." "Tamam.

Kardeşin var mı?"

"İki küçük kardeşim var. Bir erkek ve bir kız. Sıra bende. Annen nerede? Ondan bahsediyorsun ama hep uzak bir şekilde."

Yüzü gerilir; elini uzatıp küpelerini çıkarır. "Bu haksızlık," derim.

"Küpeler *takıyorum*," der, yine gülümseyerek. "Teknik olarak, vücudumdaki her şey giysi sayılır. Sıra bende. Hiç evlendin mi?"

"Hiç."

"Evlenmeyi düşünüyor musun?" "Bu iki soru oldu."

"O zaman ikinci soru geliyor."

"Sıranı bekle. Şimdi söyle bana, annen nerede?"

Biraz gergin bir şekilde sandaletlerini çıkarıp bir kenara atıyor.

Daha duyarlı bir erkek bu durumdan etkilenebilir. Bu konu onu açıkça rahatsız ediyor.

Ne yazık ki duyarlılık benim güçlü yanımdan değil.

"Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye ısrar eder.

"Evet."

"Ama uzun süreli ilişkiler kurmadığını söylemiştin."

"Doğru. Ancak, planlarım var."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirliyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Annen nerede?" diye tekrar ediyorum.

Elleri arkasına uzanıp elbisenin fermuarını açıyor ve elbise ayaklarının dibine düşüyor. Basit iç çamaşırlarıyla hayal ettiğimden daha da güzel görünüyor, ama şu anda dikkatimi çeken nefes kesici vücudu değil. Onun tüm neşeli özgüveninin kaybolmuş olması. Gözlerinde yeniden ateş parlıyor, çenesi sanki savaşa hazırlanır gibi yukarı kalkmış.

Aynı zamanda, kollarını kendine doluyor. "Alexis."

"Bu konu hakkında konuşmayacağım. Sana annemin dünyadaki en iyi insan olduğunu garanti edebilirim, ama onun hakkında seninle konuşmayacağım."

Alexis

Onun hakkımda her şeyi kolayca öğrenebileceğini biliyorum. Ondan saklamamın nedeni utanç değil, annemi herhangi bir yargılamadan korumak istemem.

LJ benim için gerçekte bir yabancından başka ne ki? Belki gelecek hafta New York'taki lüks ve sofistike dünyasına döndüğünde benim adımı bile hatırlamayacaktır.

Aniden, güvensizlik bir kasırga gibi üzerime çöküyor ve eğilip elbisemi alıyorum.

"Hayır."

Onun sesiyle donakalıyorum ve yavaşça tekrar ayağa kalkıyorum. "Aramızdaki bu şey bir hata. Ben senin dünyana ait değilim, sen de benim dünyama ait değilsin. Bırak beni."

"Yapamam. Bütün hafta boyunca aklımdan çıkmadın ve seni elde edemezsem, hayatımın geri kalanında da böyle olacağına şüphem yok. Olabilecekleri düşünmekten asla vazgeçemeyeceğim."

"Bu sadece şehvet," diyorum, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, içimde derin bir yerlere dokunduğunu biliyorum. Sanki duygularımız senkronize olmuş gibi.

"Bu şehvetin ötesinde. Delilik ve ateş gibi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Seni asla zorlamayacağım, ama gitmeni istemiyorum."

"Beni baştan çıkarmak için yeterli deneyimin var."

"Evet, var. Ama kendini bana isteyerek teslim etmeni istiyorum."

Ona bakıyorum ve uçurumu, bilinmeyeni, belirsizliği görüyorum. Bunların hiçbiri daha önce bana çekici gelmemişti.

Ama aynı zamanda tutku da görüyorum. Derin bir bağ. Ev. Şimdi farkına vardığım, aradığım ama hiç bulamadığım bir şey.

Bu kadar kısa sürede hissettiğim yoğun duygular beni korkutuyor, ama sonunda beni canlı hissettiren birini bulduğum için çok heyecanlıyım.

"Her şeye evet, LJ. Bize evet."

Lazarus

Şu anda gözleri, arzu ve belirsizliğin mükemmel bir fırtınası gibi, ama korku yok. Aksine, aramızdaki görünmez bağı yansıtıyorlar.

Yine ona doğru yaklaşıyorum, ama onu kucaklamıyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum ve o bacaklarını belime doluyor. Merdivenlerden

yatağımın olduğu kata doğru merdivenleri çıkmaya başladım.

Onu kullandığım odaya, kuzenimin ana yatak odasına götürmüyorum. Lanet olası bir mağara adamı gibi, onu paylaşmak istemiyorum, başka birinin uyuduğu bir odayı bile. Doğruca misafir odalarından birine gidiyorum.

Yürürken çenesini, çene hattını öpüyorum. Ağzım yumuşak teninde kayıyor, ısıyor, yalıyor.

Onun her santimini sahiplenme, bana verdiği her parça eti tatma ihtiyacı duyuyorum. "Sana açım, Alexis."

Titriyor, nefesi dudaklarıma sıcak geliyor ve boynunu emdiğimde başımı kendine çekiyor. Saten gibi cildi yanıyor.

Kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum. Doğruca yatağa yöneliyorum ama onu henüz yatırmıyorum. Onu ayağa kaldırıyorum ve dengede durduğundan emin olduktan sonra yüzünü avuçlarımla kavriyorum. "Bunu istediğini söyle."

"Seni istiyorum, ama..."

"Ama ne?"

"Daha önce hiç seks yapmadım."

Şokumu gizleyebildim mi bilmiyorum. "Sen bakiresin mi?" Yüzü sertleşir. "Bu bir suç değil, biliyorsun."

Siktir. Ben gerçekten soğuk kalpli bir piçim.

"Demek istediğim o değil. Ama şok olmadığımı iddia etmeyeceğim."

"Anlıyorum," diyor ve geri çekiliyor, ama ben onu bırakmıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Sana zaten söyledim. Anlıyorum. Tecrübesiz birini istemiyorsun ve..."

Cümlesini bitirmiyor. Onun ağzını, masum biri bile ne anlama geldiğini anlayacağı kadar derin ve yoğun bir öpücükle kapıyorum.

"Çok hızlı gidiyorsam söyle. Sen benim ilk bakiremsin, Alexis."

Cevap beklemeden arkasına uzanıp sütyenini açtım. Beni durdurmadı ve sertleşmiş meme uçlarını göğsüme değdiğini hissettiğimde boğazımdan düşük bir homurtu çıktı.

"Sen çok lezzetlisin." İki elimle göğüslerini kavrarım, başparmaklarımla meme uçlarını daireler çizerek okşarım, ta ki inleyene kadar. Başımı eğip bir meme ucunu dudaklarımla arasına alırım. Sertçe emerim, ara sıra alaycı bir ısırıkla.

Kıvranıyor, iki eliyle yüzümü kavriyor, hiç dokunulmamış birinden beklemediğim bir vahşilikle şehveti patlıyor.

Arzuyla aklımı kaçırmış bir halde, onu duvara taşıyıp kışından kaldırırım.

Yumuşak uyluklarının beni sardığı hissi, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir ön sevişmeden daha iyi. Penisim kot pantolonuma baskı yapıyor, hala pamuklu bir bezle kaplı olan amına sürtünüyor.

Sert, yoğun bir sürtünme... iz bırakabilir... ama geri çekilmek yerine, bu beni daha da tahrik ediyor.

"Amını tatmak için can atıyorum. Dilimde senin tadını hissetmek istiyorum, Alexis."

Lazarus

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

Beni ensemden **yakaladı** ve ağzımı yakıcı bir öpücükle kendine çekti, tatlı dili bana ihtiyacım olan cevabı verdi—kelimelere gerek yoktu.

"Seninle pek çok şey yapmak istiyorum, ama seni korkutmak istemiyorum."

"Sırf bakireyim diye bana farklı davranma. Tam bir deneyim istiyorum."

Ne istediğinin farkında değil, ama benim şehvetim çoktan kontrol edilemez hale geldi, bu yüzden cümlesini bitirdiği an ile onu yatağa taşıdığım an arasında neredeyse hiç zaman geçmedi.

Hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Vücudumdaki her damla kan, her nefes, ona odaklanmıştı.

Onu nazikçe yatırıp geri çekilmeye çalışıyorum, ama Alexis buna izin vermiyor, bacaklarını açıp beni arasına çekiyor.

Ağzlarımız açgözlü, beceriksizce birbirine çarpıyor. Ellerimiz koordinasyonsuzca keşfe çıkıyor.

"Seni bir hayvan gibi sikmeyeceğim. Senin için aklımı kaçıyorum, ama seni hak ettiğin gibi tatmak istiyorum." Kendimi biraz akıl sağlığımı geri kazanmaya zorluyorum.

Bana kızgın bir bakış atıyor ve ben, arzuyla yanıp tutuşsam da, gülümsüyorum ve gömleğimi çıkarıyorum.

Elim kot pantolonumun düğmesine uzandığında, ifadesi sinirli olmaktan meraklı olmaya, sonra da tam anlamıyla tutkuya dönüşüyor.

Onu ezberleyerek öğrendiklerimden bir kitap yazabilirim. Her gülümseme, şaşkın bakış ve nefes nefese kalış kayda değer.

O bakire olduğu için, en azından boxerımı çıkarmamalıyım. Ama yumuşak biri değilim. Alexis'in beni tümüyle tanımasını istiyorum, filtrelenmemiş, olduğu gibi.

Penisim sertleşmiş, karın kaslarıma bastırılmış, ucunda ön sıvı damlaları oluşmuş. Onu tutup okşuyorum, acı verecek ve arzusun kontrolünü sağlayacak kadar sıkı.

Nefesim düzelince yatağa tırmanıyorum ve göz teması kurmadan parmaklarımı külotunun altına geçirip aşağı kaydırıyorum.

O tek kelime etmiyor, ama utançtan bacaklarını birbirine sıkıca bastırıyor.

"Bacaklarını aç Alexis. Amını yalamak istiyorum."

O itaat ettiğinde, uyluklarının tepesindeki yumuşak, neredeyse beyaz sarışın tüyleri görmeme izin verdiğinde, kendimi onların arasına indiriyorum ve iki elimle kaygan dudaklarını ayırıp klitorisini emiyorum.

Yataktan kalkar, amcığı ağgözlü ağzıma sürtünür.

Dilimi girişinden kıvrımlarına doğru sürüklerim, sonra geri dönüp klitorisini daha sert emmeye başlarım. Bir elimle uzanıp, ağzımla onu çalıştırmaya devam ederken meme ucunu okşarım. Göğüsleri arasında geçiş yapar, ikisini de uyarırım.

Uyluklarını ön kollarımın üzerine asıyorum, kичını kavrayarak yüzüme doğru kaldırıyorum ve arzusun lezzetli kokusunu içime çekiyorum. Yavaşça başlıyorum, bakire açıklığından klitorisine kadar yalıyorum ve Alexis inliyor, ıslak amcığı arzuyla parıldıyor.

Onun cinsel organını yalayıp ıslaklığını yalarken, o da yüzüme sürtünüyor.

Dilimi ilk kez içine kaydırıyorum ve ben dudaklarından damlayan tatlı suyu emerken o yüksek sesle inliyor. Onu ağgözlülükle yutuyorum, aç bir adamın açlığıyla onun uyarılmasını içiyorum. Başparmağımla klitorisini okşuyorum, onu boşaltma ihtiyacım kafamdaki her şeyi silip süpürüyor.

Bir parmağımı içeri sokuyorum, zar zor. O çok sıkı ve onu içimde hissetme düşüncesi ile sikim zonklıyor.

Onu yalarken tüm vücudu titriyor ve utanmadan, tamamen kendinden geçerek ağzıma doğru sallanıyor. Kaygan kıvrımlarını emiyorum, dilimle onu sikiyorum, parmaklarımla kalçalarını kavırıyor, yüzüme doğru çekiyorum.

Şehvetle dolu vücudu gerilmeye başlar, hızımı artırdıkça gerginlik hızla artar.

Klitorisini sertçe emiyorum ve amının ağzıma karşı nabzı attığını hissediyorum. Alexis tamamen zevke teslim olmuş, tam sınırdadır.

Dişlerimle hassas düğmesini okşuyorum ve o, parmaklarını saçlarıma dolayarak, dudaklarıma kilitlenerek arkaya doğru eğiliyor.

İlk orgazmı patlar — vahşi, yoğun. Zevk dalgaları onu sararken benim adımları haykırır.

Onu yalamaya devam ediyorum. Her damlasını içime çekene kadar, onun tadına olan açlığımı doyurana kadar amını emmeye devam ediyorum.

Bacakları sonunda gevşediğinde, onu almak için deli gibi bir ihtiyaçla ayağa kalktım. Alexis beni bekliyordu, güzel, kirli ve utangaçlığına rağmen, şimdi beni tamamen görmeme izin veriyordu. Çıplak ve açık.

Ona duyduğum şehvet, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor. Sahiplenici, tüketen. Şefkatli ve vahşi.

Yavaş, kasıtlı daireler çizerek uyluklarının içini okşuyorum, sonra eğilip onu öpüyorum — dilimde kendi tadını almasına izin veriyorum.

Öpüşmemizde artık hiçbir kısıtlama yok. Onu tatmadan önce ona özlem duyuyorsam, şimdi açlığımı giderene kadar onu tekrar tekrar almam gerektiğini biliyorum.

Sert penisimin üzerinde onun ıslak buklelerini hissediyorum. Dişlerimi sıkıp, şu anda kendimi onun içine gömmek için tüm irademi topluyorum.

"Mümkün olduğunca nazik olmaya çalışacağım," diye kulağına fısıldıyorum.

Elimi aramıza kaydırıp amını okşarken, ağzım yine göğüslerini bulur ve o lezzetli memelerde kendimi kaybederim.

Şu anda beynim şehvetle dolmuş durumda. Aç bir mağara adamı versiyonum kontrolü ele geçirmiş durumda.

Bir meme ucunu dişlerimin arasına alıp, derin emmeye başlıyorum. Elim durmuyor, onun ıslaklığıyla kayganlaşıyor.

"Üzerimde olan ağırlığını seviyorum," diyor.

"Tamamen kendimi bırakamayacak kadar büyüğüm."

"Hiç böyle hissetmemiştim. Senin her parçanın benimle bağlantılı olsun istiyorum."

Söylediklerinin farkında mı, emin değilim. Gözleri kapalı, yüzü tutkuyla kaplı... ama her kelimesini duyuyorum ve bunlar beni derinden etkiliyor çünkü ilk kez, bu gece bittiğinde onu bırakmaya hazır olmayacağımı biliyorum.

Parmağımı onun bakire amına sokup çıkarıyorum, onu genişletmeye çalışıyorum. Bildiğim tüm duaları tekrarlıyorum çünkü o kadar sıkı ki, vücudu beni sıkıca sarıyor.

Dudaklarını ısıırıyor, iniltiyi bastırmaya çalışıyor.

"Yapma bunu. Senin zevk seslerine bağımlı hale geliyorum, bebeğim."

Dişlerimle nazikçe dudağını bırakıp onu tekrar öpüyorum.

İkinci parmağımı da sokuyorum, kızlık zarına ulaşana kadar hızlanıyorum.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Utangaç ama yine de kendini bana tamamen veriyor ve bu beni deli ediyor.

Hevesle kalçalarını hareket ettirmeye başlar, elime sürtünür.

Uyluklarının arasına kayarak girişine yerleştiriyorum kendimi, sonra prezervatif takmadığımı hatırlıyorum.

Ne oluyor lan? Hiç prezervatifsiz seks yapmadım. Bekaretimi kaybettiğimde bile.

Onu tekrar öpüyorum. "Bir saniye bekle. Hemen dönerim."

Alexis, ani hareketimden şaşkınlıkla gözlerini açar, ama folyo ambalajı gördüğünde şok olmuş gibi görünür. "Aman Tanrım!"

"Unutmuyacaktım," diyorum, kendimi ondan çok ikna etmeye çalışarak, çünkü dürüst olmak gerekirse, artık o kadar emin değilim.

Hâlâ şehvetle sersemlemiş halde, bacaklarının arasına geri dönüyorum. Penisimin başını ona değdirdiğimde, vajinası spazm geçirip sıkılaşıyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum.

Siktir.

Yarısına kadar içeri giriyorum, dokunulmamış vücudunun ısısı ve baskısı beni ben sarıyor.

Alexis iniliyor ve ben hareket etmeye başladığımda daha fazlasını istiyor. O beni içinde istiyor ama yüzünde gerginlik var. Bu yüzden onu dikkatini dağıtmak için göğüslerini emiyorum.

dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

Kıçını tutup kalçalarını kaldırıyorum, onu mükemmel bir açıyla konumlandırıyorum. Diğer elimle saçlarını kavırıyor, bakışlarını tutuyorum.

Beni öpmeye çekiyor, dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sana gereğinden fazla acı çektirmemeye çalışacağım."

"Seni istiyorum." Tırnakları göğsüme batıyor, beni inletiyor ama bacaklarını daha da açtığında direnmeyi bırakıyorum.

Neredeyse tamamen çıkardım, sonra derinlemesine ittim, kalçalarımız çarpışırken onun tepkisini izledim.

Gözleri yaşlarla parıldayarak, beni sıkıca kavrar. "Ah..."

Onun amcığı beni deli eden bir şekilde etrafımda titriyor olsa da, ben kıpırdamıyorum. Dilimle meme uçlarını okşuyorum, elimizi aramıza kaydırıyorum ve o benim altımda sallanmaya başlıyor, sert bir ses çıkarıyor.

Çıkarıp tekrar giriyorum, yumuşak etine zorla giriyorum, ona beni nasıl alacağını öğretiyorum.

Hala gergin, kıcıımı tırmalayarak inliyor.

Yavaş bir ritimle girip çıkmaya başlıyorum, ta ki o da benimle birlikte hareket etmeye başlayana kadar
—ritmi bulur, her santimini alır.

Dişlerimi sıkıyorum, ona zarar vermemeye çalışıyorum. Ama Alexis daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fısıldadığında, ona tam da bunu veriyorum.

Daha sert giriyorum, acımasızca sıkı amına girip çıkıyorum.

Vücudu yanıyor. Alexis altımda lanet bir yangın gibi, ihtiyaç ve emirle zevkini inliyor.

"Ne tatlı, ne dar bir amcık, benim bakirem." Ona tekrar tekrar vuruyorum, vücutlarımız alevlerle yanıyor.

Ayaklarını yere basıyor ve sabırsızlıkla bana doğru itiyor.

"Acı geçti mi?"

"Hayır, ama yine de daha fazlasını istiyorum."

"Bunun senin için travmatik olmasını istemiyorum," diyorum, çünkü onun bu geceyi korku ya da pişmanlıkla hatırlaması düşüncesi bile beni mahvediyor.

"Acıtıyor, ama iyi geliyor, LJ. Hepsini istiyorum."

Eğilip boynunu ısırp yalıyorum ve o inliyor. Çenesini emip daha sert, sınırsızca itmeye başlıyorum. "İstedğin bu mu?"

"Ahhhh..."

Anlamadığım, ham, kaba, doyumsuz şehveti kanalize ediyorum.

Vücudumuzun ıslak çarpışmalarını duyuyorum ve havada yoğun seks kokusu alıyorum.

Onu da yanımda götürerek yuvarlanıyorum, ama onu kollarımda tutmaya devam ediyorum, çünkü eğer tamamen üzerime çökerse, kendimi kaybederim.

"Bu am benim için titriyor Alexis." Onu birkaç santim indiriyorum ve o beni ısırtıyor. "Vahşi kedi."

Kontrolümü kaybetmeme bir hamle kaldı, kalın sikim onun içine sonuna kadar girip bir daha çıkmamak için can atıyor.

Onu derinden sikmek, benim adımları haykırmasını duymak istiyorum.

"Kontrolü ele al, bebeğim. Sikimi istediğin gibi sür. Ben bırakmayacağım. İhtiyacın olanı al."

Onu tekrar öpüyorum ama onun hiçbir yerinden doyamıyorum. Her santimini birden dokunmak, ısırarak ve yutmak istiyorum.

Onun masumiyetini mahvetmek istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum. Onu utanmaz, kirli kızım yapmak istiyorum. Onun vücudunu sahiplenmek ve onu benim irademe boyun eğdirmek istiyorum.

Takıntılıyım. Onun inlemelerine ve hıçkırıklarına bağımlıyım.

Alexis, ıslak kıvrımlarına kalın penisimi alarak aşağıya doğru inmeye başlar. Şehvet ve gerginliğin karışımı bir inilti çıkarır. Ellerini destek için omuzlarıma geçirir ve ben, bunun onun ilk seferi olduğu gerçeğinin etkisiyle nefes almakta zorlanırım.

Onun buna alışmasını bekliyorum, o bana alışırken çenesini öpüp ısııyorum.

Onun rahatladığını ve tırnaklarının omuzlarımı okşamaya başladığını hissettiğimde, ona doğru hafifçe ilerliyorum.

Heyecanım vahşice ve onu kaba kuvvetle almamak için tüm gücümü kullanıyorum. Sikişmeyi seviyorum ama bu gece yatakta onun hizmetkarı olacağım ve ona sadece kaldırabileceği kadarını vereceğim.

Tüm vücudum bu çabadan dolayı gergin ve o beni sadece yarı yarıya aldı.

Yavaşça, hareketleri daha bilinçli, daha güçlü hale geliyor ve kontrolü ele geçiriyorum.

Onun kıcını tutup kaldırıyorum ve tamamen içine giriyorum.

Kollarımda gergin duruyor ve rahatlayana kadar boynunu ısııyorum.

Onu tamamen içime alıp oturttum ve gerginliğinden inlemeye başladı.

Neredeyse nefes alamıyor, sikimle tamamen doldurulmuş durumda. Uyumumuz mükemmel, amcığı küçük dalgalar halinde etrafımda titriyor. Daha fazlasını istemeye başladığında, onu kaldırıp üzerime indiriyorum.

Onu tüm dikkatimle sikiyorum, ama sıkı tutuşu beni delirtiyor. Onu öpüyorum, klitorisini okşuyorum ve her geçen saniye vücudunun daha da açıldığını hissediyorum.

Daha hızlı, daha sert itmeye başlıyorum. Tamamen şehvetle doluyum. Prezervatif olsa bile, onun ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum.

Onu yatırıp orta hızda onu sikmeye başlıyorum ama kısa süre sonra o da benimle birlikte hareket etmeye başlıyor ve bana o çaresiz bakışıyla baktığında, son kontrolümü de kaybediyorum.

Bacaklarından birini belime doluyorum ve ona daha sert vurmaya başlıyorum.

O kadar ıslak ki, her derin dalışımda testislerimi kaplayan kayganlığını hissediyorum.

Şimdi beni derin bir öpücüğe çeken o, dudaklarımı ısıırıp emiyor.

Onu sertçe sikiyorum, vücutlarımız çarpışıyor, cinsel ihtiyaç her yanıma ele geçiriyor. Terle kayganlaşan tenlerimiz birbirine kayıyor ve seks ilkel bir hal alıyor — her vuruşta sahiplenme duygusu.

Amcığı etrafımda sıkılaşmaya başlıyor ve onun yaklaştığını biliyorum. Sikim şişiyor, patlamaya hazır — ama kendimi tutuyorum.

Kasılmaları yoğunlaşıyor ve ben eğilip meme ucunu emiyorum. Dişlerim onu sıyırdığında, o orgazm oluyor ve kollarımda titriyor.

Daha hızlı, daha derine giriyorum — ama çok hızlı değil. "Sikimi alman çok seksi." Onu daha sert sikarken klitorisini okşuyorum, her vuruşta sonuna kadar giriyorum, sadece taşaklarım dışarıda kalıyor. Ona vahşice, acımasızca vuruyorum, derinin deriye çarpma sesi beni çıldırtıyor.

O inliyor, yalvarıyor ve ben onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ona veriyorum — onu iyi sikiyorum, klitorisini okşuyorum. "Benim için tekrar boşal." Saniyeler sonra, son bir kez adım haykırıyor ve sonra gevşiyor, tamamen bitkin düşüyor.

O boşaldıktan sonra bile, hala etrafımda nabız attığını hissediyorum.

Her itişte sıkı duvarlarına baskı yapıyorum ve artık daha fazla geciktiremediğimde, ben de onu takip ediyorum - hayatımın en yoğun orgazmında kendimi kaybediyorum.

Alexis

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda, onun kaslı kollarına sarılmış olarak, saf zevkten **bir titreme** vücudumu sarar — ama ne olduğunu tam olarak anlamam ve kendime gelmem birkaç saniye sürer.

Kendimi LJ'ye verdim.

Ve "kendimi verdim" doğru kelime, çünkü dün gece tam da buydu: bir armağan. Bütün gece boyunca, çünkü hiç uyumadık bile.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, yüzüme değen nefesinin hissini içime çekiyorum. Bir kolu başımın altında, diğeri karnımın üzerinde, sanki bir kafes gibi.

Dünyanın en iyi hapishanesi.

Ama bu kadar güzel hiçbir şey sonsuza kadar sürmez ve ben gerçekliğe uyanmam gerekiyor. Birinin gündüz seksinden sonraki sabah nasıl davranması gerektiğini bilmiyorum, ama uyumak bunun bir parçası olduğunu sanmıyorum.

Belki New York'tan gelen yolculuktan çok yorgundu ve beni eve götürmeyi hatırlamadan bayıldı. Her halükarda, kendimi tanıyorum,

uyanıp gitme zamanının geldiğini söylerse reddedilmiş hissedeceğim. Bu sıcak yatağı ve bana yapışan bu mükemmel vücudu terk etmek istemememe rağmen, bu kararı kendim vermek istiyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

İrkıldım, uyanık olduğunu fark etmemiştim.

Sofistike bir kadın kovulmadan önce ne derdi diye tahmin etmeye çalışıyorum

"Hiçbir şey, hayatım, sadece çok önemli bir ağda randevum olduğunu hatırladım.

randevum olduğunu hatırladım."

Ya da belki, *"Harika bir geceydi. Görüşürüz."*

Yüzümü buruşturuyorum. Bu ben değilim. Bazen korkak olabilirim, ama her zaman dürüstüm. Bu yüzden arkanı dönüp ona bakıyorum.

LJ'nin güzelliğinin etkisine asla hazır olamayacağım. Tanrım, sanki bir modelin yanında çıplak yatmak gibi.

"Sen bana klasik filmlerdeki gibi, kahramanın tek gecelik ilişkisini bitirmek istediği sahnelerden birini söylemeden önce, onurumu kurtarmanın bir yolunu düşünüyorum ve..."

Beni ensemden çekip kendine doğru çeker ve bir öpücükle susturur.

Birkaç saniye boyunca mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Bu adama aşık olamam. Dün gece LJ'nin profesyonel bir baştan çıkarıcı olduğu belliydi.

Sonunda benden uzaklaştığında, yine de beni bırakmıyor. "Bugün çalışman gerekiyor mu?"

Evet de, içindeki küçük ses yalvarıyor. "Hayır. Pazartesiye kadar izinliyim."

"Hafta sonunu benimle geçir."

"Kadınlara karşı genelde böyle mi davranırsın?"

"Unut gitsin Alexis. Aramızda olanların hiçbiri normalde davrandığım gibi değil."

"Beni özel hissettirme."

"Neden olmasın? Öylesin. Pazartesiye kadar benim olacağını söyle."

"Son tarihleri severim. Bana güvenlik hissi verirler. Tamam. Pazartesiye kadar. Ondan sonra, biz..."

"Şşş... Her gün bir gün." "Hayır."

Kulağımı ısırtıyor. "Evet. Beni yeterince tanıyorsun, istediğim şeyden vazgeçmeyeceğimi biliyorsun."

"Ya seni istemiyorsam?" "Beni istiyorsun."

"Hiç kimse sana inanılmaz derecede kibirli olduğunu söyledi mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra. Yeterince düşündün, seksi. Sana ihtiyacım var."

Keşke ne yaptığımı bilmediğimi, onun beni baştan çıkardığını ve kirli oynadığını söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki, hiçbir yere gitmek istemiyorum. Bu yüzden kendime yalan söylemek yerine, tutkuya teslim oluyorum.

Lazarus

İki gece ve iki tam gün Alexis'i soludum.

Hiçbir kadınla bu kadar zaman geçirmemiştim. Hiçbir kadının yanında bütün gece uyumamıştım. Seks benim için her zaman geçici bir tatmin olmuştur, daha fazlası değil.

Yine de, onu defalarca sahip olduktan sonra, hala kollarımda tutuyorum.

"Fazla uyumuyorsun," diyor, başını göğsümden kaldırarak. "Fazla uyuduğunu söyleyebilirim."

"Fazla uyumak diye bir şey yoktur. Bu, fazla pizza yedin demek gibi bir şey." Gülümsüyorum. "Birçok yönden hala küçük bir kızsın, Alexis." "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Hiçbir şeyi filtrelemiyorsun. Aklından geçen her şeyi söylüyorsun."

"Seninle. Herkese karşı böyle değilim. İçime aldığım çok az insan var ve güvendiğim daha da az. Onlara karşı bile çoğu zaman... rol yapıyorum."

"Sahte davranmak mı?"

"Kötü anlamda değil. Sadece tuhaf görünmek istemiyorum."

"Nasıl tuhaf?"

"Sessiz. Güvensiz. Bu yüzden uyum sağlamaya çalışıyorum."

"Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin. Hızlı zekalı ve komiksin, huysuzluğun olsa bile."

Gülüyor. "Huysuzluğumdan bahsetmen çok komik, alınma. Tanıştığımız gün beni ısıracak sandım."

"Seni istedim." "Ne?"

"O ilk günden beri seni istedim. Yapmamam gerektiğini biliyordum, ama karşı koyamadım."

Gülümsemesi sertleşir ve ayağa kalkmaya çalışır. "Hayır."

"Bu konuşmanın gidişatını beğenmedim. Nereye varacağını çok iyi biliyorum."

"O zaman beni aydınlatın, Bayan Şüpheci."

"Bana bunun harika olduğunu ama gitmen gerektiğini söyleyeceksin." Sanki bunu söylesem de fark etmezmiş gibi sakın bir şekilde söylüyor. Bir an için, son iki gündür aramızdaki bağı hayal mi ettim diye merak ediyorum.

Sonra Alexis başka yere bakar ve alt dudağının hafifçe titrediğini fark ederim.

"Hayır, yanılıyorsun. Belki bu hafta sonu buraya geldiğimde beklediğim şey buydu. Ama bunun bitmesini istemiyorum."

"Ne?" "Bana

bak."

İstediğimi yapması birkaç saniye sürer. "Bundan daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazla seks mi?"

"Kesinlikle seks. Ama senden de daha fazlasını istiyorum."

Göğsüme bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. "Ben de senden daha fazlasını istiyorum. İçimde bir virüs gibi hissettiğin için çok korkuyorum, çok hızlı yayılıyor. Ama henüz tedaviyi istemiyorum."

"Lüks yemek istemiyorum. Badger's dışında başka bir restoranda yemek yersem kendimi hain gibi hissederim. Benim için yemek yapacağına söz vermiştin," diyor, mutfak adasında oturup bacaklarını sallayarak.

Alexis, geldiği elbise dışında hiçbir şey getirmediği için, ona ödünç verdiğim bir çift boxer ve bir gömlek giyiyor.

Karşısındaki tezgaha yaslanıp kendimi sınıyorum. Onu tekrar almaya ne kadar direnebileceğimi görmek için.

Başını hafifçe eğiyor ve bana o kendine özgü yaramaz bakışını atıyor. Hem masum hem de müstehcen... Ve ben, sahip olduğumu sandığım tüm irademi kaybediyorum.

"Seni yemeyi tercih ederim," izin beklemeden söylüyorum. "Kıçını kaldır."

Emirlerin onu tahrik ettiğini zaten biliyorum. Ve normalde böyle olmadığını, sadece bana güvendiği için itaat ettiğini bilmek beni çılgına çeviriyor.

Hiç nazik davranmadan boxerını aşağı çekiyorum ve bacaklarını tezgahın üzerine kaldırıp yüzümü amına gömüyorum.

Sadece bir saniye duraksıyorum, ağzım çoktan onun tatlılığıyla kaplanmış durumda. "Gömleğini aç Alexis. Benim sikimi süreceksin ve seni sikerken o güzel göğüslerinin sallanışını görmek istiyorum."

"Ağzın çok pis," diye suçluyor beni, ama itaat ediyor.

Onu aç bir kurt gibi yutuyorum, ta ki dilimin üzerinde boşalana kadar. Üzerimde sadece boxer var ve onu bir çırpıda yırtıp atıyorum.

Evin her yerine prezervatif saklamıştım — sikişmediğimiz oda yoktu.

Kalçalarını tutup ayakta onun içine giriyorum. "Bacaklarını bana dolaştır ve sikimin üzerine otur."

Onu aşağı indirmeye başlıyorum ve aşağıya bakıp sikimin onun kaygan etini ayırdığını görünce aklımı kaçıyorum.

"Siktir!" Onun içine tamamen girdiğimde homurdanıyorum. Onu yukarı aşağı zıplatıyorum, orgazmımı tutmak için dişlerimi sıkıyorum. "Benim için amını okşa."

Parmakları klitorisini bulduğunda, beni sıkıca kavrar.

Daha sert, daha derine girerim.

Ağzını ağzıma çarparak, dili tıpkı amcığ gibi beni baştan çıkarır.

Onun duvarlarının beni içine almak için gerilmesinden inlerim, kalın sikim onu açar ve nabzını hızlandırır.

Gözlerimizi hiç ayırmıyoruz ve ona duyduğum ihtiyaç beni sarsıyor.

Onu şimdi vahşice alıyorum ve Alexis bir dakika bile geçmeden tekrar boşalıyor.

Kendi orgazmım da yükseliyor, baskı beni başımı döndürüyor.

Beni sıkıca kavrar ve bırakır, sıvıları kasık kıllarımı ıslatır. Saçlarını tutar, boynunu ısıtırım, tamamen bağlantımıza kapılmışımdır.

Terden kayganlaşmış, dilimde tuzlu bir tat var.

Her seviştiğimizde olduğu gibi, bana her şeyini veriyor ve bu da beni daha da takıntıya sürüklüyor.

Bütün vücudum gerginleşiyor, boşalmak üzere olduğumu uyarıyor.

Acımasız bir ritim buluyorum, kalçalarımı sürtüyorum, ona giriyorum.

Kıçını kavrar ve olabildiğince derine girerim, sonunda boşalana kadar.

Lazarus

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayatımda hiç yaşamadığım bir şekilde, **üç gün** boyunca tamamen zevke teslim olduktan **SONRA**, sonunda telefonumu tekrar açtım.

Yiyecek bir şey var mı diye bakmak için aşağıya indim. Bugün New York'a dönmem gerekiyor

Ayrıca onu gelecek hafta sonu Manhattan'da geçirmesi için ikna etmeye çalışacağım. Alexis kabul ederse, onu almak için özel jetimi gönderebilirim.

Hastanede herhangi bir acil durum olmadığını biliyorum, aksi takdirde ekibim Morrison'ın evini arardı. Numarayı asistanıma bırakmıştım.

Yine de, ekran aydınlanır aydınlanmaz, düzinelerce mesaj geliyor. Hepsi kardeşlerimden.

Ekrana dokunarak Seth'i arıyorum.

"New York'a dönmelisin," diyor hemen. "Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Ne oldu?"

"Ne yaparsan yap, haberleri açma LJ. Buraya geldiğinde sana her şeyi anlatırım."

"Cape Cod'dayım."

"Cape Cod mu?"

"Morrison'ın
evindeyim." "Buraya
gel. Çabuk."

"Ne olduğunu söyle."

"Jodie ciddi bir kaza geçirdi."

Kanımın damarlarımda donduğunu hissediyorum. "Ne
kadar ciddi?" "Çok kötü."

"Mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim."

Yukarı çıkıyorum ve yatak odasının kapısını açtığımda Alexis'i karnı üstü
yatarken görüyorum, çarşaf sadece poposunun bir tarafını örtüyor.

Uykusunda bir tanrıça gibi görünüyor. Saf ve çekici. Bir an için onu
uyandırmaya tereddüt ediyorum, ama öylece gidemem. Paylaştıklarımızdan sonra
olmaz.

O uyurken hareket edince karar vermek zorunda kalıyorum. İlk başta
gülümsüyor, muhtemelen rüya görüyor, ama sonra gözlerini açıp kızarıyor ve hızla
çarşafı göğüslerinin üzerine çekiyor, üzerinde hala benim tıraşsız çenemin izleri var.

"Hey," diyorum.

"Uyuyakaldım mı?"

"Hayır, ama New York'a dönmem gerek." Yukarı çıkarken helikopteri
çağırmaı düşündüm, ama hazırlık süresi nedeniyle araba kullanmak daha pratik.
Morrison'ın arabalarından birini alacağım.

"Her şey yolunda mı?"

Eski kız arkadaşımın kaza geçirdiğini ve şu anda durumunun kritik olduğunu
nasıl açıklayabilirim?

"Ailede acil bir durum var."

Onun biraz geri çekildiğini görüyorum ve ben sevgi dolu ya da söz veren biri
olmasam da, içgüdülerim bana Alexis ile olanların daha önce yaşadıklarımından farklı
olduğunu söylüyor.

"Buraya gel."

Çarşafı üzerinde tutuyor ama uzattığım eli kabul ediyor.

"Haftaya döneceğim." Onu kollarıma alıp yüzümü boynunun kıvrımına
gömüyorum.

"Ne oldu?"

"Gitmem gerek," diyorum, dudaklarını, sonra alnını öpüyorum. "Hafta sonu
görüşürüz." Ona planladığım değişikliği anlatmanın doğru zaman olduğunu
düşünmüyorum

Önce Jodie ile olan durumu halletmem gerekiyor.

"Bana hiçbir şey için söz verme. Sözlerden nefret ederim." "Hayatımda hiç sözümü tutmadım. Geri döneceğim."

O topuklarının üzerine oturur ve tek istediğim onu duşa götürüp gözlerindeki güvensizliği yatıştırmaktır, ama zamanım olmadığını biliyorum. Jodie'yi sevmiyorum, ama ona zarar gelmesini de istemiyorum. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeden onu bırakamam.

Alexis sessizce beni izliyor ve başını sallıyor. "Tamam. Seni bekleyeceğim."

Ne kadar zor olsa da, arkamı dönüp banyoya giriyorum ve onun bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

Yarım saat sonra, arabadayım, onu alıp Provincetown'a geri götürmesi için bir taksi ayarladım. Yine de, midemde kurşun top gibi bir ağırlık var.

Kadınları taksiyle veya şoförümle eve göndermekte hiç sorun yaşamamıştım. Uzun süre kız arkadaşım olan Jodie bile aynı muameleyi görmüştü. Ama Alexis'te durum farklıydı.

New York'a giden yolda iki saatten fazla bir süre geçirdikten sonra, yolun yarısından fazlasını kat ettikten sonra, Alexis'e veda öpücüğü verdiğimde gördüğüm yüzü tekrar aklıma geliyor.

İki dakikadan az bir süre sonra telefonum çalıyor. Hoparlörden kardeşimin sesi geliyor. "Neredesin?"

"Yaklaşık iki saatlik mesafede."

"O kadar uzun süre dayanamayabilir, kardeşim." "Ne?"

"Durum kötü."

Athanasios..." "Siktir!"

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Seth, Athanasios'un umudunu kaybettiğini söylüyorsa, yapılacak başka bir şey yok demektir.

"Ama... Morrison..."

"Morrison mu?"

"Kahretsin."

"Ne diyorsun sen, Seth?" "Morrison onunla arabadaydı."

"Ne?"

"Anlaşılan, annem Jodie'yi sakinleştirmek için onu aramış. Jodie çılgına dönmüş, annemden seni ikna edip tekrar bir araya gelmenizi sağlamasını istemiş."

"Lanet olsun!"

"Ne yapacağını bilemeyen annem bizi aramayı denedi, sonra kuzenimizi çağırmaya karar verdi. O geldiğinde, Jodie tamamen kendinden geçmiş bir halde arabayla ayrılıyordu. Kuzenimiz de onunla birlikte arabaya bindi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, sadece onun otoyola çıktığını ve bir tırla kafa kafaya çarpıştığını biliyoruz."

"Morrison mu?"

"Komada, ama iş ortağına göre Jodie'den daha fazla hayatta kalma şansı var."

Alexis

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

O gittikten sonra içimi kaplayan boşluğu doldurmaya **çalışıyorum**, kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum.

Ben bir yetişkinim ve bağlanmadan bir ilişki yaşamayı kabul ettim. Birkaç gün sonra geri gelecek ve biz de... bu her neyse, devam edeceğiz, ta ki ikimizden biri fiziksel çekiciliğin bittiğini fark edene kadar.

Kalkıp süitinin banyosuna gidiyorum, perşembe gecesinden beri bu evde yaşadığımız her şeyi kafamdan atamıyorum.

Birlikte yetmiş iki saat bile geçirmemiş olsak da, sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi hissediyorum.

Lavabonun üzerindeki aynada kendime bakıyorum ve kızarmış yüzüm ve gözlerimdeki ışıltıyı görünce gülümsüyorum.

"Başarabilirsin Alexis. Sürerken tadını çıkar, sonra bırak gitsin."

İşe gitmeden önce eve uğramayı planladığım için hızlıca duş alıyorum.

Dün annemi ziyaret etmediğimi fark edince içimi bir suçluluk duygusu kaplar. Sonra telefonda söylediği şeyi hatırlarım: Her günü tek tek yaşa. Bir sonraki günün olup olmayacağını asla bilemeyiz.

Onun gibi birine sahip olduğum için şanslıyım. Bir arkadaşım, LJ gibi biriyle çıktığımı duyunca hayranlık duyabilir, ama annem ayakları yere basan biridir. Çok şey yaşamıştır ve bana hayatı kaçırmamamı söylerken, kalbime zarar verebilecek ilk tehlikeli işaretlere karşı dikkatli olmamı da söyler.

Bu, LJ'nin veda ederkenki yüz ifadesini aklıma getiriyor. Kapalı, mesafeli görünüyordu, son üç günümü birlikte geçirdiğim adamdan çok farklıydı. Sonra gitmeden önce beni öptü ve gelecek hafta tekrar görüşeceğimize dair verdiği sözle endişem biraz azaldı.

Yatak odasına giriyorum ve bir vızıltı duyuyorum. Bunun telefonum olduğunu anlamam biraz zaman alıyor ve bu devasa evde tek başıma olmama rağmen, havluyla kendimi sararak koşarak telefonu almaya gidiyorum.

Badger'dan bir mesaj geldiğini görünce kaşlarımı çattım, ama okumaya fırsat bulamadan telefon çaldı.

"Alexis, neredesin?"

Yanaklarım kızardı. "Yakınlarda.

Neden?" "Evde misin?"

"Hayır."

"Adresi söyle. Seni almaya geleceğim." "Bir şey mi oldu?"

O içini çeker — ve bu bir hırıltı gibi çıkar. "Evet."

"Annem mi?" diye sorarım ve boğazıma bir acı gelir. "Adresi lazım, tatlım."

"Bilmiyorum. Bekle."

Merdivenlerden aşağı koşarım ve bir mektup ararım. Morrison Seymour'a gönderilmiş bir mektup bulurum, kuzeninin adı olmalı.

Ancak şimdi kafamda bir ışık yanar ve parçaları birleştiririm. Seymour. LJ'nin soyadı çok ünlüdür. Aman Tanrım, *o* aileye mi ait? *Seymourlar'a mı?*

Tüm bunları bir kenara bırakıp Badger'a adresi okumaya odaklanıyorum. "Yarım saat içinde orada olacağım," diyor.

"Bana onun iyi olduğunu söyle."

Bir başka uzun iç çekiş. Sonunda cevap geliyor. "İyi olacak. Bundan eminim."

"Bu nasıl olabilir?" diye soruyorum, şok olmuş, gözyaşlarımı tutamıyorum. "Güvende olması gerekiyordu! Birisi onu nasıl bıçaklayabilir?"

Etrafımdaki her şeyi yok etmek istiyorum. Birine vurmak istiyorum. Anneme zarar veren kişiyi bulup ona da aynısını yapmak istiyorum.

"Görünüşe göre kadın Delores'e saldırdı ve Marla onu korumak için araya girdi."

"Evet, o kısmı anladım. İlk darbe bir hata olabilir, ama ondan sonra anneme zarar verdiğini biliyordu. Hem o hem de Delores güvende olmalıydılar. Devletin koruması altındaydılar."

"Biliyorum, Alexis."

"Annemi oraya koyan aileden nefret ediyorum. Onlardan intikam alacağım. Yemin ederim."

"Sıraya gir. Onlar mahkemede böbreklerini kaybedene kadar rahat etmeyeceğim." "Para yetmez. Kamuoyunda küçük düşürölmelerini istiyorum. Özür dilemelerini istiyorum.

dizlerinin üzerine çökmelerini istiyorum." Şu anda içimde o kadar çok öfke var ki, Badger'ın kolları beni sarsa bile titrememi durduramıyorum.

Annemin hastane yatağında yattığı görüntüsü kafamdan çıkmıyor. Kesik derin değildi, ama doktorlara göre bu sadece şans eseri idi. Kadın annemin kalbini hedeflemişti ve annem hızlı bir savunma hareketi yapabildiği için yaralanma koluyla sınırlı kalmıştı.

"Hayattan ve içindeki herkesten nefret ediyorum," diyorum — ve şu anda bu doğru. "İyi insanlar hapse atılıp işlemedikleri suçların bedelini ödüyorlarsa, bu ne tür bir berbat dünya böyle?"

"Onu kurtaracağız, Alexis. Marla bu saçma suçlamadan aklanana kadar durmayacağım."

"Ben de boş durmayacağım. Şimdiye kadar her şeyi avukatların ellerine bıraktım, ama artık beklemekten bıktım. Adalet istiyorsam, annemin masumiyetini kanıtlamanın bir yolunu bulmam gerek."

"Alexis..."

"Bir yolunu bulacağım," diyorum hıçkırıklar arasında, bu kadar savunmasız olduğum için kendime hiç olmadığı kadar kızgınım.

"Alexis, gerçekte neler oluyor? Bu sadece Marla'nın incinmesi meselesi değil."

Yüzümü göğsüne saklayıp gözyaşlarımı akıtıyorum. "Ben dünyanın en kötü kızıyım. Dün onu ziyarete gitmeliydim."

Beni görmek için geri çekildi ve yüzünde yargılama yoktu, sadece şok vardı.
"Gitmedin mi?"

"Ben... Biriyle birlikteydim. Gidecektim, ama annem bana kendi hayatımı yaşamamı söyledi."
yaşamamı söyledi."

"Hey, bunu bilmenin bir yolu yoktu. Ve gitmiş olsan bile,
bir şey değişmezdi. Bu olay bugün erken saatlerde oldu."

Aklıma bakarsan, haklı olduğunu biliyorum ama şu anda duygusal olarak mahvolmuş durumdayım. Sadece annemin kucaklamasını ve her şeyin yoluna gireceğine dair sözünü istiyorum.

Lazarus

OTUZUNCU BÖLÜM

Aynı anda

NEW YORK

Morrison'ın entübe edildiği odaya **giriyorum**, son birkaç saatte olanlara hala inanamıyorum. Sanki cennetten cehenneme düşmüş gibiyim, uyanarak kurtulamayacağımı bildiğim gerçek bir kabus.

Bundan uyanmak mümkün değil. Tam önümde, benim için her zaman bir kardeş gibi olan adam yatıyor. Koruyucum. Arkadaşım. Önemli olan her anımda yanımda olan ortağım.

Kendini benim her zaman kendimi gördüğüm gibi dokunulmaz gören adam... şimdi hayatı pamuk ipliğine bağlı.

Hastanenin tanıdık sesleri, genellikle benim için arka plan gürültüsü olan, rutinim, dünyam olan sesler, bugün içimi parçalıyor. Morrison'ın kalp monitörünün sürekli bip sesi göğsümü parçalıyor.

Bu benim hatam. Benim neden olduğum hasarı telafi etmeye çalışırken bu hale geldi. Hayatı, kelimenin tam anlamıyla, uçurumun kenarında sallanıyor.

Ona bakınca, korkunç bir kazadan kurtulmuş biri gibi görünmüyor bile. Yüzü, uyanırken olduğundan daha huzurlu, ama hayatı bir şey eksik. Enerji. Alaycılık. Her zaman hazır olan sırtış, her zaman kendine ve herkese gülecek hazırlığı.

Duygulara karşı bağışık olduğumu sanıyordum.

Alexis ile geçirdiğim hafta sonu boyunca yanıldığımı anladım. Herkes gibi benim de duygulara karşı hassas olduğumu anlamam otuz sekiz yılımı aldı. Birkaç gün içinde, başımı döndüren, beklenmedik bir tutkuya kapıldım. Hayatımda ilk kez, bir kadın hakkında hissettiğim kesinlik, istemediğim şeylerle ilgili değil, onu elde tutma kararlılığıyla ilgili. Son kullanma tarihi olmadan.

Bunda mantıklı bir şey yok. Her açıdan birbirimizin zıttıyız, ama paradoksal olarak birbirimizi tamamladığımızı hissediyorum.

Onu arayıp, bu hafta sonu geri dönemeyebileceğimi açıklamalıyım — burada işlerin nasıl gittiğini öğrenene kadar. Ayrıca, tüm bu kaosun ortasında onu Manhattan'a getirmek akıllıca olmaz. Seth, medyanın kaza hakkında çılgın teoriler ürettiğini, benim, Jodie ve Morrison arasında bir tür aşk üçgeni olduğunu iddia ettiğini söyledi. Kaza olduğunda onunla birlikte olmasam da, şu anda kendini savunamayan kuzenimin, bazı pis tabloid haberlerine bulaşmasına izin vermeyeceğim.

"Uyan, Morrison. Sen bu lanet makinelerden daha güçlüsün."

Göz kapaklarının titrediğini görüyorum, ama bunun benim sesime tepki olduğunu düşünmek için fazla mantıklıyım. Bunun istem dışı bir göz refleksinden başka bir şey olmadığını biliyorum. Bu, mutlaka bilinçli olduğunu göstermez.

Odayı terk edip Jodie'nin tedavi gördüğü kata gidiyorum. Onun durumu çok daha kritik ve orada sadece on iki yoğun bakım yatağı var.

İlk geldiğimde onu görmeye çalıştım, ama ikinci ameliyatından yeni çıkmıştı. Athanasios ameliyatı yapıyordu. Onu kurtarabilecek biri varsa, o da —benim ortağım ve arkadaşım. Şimdiye kadar bana söylenenlere göre, yaralarının çoğu beyinle ilgili.

Dosyasından okuduğum kadarıyla, hayatta kalsa bile eskisi gibi olamayacağını biliyorum. Etkilenen bölge temel işlevleri kontrol ediyor: yürüme, konsantrasyon, konuşma, hatta en basit günlük işler. Kronik ağrı olasılığından bahsetmiyorum bile.

Kapı kolunu tutup derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Aramızda gerçek bir his olmaması, benim etkilenmediğim anlamına gelmez. Ciddi zihinsel dengesizlik belirtileri göstermeye başladığında, çok geç olmadan, daha önce ailesine ulaşmalıydım.

Her türlü durumda olan hastalarla çalıştım, çoğu yaşam ve ölüm arasında tehlikeli bir dengedeydi, ama hiç bu durumda olan yakınım olmadı. Ve gördüğüm şeye hazırlıklı değilim.

Her zaman mükemmel giyinen, canlı ve çarpıcı kadın şimdi makinelere bağlı, nefes almak için tamamen onlara bağımlı.

Bir ventilatör akciğerlerine yardım ediyor, hasarlı beyninin çalışmaya devam etmesi için ihtiyaç duyduğu oksijeni sağlıyor. Başını bandajla sarılmış. Yüzü tanınmaz halde, kesiklerle ve yara izleriyle dolu. Sağ şakağında korkunç bir çürük var. Bir zamanlar narin olan elleri artık kırılğan ve parçalanmış görünüyor, parmak eklemleri kesiklerle parçalanmış.

"Yapılacak başka bir şey yok," diyor Athanasios arkamdan, benim zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

Dönmem birkaç saniye sürüyor. Suçluluk duygusu — bana yabancı bir duygu — beni sertçe vuruyor.

"Az önce ailesiyle konuştum. Onu yaşam destek ünitesinde tutmanın bir anlamı yok.

O geri dönmeyecek, LJ."

Bunu kabul etmenin ona ne kadar zor geldiğini herkesten daha iyi biliyorum. Onu kurtarmak için en ufak bir şans bile olsaydı, bunu yapardı.

Kapı tekrar açılır ve William'ı kapıda görürüm. İçeri girer ve kapıyı sessizce kapatır.

"Neden bize ondan hiç bahsetmedin?" diye sorar.

Cevap vermek yerine, sadece başımı sallayıp onlara beni koridora kadar takip etmelerini işaret ettim.

Böyle bir anda, kendimi kandırdığımı düşünsem bile, içten içe Jodie'yi asla gelecekteki eşim olarak görmediğimi itiraf etmek doğru gelmiyor.

Hepimiz odasının dışında toplanınca, ilişkimizi anlatıyorum: nasıl başladığını, nasıl bittiğini ve son birkaç gündür nasıl davrandığını.

Alexis'i bu konunun dışında bırakıyorum. Bir şekilde, yarattığım kaosa onun adını karıştırmak, onu lekelemek gibi geliyor bana.

"Morrison ne olacak?" diye soruyorum, kendimi bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya zorluyorum, çünkü hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Ama Athanasios cevap veremedi, Jodie'nin ailesinden üç kişi yaklaşıyor: ablası ve iki kuzeni.

"Bu senin suçun, LJ! Onu sen öldürdün! Kız kardeşimin hayatını mahvettin, kendi çocuğunun hayatını da!"

"Ne?"

"Jodie bana her şeyi anlattı. Sana dinlemeni yalvardı. Sana hamile olduğunu söylemek istedi, ama sen bunun yerine eğlenmek için kaçtın, çünkü başka bir kadınla birlikte olduğunu biliyorum. Umarım hayatının geri kalanında acı çekersin, seni piç kurusu! Umarım, mahvettiğin iki hayatı her hatırladığında kalbin kanar. Sadece seni seven kadını değil, kendi kanından olanı da. Jodie'yi ve bebeğini öldürdün. Belki de kardeşin dediğin adamı da öldüreceksin. Sen bir canavarsın."

William ve Athanasios'a bakıyorum, sessizce bunun doğru olmadığını söylemelerini rica ediyorum. Kimse bana hamile olduğunu söylemedi ve dosyasında bununla ilgili bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

"Ameliyata girdikten sonra öğrendim," diyor Athanasios. "Erken dönem gibi görünüyordu, ama birkaç saat içinde kesin olarak öğreneceğiz. Hastaneye vardığında, düşük yapmıştı bile. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Bir adım geri çekiliyorum, hayal bile edemeyeceğim bir acı bedenimi kilitliyor ve beynimi kısa devre yaptırıyor.

Onunla yaptığım son birkaç telefon görüşmesi zihnimde canlanıyor.

Beni dinlemem için yalvarışları. Gelecekten bahsederken ağlaması.

Sadece bizimle ilgili değildi. Çocuğumuzla ilgiliydi.

"Cehenneme git derdim, LJ," diyor Sheila, "ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Yüzünden anlaşıyor, zaten oradasın."

Alexis

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"BEN İYİYİM," annem tekrar tekrar söylüyor. "Ben senin için endişeleniyorum."

"Nasıl, anne? Neden benim için endişeleniyorsun ki, bu yerde sıkışıp kalan sensin?"

Sonunda pes ediyorum. Bir ömür boyu süren acı ve iyi saklanmış korku... Yorgunum.

Sadece yirmi üç yaşındayım, ama kendimi bitkin hissediyorum, bu çılgın dünyada kapana kısılmış gibi.

Şimdiye kadar kendimi tutabildim, ama bugün, ne kadar yalnız ve korkmuş hissettiğimi saklayamıyorum.

Saldırıdan üç gün sonra annem hastaneden taburcu edildi. Yara, ilk başta düşündüklerinden çok daha yüzeysel çıktı, ama bu, hissettiğim paniği daha az gerçek hale getirmedi.

Yine Tanrı ile konuşmaya başladım. O lanet savcının ısrarla sürdürdüğü suçlamalardan kurtulabilmesi için aklıma gelen her türlü sözü verdim.

Diğer herkes vazgeçtikten sonra ilgi gösteren ilk alıcıya tekneyi sattım ve garip bir şekilde, adam teknenin değerinin iki katından fazla para ödedi. Artık avukatlarımıza ödememiz gereken tüm paraya sahibim ve LJ ile geçirdiğim çılgın hafta sonu ile başlayan cesaret dalgasının etkisiyle Badger'a *The Ugly Shrimp'te* artık çalışmayacağımı söyledim. YouTube kanalım ve podcast'imle gerçek para kazanma planımı hayata geçireceğim.

Seyirci sayısı uzun zamandır artıyor ve korkaklık, daha önce harekete geçmemi engelleyen tek şeydi. Ama LJ gibi bir adamın kollarına attıktan sonra, annemi kaybetmekten daha fazla beni korkutabilecek ne olabilir ki? Artık başka hiçbir şeyin beni korkutabileceğini sanmıyorum.

O sabah ayrıldığından beri beni aramadığını veya iletişime geçmediğini fark ettiğimde, bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor. Ama bu hafta sonu geri döneceğini söylemişti.

Bugün zaten Pazar, aptal, diye alaycı bir ses kafamın içinde diyor. Hafta sonu bitti ve o hiç gelmedi. En kötü korkularının gerçekleştiğini ne zaman anlayacaksın? O çoktan hayatına devam etti.

Hafta sonu başladığından beri evi üç kez temizledim. Ve cuma sabahı, bunu yaptığım için kendime çok kızgın olmama rağmen, LJ'nin kuzeninin evinin önünden bisikletimle geçtim, sadece boş olduğunu doğrulamak için.

"Buradan gideceğim, Alexis. Adaletle olan inancım sarsılmaz. İnsanlara değilse de, Tanrı'ya olan inancım sarsılmaz. İşlemediğim bir suçun cezasını çekmeme izin vermez. Şimdi bana *The Ugly Shrimp'ten* ayrılma hikayeni anlat."

Ona tekne ve gerçekten istediğim kariyere yatırım yapma kararımдан bahsettim.

"Yani üniversiteyi bıraktın?"

"Anne, ne anlamı var ki? İki yüz bin dolar öğrenci kredisi biriktirip, sonunda yine sevdiğim şeyi yapmak için mi, yani gerçek suçları araştırıp anlatmak için mi? Bu hafta programlarım için iki sponsor daha buldum."

Elini masadaki elim üzerine koyar ve kolunun hala bandajlarla sarılı olduğunu görünce dişlerimi sıkarım. Kendimi şiddet eğilimli biri olarak görmedim hiç, ama annem yaralandığından beri her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

"Hayır, sırf gurur için, yapmak istemediğin bir şeyi yapmak için diploma peşinde koşmamalısın. Mesele biriktireceğin borç da değil, senin de söylediğin gibi, gelecekte ne istediğini zaten biliyor olman. Ancak, gözlerinin bu şekilde görünmesinin tek nedeni bu değil. Benim yaralanmam da değil. Neler oluyor? Geçen pazar beni ziyaret etmediğin için mi?"

Başımı sallıyorum, sonra doğum günümün hafta sonunu ve pazartesi sabahını onunla geçirdiğimi söylüyorum. "Bu hafta sonu geri döneceğini söyledi. Ama bugün zaten pazar."

Sesimin kulağa nasıl geldiği konusunda daha da fazla hayal kırıklığına uğruyorum. İhtiyaç duyma halini her zaman acınası bulmuşumdur — içten içe, benim de tam olarak öyle olduğumu bilsem de. Sevgiyi hak edecek kadar iyi olamayacağım korkusuyla dolu duygusal bir boşluk var içimde.

"Hayatta attığımız her adım risk içerir. Ama bana anlattıklarına göre, bu adam kaçacak ya da saklanacak tiplere benzemiyor. Seni bir daha görmek istemeseydi, sana söylerdi bence."

"Geri döneceğine söz verdi. Ama dönmedi. Sessizlik de bir cevap değil mi?"

"Bazen evet," diye nazikçe cevaplar.

"Ben iyiyim."

"Aşık oldun."

"Hayır. Sadece tam bir aptal bir hafta sonu içinde aşık olur, anne."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Babanla nasıl tanıştığımı biliyor musun?" "Komşu olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama ben hep kitap kurdu bir kızdım. Gençken senin gibi."

"Sen dışa dönük birisin."

"Ergenlik çağımda açıldım, çıkmaya başladığımızda ve arkadaşlığımız aşka dönüştüğünde. Ama baban... O bu karanlık dünyada bir ışıktı. İnsanlar ona çekiliyordu çünkü kendi ışığı vardı."

"Ve onun karizmasına kapıldın."

"Aslında hayır. İlk görüşte aşık olmadım. Biz tam zıt karakterlerdik. O her zaman dağınıktı ve oyuncak arabalarla oynamayı severdi. Ben ise küçük bir hanımefendi gibiydim, saçlarım her zaman düzgün ve mükemmeldi. O benimle dalga geçerdi. Ne kadar *düzgün* olduğumu alay ederdi. Beni rahatlık alanımdan çıkarırdı. Ve daha küçük yaşta bile, onun sonsuza kadar benim olacağını anlamıştım."

"Bu saf bir aşktı."

"*Aşk*. Nokta. Her zaman ipek bir pakette gelmez. Aşk çiçekler ve akşam yemeği davetleriyle başlayabilir, hatta bizim durumumuzda olduğu gibi karşılıklı ve spontan bir sinirlenmenin ardından da başlayabilir. Hayatının değişmek üzere olduğunu sana söyleyen, o içsel tıklama, o kesin değişimdir."

"Aşk biter."

"Hayır. Bence tutku, aşka dönüşmeden önce söner. Gerçek aşk sessizleşir ama asla gitmez. Asla gerçekten ölmediği için tehlikelidir."

"LJ'yi sevmiyorum. Bunun için vaktim yoktu."

"Ama ona aşıksın."

"Ben..."

"Cevap vermek zorunda değilsin. Demek istediğim, kendini ona verdiği için utanma ya da aptal hissetme, Alexis. Seni tanıyorum. Kendine karşı çok sertisin."

"Ve korkarsın."

"Evet, ama önemli olan bu değil. Önemli olan, kendini acıdan koruyamaman. Risk al ya da alma, eninde sonunda incineceksin. Bu, büyümenin bir parçası, tatlım. Hayal kırıklıkları her yönden gelir: arkadaşlardan, iş arkadaşlarından, sevgililerden, aileden. Umarım bu adam ortadan kaybolup kalbini kırmamıştır... ama öyle olduysa bile, paylaştıklarınız için pişman olma. Bundan ders al. Hayatına devam et. Ben her zaman yanında olacağım."

Alexis

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hapishaneden biraz daha umutlu bir şekilde **ayrılıyorum**. Ona aşık olduğum için aptal değilim. LJ'ye direnebilecek bir kadınla tanışmak isterdim. Annem haklı. Gelecek ne getirirse getirsin, olanlara pişman olmayacağım.

Bunu düşünerek bir karar veriyorum. Yarım saat sonra eve vardığımda, fazla düşünmeden -cesaretimi kaybetmemek için- telefonumu alıp, hafta başından beri yapmak istediğim aramayı nihayet yapıyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra biri telefonu açtı. Ama duyduğum ses LJ'nin sesi değildi, bir kadının sesiydi.

"Alo, LJ ile görüşebilir miyim?"

"Hiç utanman yok mu?" diye bağırır, ben kendimi tanıtmaya fırsatı bile bulamadan, ve eminim ki yanlış numarayı aramış olmalıyım.

Telefonu kapatmak üzereyim, ama önce özür dilemeliyim, bu yüzden biraz garip bir şekilde, "Özür dilerim. Sanırım yanlış numarayı aradım..." diye başlıyorum.

"Adın Alexis mi? Çünkü kardeşimin ekranında öyle yazıyor."

"Evet. Ben Alexis."

Aman Tanrım! Bu agresif kadın LJ'nin kardeşi mi? Eğer tüm ailesi böyleyse, onlardan pek bahsetmemesine şaşmamalı.

"O zaman tam da konuşmam gereken kişisin. Bir daha kardeşimle iletişime geçme. Senin yüzünden nişanlısı öldü."

Sesinde öfkeyi ve acıyı duyabiliyorum, ama o anda hiç empati duyamıyorum. Kalbim paramparça oluyor.

"Nişanlısı mı?"

"Nişanlıydı. Sen hayatımıza girene kadar evlenmek üzereydi, seni kaltak. Şimdi Jodie ve yeğenim öldü. Kuzenimiz komada ve hepsi senin suçun. LJ geçen hafta sonu ortadan kaybolmasaydı ve..."

Sesi uzaklaşıyor, sanki bir rüya gibi. Gerçek dışı. Söylediği başka hiçbir şeyi duymuyorum. Telefon elimden kayana kadar "Üzgünüm" demeye devam ediyorum.

Yerdeki zemini bile hissetmiyorum, sadece bedenimin sessizlik ve karanlığın boşluğuna düştüğünü hissediyorum.

Lazarus On

gün sonra

"Söylediğimi yaptın mı? Cape Cod'a gittin mi?"

"Bunu bana binlerce kez sordun ve yaptığımı söyledim," diye tersledi Lois. "Bir saniye bile olsa onu düşünmeyi bırakamaz mısın? Hayatımız paramparça oluyor, LJ. Her şeyimizi kaybettik. Morrison hala komada. Kız arkadaşını ziyaret etmek için daha sonra bolca vaktin olacak. Anlıyorum, hissettiklerin gerçek. Ama şu anda sana ihtiyacımız var. Tanrı aşkına, daha dün babamı ameliyat ettin!"

Ondan uzaklaşıp, büyük bir bahçeye bakan ailemin evinin penceresine doğru yürüyorum. Mantıklı olarak, onun haklı olduğunu biliyorum. Berbat durumdayım ve şu anda Alexis'in yanında olabilecek en kötü insanım. O ilk hafta, aklımı kaçırmıştım.

Athanasios'un tahmin ettiği gibi, Jodie Cape Cod'dan döndüğüm gün vefat etti. Suçluluk duygusuyla boğulmuştum. Onun için. Çocuğum için. Hâlâ komadan uyanmamış olan Morrison için.

Zihnim yeniden çalışmaya başladığında — yani Cape Cod'dan ayrıldıktan tam bir hafta sonra, ertesi Pazartesi günü — Alexis'i arayarak neden gelmediğimi açıkladım.

Arama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Takıntılı hale geldim. Cevap alamayınca, kız kardeşime helikopterle Cape Cod'a uçmasını söyledim. Lois, Alexis ile konuştuğunu ve onun üzgün ama anlayışlı görüldüğünü söyledi.

O kadar üzgün ki telefonlarıma bile cevap vermiyor mu?

Gelmediğim için bu kadar mı incindi? İnanamıyorum. Genç ama yaşına göre olgun bir kız. En azından beni dinleyeceğini düşünmüştüm.

"Tam olarak ne dedi?" Kız kardeşime tekrar soruyorum, o bana zaten söylemiş olsa da.

"Sen takıntılısın, LJ. Çocuğunu kaybetmek senin için hiçbir şey ifade etmedi mi?"

Sanki biri göğsümün içinde bir bıçak çeviriyor gibi hissediyorum. "Bir daha böyle bir şey söyleme. Ne hissettiğimi bilmiyorsun."

Ağlamaya başlar, yanıma gelir ve bana sarılır. "Neyin yanlış gittiğini anlamıyorum.

Sen ve Jodie birbirinize çok yakışıyordunuz."

Onu düzeltmiyorum, çünkü yas tutuyor. Yaş farkına rağmen Lois, Jodie'yi ablası gibi severdi. Şimdi, en yakın akrabalarım ile konuşup Jodie ile ilişkimizin gerçekten bittiğini ve onu asla yanıltmadığımı açıklasam da, onun hakkımızdaki imajını yıkmanın sırası değil. Ama bu, suçluluk duygumu azaltmıyor.

Lois sakinleşene kadar beklerim ve saatime bakarım. Hastaneye dönme zamanı.

Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi, Jodie'nin öldüğü kesinleştiği anda babam kalp krizi geçirdi. Ameliyatı karmaşıktı ve iyileşmesi zaman alacak. Annem üst katta, bir hemşire ona bakıyor. Onu kontrol etmeye geldim — neredeyse hiç yemek yemiyor ve sadece sakinleştirici ilaçların yardımıyla uyuyabiliyor.

"Gitmem gerek. Onun durumunda bir değişiklik olursa beni arar mısınız?"

"Ararım. Sen de bana babam ve Morrison hakkında haber ver," diyor, gözyaşlarını silerek. "Sanki çevremizdeki herkes bir anda ölüyor gibi. Nişan o gece gerçekleşseydi her şey farklı olurdu."

Alnına bir öpücük kondurup uzaklaşıyorum, yoksa aklımı kaçıracağım. Geceleri yatağa uzandığımda, Sheila'nın sesi hala kafamda yankılanıyor: *"Onları sen öldürdün*

onları öldürdün. Kız kardeşim ve bebeği."

Oğlum.

Ve geride bıraktığım yıkımın izleri henüz bitmedi. Babam ve kuzenim, her biri kendi tarzında, hala tehlikede.

Dışarı çıkarken, telefonu daha sıkı tutuyorum. Onu hak etmediğimi biliyorum. Etrafımdaki herkese zarar verdim, ama en azından açıklamam gerek.

Kompulsif bir bağımlı gibi, arka koltuğa oturur oturmaz ve şoförüm motoru çalıştırır çalıştırmaz, onun numarasını tekrar arıyorum, ama doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyorum.

Lois, Alexis'in görüştüklerinde nispeten iyi görüldüğünü söyledi. Ama bu doğruysa, neden benimle konuşmuyor?

Restoranı tekrar arıyorum. Bu üçüncü denemem. İlk iki seferinde, Alexis'in işten ayrıldığını söyleyen çalışanlarla konuşmuştum. Ama bu sefer bir erkek cevap veriyor.

"Çirkin Karides."

"Benim adım Lazarus. Alexis'in arkadaşıyım. Onunla iletişime geçmeye çalışıyorum ve..."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Ona ulaşamıyorsanız, bu, denemeyi bırakmanız gerektiğinin bir işareti olmalı."

"Kimsiniz?"

"Badger Hill. Bu yerin sahibi ve yakında üvey babası olacak kişi."

"Ne?"

"Duydun beni. Ve bu saçma suçlamalar ortadan kalkar kalkmaz Marla ile evlenecek olan adam olarak sana bir uyarıda bulunuyorum: uzak dur."

Kalan sabrım da resmen tükendi. "Siktir git, tehditlerinle birlikte."

"Ne istiyorsun sen? Yeterince zarar vermedin mi?"

Sözleri beni derinden etkiledi, çünkü birkaç dakika önce kız kardeşimin söylediklerinin aynısıydı.

Sonra söylediği bir şey kafama dank etti.

"Suçlamalar düşürüldükten sonra annesiyle evleneceğini mi söyledin?" "Kız arkadaşım, çalıştığı evin merdivenlerinde yaşlı bir kadını ittiği kadın öldü. Marla tutuklandı ve suçlandı. O masum ve bunu kanıtlayacağız. Bu seni ilgilendirmez tabii."

"Yardım etmek isterim."

"Bu işe karışmayarak çok yardımcı olursun," dedi yorgun bir sesle. "Bak, seni tanımıyorum. Alexis ile aranızda gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Ama sen hafta sonu kaçamağı yaparken, annesi başka bir mahkum tarafından bıçaklandı. Alexis, seninle olmak için ziyareti kaçırdığı için kendini suçluyor. Senin gibileri tanırım. O senin dünyana ait değil. Güzel ama kırılgan. Onu inciteceksin. Bana bir daha seni görmek istemediğini söyledi. O genç kadına biraz saygın varsa, ondan uzak dur."

Alexis

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç hafta sonra

"BUNU İNANAMIYORUM," diyorum, annemin kucağında hıçkırarak. "Yargıç daha önce kefalet bedeli olmayacağına karar vermişken, nasıl oldu da seni serbest bırakmasını sağladı?"

"Tanrım, tatlım. Bu sadece O'nun işi olabilir."

Onu hala kucaklayarak gökyüzüne bakıp sessizce dua ediyorum.

Evet, bu Tanrı'nın işi olmalıydı.

LJ'nin kız kardeşi o korkunç sözleri söyledikten hemen sonra bayıldığımdan uyandığımda, neredeyse bir gün boyunca içim ölü gibi hissettim. Telefonumu kapattım ve neredeyse yirmi dört saat boyunca durmadan ağladım.

Kendim için, onun zavallı nişanlısı için ve çocukları için ağladım. Sonra yine kendim için ağladım, bu sefer öfkeyle, gözyaşlarım kuruyana ve sadece

boşluk kalana kadar ağladım.

Sonra gördüğüm mektuptaki ismi, kuzeninin ismini hatırladım ve dizüstü bilgisayarımın arama çubuğuna yazdım.

Lazarus Jasper Seymour. Bir milyarder.

Haber her yerdeydi.

LJ'nin kuzeni — tesadüfen kaldığımız evin sahibi — ve beni aldatan piçin nişanlısı bir kaza geçirmişti.

Bebekle ilgili herhangi bir bilgi bulamadım, ancak ölüm haberi tüm haberlerde yer alıyordu, bu yüzden hamile olduğunu düşündüm. Bir makalede kuzeninin hala komada olduğu bile yazıyordu.

Manşetlerin hiçbiri LJ'yi doğrudan suçlamıyordu. Onun, dünyanın en iyi kalp cerrahı olduğu için genellikle "Beyaz Tanrı" olarak adlandırıldığını öğrendim. Ama bana göre her şeyi bildiği ve suçlu olduğu açıktı. Kız kardeşinin sözleri, onun ne kadar bencil ve sefil bir adam olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Kartını yırttım ve telefonumun SIM kartını değiştirdim. Beni bulmaya çalışacağını sanmıyorum, ama riske girmeyeceğim. Onu bir daha görürsem ona bir şey fırlatmayacağıma kendim de güvenmiyorum. LJ'ye duyduğum nefretin gücü, onun bende uyandırdığı tutkunun yoğunluğuyla eşdeğer.

O kendine acıma sarmalının sonunda, hala hayattaydım. Kendimi çöp gibi hissediyordum, kullanılmış ve atılmış, ama nefes alıyordum.

Ve sadece kendim için değil, annem için de güçlü olmam gerektiğini hatırladım.

O aldatan piç kurusuyla ilişkiye girerek korkunç bir karar vermişim, ama annemin özgürlüğü için mücadele bekleyemezdi.

Her zamankinden daha fazla kendimi işe verdim, bu sefer her şeyi avukatların ellerine bırakmak yerine somut bir şeye odaklandım.

Annemin yaşlı kadını ittiğini gördüğünü iddia eden hizmetçinin sabıka kaydı olduğunu ve dava başladıktan kısa bir süre sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu öğrendim.

Sonra, sanki bir mucize ya da kozmik bir uyum gibi, ülkenin en ünlü ceza avukatı Matheus Berardi bize ulaştı ve davayı pro bono¹ olarak almayı teklif etti. Bizi nasıl bulduğunu söylemedi ve bir anlık delilikle, belki LJ'nin bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Ama sonra hatırladım ki, ona annemin hapiste olduğunu hiç söylememiştim.

Ayrıca, onun kadar bencil biri bize yardım etmekle uğraşmazdı.

Adamı sorgulamadım. Onun yardımını gerçek bir mucize olarak kabul ettim. Hizmetçi hakkında ortaya çıkardığım bilgileri ona verdim ve şimdi, yaklaşık bir hafta sonra...

Sonunda, hapishanenin kapısında durmuş, annemi özgürlüğüne kavuşturuyorum.

Avukat ve Badger'ın bizi izlediğini biliyorum, ama şu anda umurumda bile değil. Bunu hayal ettim, her gece bunun için dua ettim ve şimdi o burada, özgür.

İki saat sonra, evdeyiz. Annem mutfığa gidip dördümüz için kahve yapmaya başlıyor. Sanki her an ortadan kaybolacakmış gibi, gözlerimle onu takip ediyorum.

"Umarım bunun işimin bittiği anlamına gelmediğini anlıyorsunuzdur... henüz," diyor avukat.

"Evet, anlıyorum Bay Berardi. Ama her halükarda, yaptıklarınız için size teşekkür etmek için hayatımda yeterince zamanım kalmadığını söylemek istiyorum."

"Ana tanık artık öldüğü için," diye açıklıyor, çünkü kayıp kadının cesedi bulunmuştu, "davayı destekleyecek hiçbir şey kalmadı. Dava devlete bir servete mal oluyor ve ellerinde olan tek şey, bildiğimiz kadarıyla hiç de güvenilir olmayan bir kişinin sözüydü."

"Ve şimdi de ölmüş," diye ekliyor Badger.

"Garip," diyorum. "Onun geçmişini araştırmaya başladığımda, yaşlı kadının düşmesine neden olduğunu kanıtlayacak bir şey bulmayı umuyordum. Ama bulduğum tek şey, gençken yaptığı küçük dolandırıcılıkların geçmişti."

"Mükemmel bir araştırma yaptın Alexis. Hukuk fakültesine gitmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet, var. Ama kendi alanımda kalmayı tercih ederim. Programım hızla büyüyor."

Başını sallayıp gülümsüyor. Avukat, açıkça zengin olmasına rağmen, nazik ve cana yakın. Bir sonraki çekimi ne zaman göndereceğini merak eden önceki avukatımızdan çok farklı.

"Araştırmaya devam edeceğim," diyor. "Şu anda, o gün gerçekten ne olduğunu açıklığa kavuşturmak için birkaç özel dedektif çalışıyor. Size söz veremem, beyler — hayaller yerine sonuçlar sunmayı tercih ederim — ama bu davayla ilgili iyimserim."

Annem elinde bir tepsi ile yemek odasına girer. "Boston'dan buraya kadar gelmenizin sebebi nedir bilmiyorum Bay Berardi, ama bize yardım etmeye karar verdiğiniz için minnettarım."

Biraz utanmış görünüyor ve parmakları arasında kahve fincanını çeviriyor. "Size bir şey sormam gerekiyor, Bayan Gillis."

"Lütfen, bana Marla deyin."

"Tamam, Marla. Sorum şu: düşmanınız var mı?" "Ne?"

"Bu davayı aldığım andan itibaren, bana oldukça sıra dışı geldi. Bayan DeCarlo'yu merdivenlerden itmediğinizi biliyoruz. Suçu işleyen hizmetçi kendisi değilse, neden sizi yanlış bir şekilde suçlasın ki?"

"Hayır. Beni suçlayan hizmetçi Anilla, Bayan DeCarlo düştüğü sırada benimle mutfaktaydı."

"Bu da bize, yaşlı kadını ittiğini gördüğünü söylemesi için birisi tarafından para ödendiği ihtimalini bırakıyor. Muhtemelen gerçek suçlu."

"Sana karşı tanıklık etmeyi kabul etmesinin sebebi ne olursa olsun, sonunda hak ettiğini buldu," diyor Badger ve ben de sessizce ona katılıyorum.

Affetmekte hızlı değilim ve o kadının öldüğü için üzgünmüş gibi davranmayacağım. Annemin hayatından neredeyse bir yılı çaldı ve Bay Berardi olmasaydı, mahkemeye çıkmış olsaydı kim bilir ne olurdu?

"Düşmanım yok. Tanıdığım insanlar bu küçük kasabanın sakinleriyle sınırlı. Geçmişteki arkadaşlarım ise - çok fazla değillerdi - onlarla yıllar önce, Kuzey Carolina'da bağlantımı kaybettim."

"Ama içimden bir ses, bunun sadece yaşlı bir kadını itip bulabildikleri ilk çalışanı suçlamakla kalmayıp, sana yönelik bir saldırı olduğunu söylüyor."

Annemin yüzü soluyor, ama avukat güven verici bir gülümsemeyle "Merak etme, Marla. Davanı aldığım için, gerçeği ortaya çıkarana kadar durmayacağım. Söz veriyorum." diyor.

¹ Bazı prestijli hukuk firmaları, çok özel durumlarda çok az miktarda "pro bono" hizmet sunarak ücretsiz çalışır.

Lazarus

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir yıl yedi ay sonra

"Yani, sonunda bitti mi?" Alexis'in annesini savunması için gizlice tuttuğum avukat Matheus Berardi ile video görüşmesi sırasında soruyorum. O, babamın eski bir arkadaşı.

"Evet. Bu davayı seninle konuşamayacağımı biliyorsun, ama bilmen gereken şey, Marla Gillis'in bugün itibariyle özgür bir kadın olduğu."

"Bu yeterli değil. Kızından uzak kalarak neredeyse bir yılını kaybetti. Ona tazminat ödemeleri gerekiyor."

"Evet, DeCarlo ailesine karşı bir hukuk davası açtık."

Başımı sallıyorum. "Peki Marla'yı suçlayan hizmetçinin ölümü ne olacak?"

"Henüz bir şey yok." Başını sallayıp gülümsüyor. "Sen de benim kadar
"Hiçbir fikri yok. "Her şeyin halledildiğinden emin olmak istedim, bu yüzden suçlamayı

Hiçbir fikri yok. "Her şeyin halledildiğinden emin olmak istedim, bu yüzden suçlamayı yapan kadın hakkında ne bulabileceklerini öğrenmeleri için birkaç dedektif tuttum."

Ekranın arkasından bana bakıyor, onu tuttuğumdan beri sık sık yaptığı gibi, sanki bir şey söylemek istiyor ama benim istediğimi hatırlıyor: sadece Alexis'in annesiyle ilgili gelişmeleri aktarmasını. "Onlarla olan bağlantını bana asla söylemeyecek misin?"

"Hayır. Bu önemli değil. Önemli olan, masum bir kadının işlemediği bir suçtan artık suçlanmaması."

"Söyleyeceğim şey, asıl davayla ilgisi yok, sadece daha büyük resimle ilgili. Marla ile paylaştığım bir önsezi olduğu için gizli değil. Ve sen de gerçeği ortaya çıkarmakla ilgileniyor, hatta kendi dedektiflerini tutuyorsun, belki bir cevap bulursun. Bence biri Bayan DeCarlo'nun ölümünü bir amaç için kullandı."

"Ne?"

"Marla Gillis'in düşmanları olduğunu düşünüyorum. Belki de sadece bir tane, gizli olsa bile. Bütün bu olay rastgele değildi, planlanmıştı. Ama tüm araştırmalarıma rağmen, hiçbir şey bulamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, artık bilmiyorum. Onun geçmişini baştan sona araştırdım. Hayatındaki zorluklara rağmen, onu itibarsızlaştıracak hiçbir şey yok."

"Bu açıdan hiç bakmamıştım. Her zaman bunun, masum birine suçu yıkmaya çalışan bir katil olduğunu düşünmüştüm."

"Ben öyle düşünmüyorum, ama müvekkilim hakkındaki gizli bilgileri açıklamadan teorimin ardındaki mantığı açıklayamam. Yine de, onun ya da kızının geçmişinde herhangi bir şey bulursanız, bu yardımcı olabilir. Ekibim neredeyse tüm ipuçlarını tüketti."

"Her şey için teşekkürler."

"Rica ederim. Berbat görünüyorsun LJ. Seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum evlat, ama seni canlı canlı gömmesi için önce bunu düzeltmelisin."

Telefon tekrar çalmadan önce zar zor kapatıyorum. Morrison olduğunu gördüğüm için açıyorum. Bu günlerde, iletişim kurduğum insanları iki elin parmaklarıyla sayabilirim. Telefonda konuştuğumlar ise daha da az. Artık haftada sadece iki, belki üç kez ameliyat yapıyorum — nadir vakalar, benim ellerim olmasa hastanın hiç şansı olmayacağı türden vakalar.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Buraya gelebilir misin, yoksa Boston'da mısın?"

Yavaş ve gergin sesini duyunca boğazım düğümlenir. Kuzenim neredeyse yedi ay komada kaldı ve uyandığında, yeniden yürümeyi ve konuşmayı öğrenmek için beş ay daha geçirdi.

"Hayır. Adadayım. Bugünlük işim bitti."

Manhattan'daki dairemi bırakıp Massachusetts, Boston'un dışındaki bir eve taşındım. Şehir ile Cape Cod'un ortasında bir yer.

Bunun mantıklı bir açıklaması yok, sadece ben lanet olası bir mazoşistim. Alexis'e bir daha asla yaklaşmayacağım. Zaten yeterince hayatı mahvettim. Yine de, hayatıma devam etmeye hazır değilim.

Kendimi şimdiki zamana geri getiriyorum. "Bir şey mi oldu?" "Evet. Kazanın olduğu günü hatırladım."

"Yola çıkıyorum."

"Berbat görünüyorsun," diyor apartmanın kapısını açar açmaz.

Hâlâ bastona dayanarak, serbest kolunu bana doğru uzatıyor. İlk başta, bunu yapmaya başladığında, beni şaşırtmıştı. Morrison, tanıdığım en soğuk insandı. Ben ve ortaklarım kadar soğuktu. Ama komadan çıktığından beri, sanki bir düğme basılmış gibi. Kuzenim sevecen biri oldu, duygularını göstermekten çekinmiyor.

"Oturalım. O bacağına fazla yük bindirmemelisin." "Evet, *anne*," diyor, eski alaycı tavrıyla.

Koltuğa oturduğumuzda, telefonda söylediklerinin, neredeyse iki yıldır suçluluk duygusuyla boğuşan bana birkaç saniye hayat verdiğini göstermeye çalışıyorum. "Kazanın olduğu günü hatırladığını mı söyledin?"

"Evet. Öncelikle, bininci kez söylemeliyim ki bu senin hatan değildi, LJ."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece bildiklerini söyle."

Bastonunu yere koyar ve gözlüklerini çıkarır. Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Acı mı?"

"Fiziksel değil. Onunla arabaya bindiğimde olanları hatırladım. Her şeyi hatırladım. O, üzgün olduğu için kazada ölmedi, LJ. Jodie seni cezalandıracağını haykırıyordu. Kendini ya da çocuğunu düşünmüyordu. Sana zarar vermek istiyordu ve bunu da yaptı."

"Ne?"

"Görünüşe göre çılgın arkadaşlarından biri arayıp, Cape Cod'da bir kadınla sahilde dondurma yediğini gördüklerini söylemiş."

Kıpırdamıyorum bile. Morrison'a Alexis'ten hiç bahsetmedim. Olan biten her şeyden sonra, bu doğru gelmedi. Suçlu olan o değil, benim. Jodie'nin dengesiz olduğunu anladığım anda ailesini uyarmalıyım.

"Sonra ne oldu?"

"Aradığını söyledi, en azından annenin evinde öyle bağırıyordu. Seni bulmak için arabaya bindiğini söyledi. Aslında, seni geri getirmek için. Bebeği öğrendiğinde tekrar bir araya geleceğinize inanmıştı. Aklını kaçırmıştı LJ. Başka bir gerçeklikte yaşıyordu. Onun rahatsız kafasından tam olarak ne geçtiğini bilemem, ama sen veya ailesi ne düşünürse düşünsün, bu senin hatan değildi. Yalan söylemedin. Onu aldatmadın. Bana sorarsan, o zihinsel sağlık sorunlarını sakladı. Kimse bir gecede çıldırmaz."

"Buna katılıyorum, ama bu, oğlumu ondan korumadığım gerçeğini değiştirmiyor."

"Gerçek şu ki, kuzen: bunu yapamazdın. O, onu *içinde* taşıyordu. Dokuz ay boyunca, vücudu onun evi olacaktı. Ben o kadar da değişmedim, LJ. Ben melek değilim ve kesinlikle psikolog da değilim, ama senin hatan olmayan bir şey yüzünden kendini mahvediyorsun ve içgüdülerim, senin ruh halinin sadece Jodie ile ilgili olmadığını söylüyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Cape Cod'daki evimde iki hafta sonu üst üste kaldın. Orada biriyle mi tanıştın?"

Başımı salladım. "Ama artık önemi yok. O benim için fazla iyi."

"Jodie'nin mezarından seni mahvetmesine izin verme, kuzen. Oğlunu kurtaramadığım için kendimi ne kadar suçladığımı sana asla anlatamam, ama bu senin hatan değildi. Onun intihar etmesini engellemek için o arabaya bindim. Onun bir kamyonu çarpacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Olan bu mu?"

"Evet. Bir karar verdi, LJ. Ve hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi."

Alexis

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"MAMAMAMA..." Sedric, stüdyomdan çıkar çıkmaz küçük kollarını bana doğru uzatarak mırıldanmaya başlar.

Annem torunuyla gurur duyarak kulaklarından kulaklarına kadar gülümser.

"Evet, o benim. Senin süper annen!" diye gülümseyerek şaka yapıyorum. Ama Superman gibi kollarımı kaldırmaya çalıştığımda, göğsümde keskin bir acı hissediyorum ve engelleyemeden yüzümde acı bir ifade beliriyor.

Annemin yüzündeki ifade bir anda saf ıstıraba dönüşür.

Oğlumu kucağına alır ve onu öpmem için bana yaklaştırır.

O kendini kollarıma atarken gözlerim yaşlarla dolar, ama onu tutamam.

Dadı yaklaşır ve annem onu ona verir.

"Daha yeni geldim," diyorum, hissettiğim kadar mutsuz bir ses tonuyla.

"Sedric'le

Sedric ile biraz daha vakit geçirmek istiyorum."

"Birazdan, tatlım. Şu anda konuşmamız gerekiyor."

Dadı nazikçe odadan çıkıp bizi yalnız bırakıyor. YouTube programımı ciddiye almaya başladıktan sadece dört ay sonra, kanalım patlama yaşadı ve kısa sürede bir milyondan fazla aboneye ulaştı. Bu, rakiplerimin çoğunun bir yıldan fazla sürede başarabileceği bir şeydi. Bununla birlikte sponsorların sayısı da arttı ve yaklaşık altı ay önce, geçen bir yılda kazandıklarımı topladığımda, bunun yaklaşık üç yüz bin dolar olduğunu fark ettiğimde inanmadım.

Şu anda oğlumla birlikte yaşadığım evi satın aldım. Taksitle ödüyorum ve Tanrı'ya şükür, oğlumun hiçbir eksiği yok.

Annem, Badger ile ilişkisini hakim önünde resmileştirmiş olmasa da (suçlamaların geçen hafta düşmesini beklemeyi tercih etti), onunla birlikte yaşıyor. Artık ayrı evlerimiz olsa da, birbirimize yakınız ve annem her gün buraya geliyor, bu da oğlumun ona hayran olmasını sağlıyor.

"Anne..." diye başladım, ne hakkında konuşmak istediğini tahmin ederek.

"Bunu haftalardır erteliyorsun Alexis. Hastaneye kaldırılıp senin adına kararlar alınana kadar beklemeyeceğim. Sen bundan daha iyisin tatlım. Sen güçlü bir kadınsın, harika bir anne ve kızsın, korkak değilsin."

"İçim kinle dolu. O kadar ki, boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ve yanılıyorsun. Ben de bir korkakım."

"Değilsin. Acını anlıyorum, senin yerinde olan her kadın aynı şeyi hissedirdi, ama en önemli şeyi düşünmelisin: oğlunun babasına duyduğu öfke mi, yoksa onu yetiştirme şansı mı?"

"Oğlumun büyümesini izleme şansı benim için her zaman en önemli şey olacak ."

Nefes darlığı ve göğüs ağrısı ile mücadele ettikten sonra, sonunda doktora gittim doktorun muayenehanesine gittim. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama vücudumun bir süredir bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylediğini biliyordum. Çok fazla endişem vardı, özellikle annemin tutuklanması nedeniyle, bu yüzden bunu görmezden geldim.

Sonra, annem yargılanmak üzere serbest bırakıldıktan birkaç ay sonra, hamile olduğumu öğrendim.

İlk başta neredeyse çıldırıyordum. Annem beni sekiz yaşından beri büyüttü ve bunun için her gün Tanrı'ya şükrediyorum, ama her zaman, evlenirsem çocuğumun anne ve babası olan bir yuvası olmasını hayal ettim. Bu yüzden, o sefil hainle bir bebek sahibi olduğumu öğrenmek beni çaresiz bıraktı.

Yine de, incinmiş ve acı çekmiş olmama rağmen, doğru olanı yapmaya ve ona gerçeği söylemeye çalıştım. LJ'den nefret ediyorum, ama çocuğumun babasını tanıma hakkını asla inkar etmem.

Nerede çalıştığını öğrendim – aslında, sahibi olduğu hastaneyi – ve orayı birkaç kez aradım. Hiçbir bilgi alamadım. Sosyal medyada ailesine ulaşmaya çalıştım, ama görünüşe göre, onun ve akrabalarının gibi insanlar, sıradan insanların kullandığı gibi sıradan şeyleri kullanmıyorlar.

Vazgeçmek üzereydim ki sonunda kız kardeşini buldum, telefonda benimle konuşan kız kardeşi. O olabilirdi, çünkü eski bir Instagram fotoğrafında LJ ve onunla aynı yaşlarda görünen başka bir adamı kucaklıyordu ve fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: *İyi genler. Ben ve muhteşem kardeşlerim.*

Utanmış olsam da ona Instagram'dan mesaj attım. Ne kadar küçük düşmüş hissetsem de, kardeşiyle konuşmam gerektiğini, acil olduğunu söyledim.

Kendimi Alexis Gillis olarak tanıttım ve herhangi bir şüpheye yer bırakmamak için telefon görüşmemizi hatırlattım.

Uygulama mesajı okuduğunu gösterse de, cevap vermesi günler sürdü. Pes etmedim, ısrar etmeye devam ettim ve SIM kartımı değiştirmeden önce LJ'nin numarasını kaydetmediğim için pişman oldum. Ama bu kadar ciddi bir şeyin olacağını nasıl tahmin edebilirdim ki? Onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum.

Sonunda, haftalarca denedikten sonra cevap verdi: *Defol git. Kardeşim hayatına devam etti, kaltak.*

Bu mesajı ve onun benimle iletişime geçme çabasının olmamasını, o andan itibaren sorumluluğun artık bana ait olmadığına dair evrenin bir işareti olarak kabul ettim.

Ancak annem farklı düşünüyor. O da ona bir oğlu olduğunu söylemek için onu nasıl bulacağımızı bilmiyor, ama LJ'nin bunu bilmeye hakkı olduğunu ve Sedric'in henüz bir bebek olmasına rağmen babasını tanımayı hak ettiğini ısrarla savunuyor.

LJ'den hiçbir şey istemiyorum ve bencilce gelebilir ama Sedric büyüyene kadar birkaç yıl bekleyip onları tanıştırmayı tercih ederim. Ancak yaklaşık bir ay önce, nihayet yorgunluğumun nedenini araştırdım ve büyük bir dehşetle, doğuştan koroner arter anomalis adlı bir rahatsızlığım olduğunu öğrendim. ¹

Bu hastalık genellikle asemptomatiktir ve gençlerde, özellikle sporcularda ani kalp ölümünün ikinci en yaygın nedenidir.

Kardiyolog birçok teknik ayrıntıyı açıkladı, ama özetlemek gerekirse, arterin sıkışmasına neden olan mekanizma, anormal olan karşı koroner sinüsten kaynaklanıyor.

Bu hastalığın doktorlar için hala bir gizem olduğunu ve çoğu zaman, bu rahatsızlığı olan hastalarda bile fizik muayene sonuçlarının normal çıktığını söyledi.

Bu koroner arter anomalileri, kalp kasına oksijenli kan sağlayan arterlerin yapısal veya konumsal anormalliklerini ifade eder. Doğumdan itibaren mevcutturlar, ancak semptomlar ortaya çıkana veya komplikasyonlar meydana gelene kadar fark edilmeyebilirler.

Hamilelikten sonra, belirgin bir neden olmadan giderek daha fazla yorgun hissediyordum, ancak annemi endişelendirmekten korktuğum için sessiz kaldım. Sonunda harekete geçtiğimde, haberler iyi değildi. Görüştüğüm üç kardiyolog da, ihtiyacım olan ameliyatın ortalama ölüm riskinden daha yüksek bir risk oluşturmadığını, ancak ülkede geliştirdiği yeni bir teknikle bu riski yaklaşık yüzde 1,2 'e düşürebilen tek bir cerrah olduğunu söyledi-Lazarus Jasper Seymour.

O ismi ilk duyduğumda gülmek istedim. Bunun bir hata ya da evrenin acımasız bir şakası olduğuna emindim. Sonra ikinci bir uzmanla görüşerek ikinci bir görüş aldım. O da ilk uzmanın söylediklerini doğruladı ve ben hayal kırıklığından çılgılık atmak istedim. Sonunda, geçen hafta üçüncü bir uzmanla görüştüm ve o da kendinden emin bir şekilde LJ'nin adını söylediğinde, annem benim adıma karar verdi. Onu bulmamız gerekiyordu.

O zamandan beri, kaçınılmaz olanı geciktirmek için mümkün olan her şeyi yapıyorum. Sadece ona yakın olmak beni zaten olduğumdan daha da hasta ettiği için değil, aynı zamanda onu tekrar görmek, Sedric hakkında her şeyi ona anlatmak zorunda kalacağım anlamına geldiği için.

Bir kabus gibi, binlerce senaryo kafamda canlandı. Onun başka biriyle birlikte olduğunu ya da bu yeni kadının da hamile olabileceğini ve çocuğumuzun bir rahatsızlık olarak görüleceğini hayal ettim.

LJ'nin onu istemediğini söyleyebileceğini de düşündüm, bu hoş bir senaryo olmasa da, en azından onunla uğraşmak zorunda kalmazdım.

En kötüsü, en korkunç olasılık: beni hatırlamayabileceği.

"Onunla randevu almaya çalışsam bile, beni kabul etme ihtimali çok düşük," diye tartışıyorum, korkumu dile getirmek yerine. "Diğer kardiyologlar, artık sadece çok özel vakaları kabul ettiğini söylediler."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sandalyemde kıpırdanmaya başladım, ta ki sonunda "Onun numarasını aldım ve randevu aldım" diyene kadar.

"Ne? Bana haber vermeden bunu nasıl yaparsın?"

"Benim önceliğim seni hayatta tutmak, Alexis. Oğlunun babası hayatını kurtardıktan sonra onu nefret etmeye devam edebilirsin, ama bence bu Sedric'i incitir. Ama şu anda benim için önemli olan, seni kaybetme riskini ortadan kaldırmak. Oğlun ve ben hayatımızda sana ihtiyacımız var."

Kendimi yenilmiş hissediyorum, ama buna karşı çıkacak hiçbir argümanım yok. "Numarasını nasıl aldın anne? Ben defalarca denedim ama her yerde çıkmaza girdim."

"Hastaneye gittim. Resepsiyonist benden o kadar rahatsız oldu ki, güvenliği çağırmakla tehdit edene kadar orada birkaç gün bekledim. Ona bunu yapmaya cesaret etmesini söyledim ve o anda Dr. Lazarus'un ortaklarından biri içeri giriyordu. Buna ancak mucize diyebilirim."

"Sonra ne yaptınız?"

"Ona senin durumunu anlattım ve seninle kardiyoloğun eskiden tanıştığınızı söyledim. Ona senin adını ve benim numaramı verdim. Bu sabah Lazarus beni aradı."

"Tanrım!"

"Ona durumunuzu anlattım ve yarın sabah sizi muayene edeceğini söyledi."

"Öylece mi? Çok meşgul olmalı!"

"Hiç soru sormadı Alexis. Yarın sabah ilk iş olarak seni randevuya getirmemi söyledi."

"Ona söyledin..."

"Hayır. Asla yapmam. Ona baba olduğunu söylemek sana kalmış."

"Bunu nasıl yapacağım bilmiyorum anne. Onunla tekrar yüz yüze gelmeyi hayal bile edemiyorum, oğlumuzdan bahsetmeyi bırak."

"Bunu yapacaksın çünkü seni kurtarması için ona ihtiyacın var, Alexis. Bu, onunla olan geçmişinle ilgili değil. Senin ve Sedric'in geleceğiyle ilgili. Ayrıca, oğlumuzun varlığını bilmeye hakkı var. Doğru olan bu."

"Onu reddedebilir. Ya da öğrendiğinde, artık beni ameliyat etmek istemeyebilir. Şu anda ona söyleyemem. Hazırlanmak için zamana ihtiyacım var."

1 Konjenital koroner arter anomalileri ciddi ve potansiyel olarak ölümcül bir durum olsa da, Alexis'in LJ'nin yardımını istemesinin mantıklı olmasını sağlamak için edebi lisans kullanarak Alexis'in hastalığını gerçekte olduğundan çok daha şiddetli hale getireceğimi lütfen unutmayın.

2 Yine, önceki dipnotta belirtildiği gibi, konjenital koroner arter anomalileri ciddi ve potansiyel olarak ölümcül bir durum olsa da, Alexis'in hastalığını gerçekte olduğundan çok daha ağır göstereceğim. LJ'nin yardımını istemesinin mantıklı olmasını sağlamak için edebi lisans kullanacağım.

Alexis

OTUZ ALTI.

"ANNEM benimle gelmeyi teklif etti, ama ne kadar istesem de bunu kabul edemedim. Artık onun tanıdığı kız değilim, ben bir kadını, bir anneyim ve sorunlarımı başkasına, bana hayat veren kadına bile devretmeyeceğim."

Manhattan'daki heybetli hastaneye giderken yol boyunca kendime tekrar tekrar söylediğim sözler bunlardı.

Gerekenden çok daha erken vardım. Randevu saat 11:30'du, ama uçak saat 8'de indi, bu da bana dolaşp zaman geçirmek için zaman verdi.

Central Park'ta dolaşırken, birkaç saat sonra beni bekleyen kişiyi düşünmemeye çalıştım.

Bunun yerine, hayatın ne kadar garip olabileceğine odaklandım. Yapmak istediğim şeyleri yazdığım bir plan günlüğü tutuyorum. Bunlardan biri Manhattan'ı ziyaret etmekte — bu adayı sadece televizyonda görmüştüm.

Gençken, kendimi bir at arabasıyla Central Park'ta gezerken hayal eder, kendime düzinelerce fotoğraf çekeceğimi söylerdim. Ama tabii ki o zamanlar bu sadece bir hayaldi. Böyle bir şey için paramız yoktu.

Sonra annemin tutuklanması ve benim hamileliğimle her şey altüst oldu.

Gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. Hayaller rafa kaldırılmalıydı.

LJ'nin bana verdiği tüm acıya rağmen, hamileliğimin her saniyesini çok değerli buluyordum ve çocuğuma o kadar çok sevgi göstereceğime, babasının yokluğunu hiç hissetmeyeceğine dair kendime söz veriyordum.

Doğuma kadar neredeyse kendimi tamamen şova adadım ve ancak teşhis konulduktan sonra içinde bulunduğum tehlikenin farkına vardım. Durumum hamileliği engellemiyordu, ama teşhis konulmadığı için her an ölebilirdim.

Ama Tanrı bizi izliyordu ve ikimizi de korudu. Her şey yolunda gitti ve kalbim neredeyse kırılmış olsa da, hala bir gelecek görebiliyordum.

Güzel bir oğlanın annesiydim, banka hesabımda bu kadar kısa sürede kazanabileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok para vardı... Sonunda yaşayabilirdim.

Ama yaşamadım. Bunun yerine, yerleşik bir hayata geçtim. Evet, oğluma en iyisini verdim. Plaja, parklara gittik, ama Cape Cod'un güvenli sınırlarını hiç terk etmedik.

LJ'nin neden olduğu acının beni ne kadar derinden değiştirdiğini anlamam için sert bir uyanış, bir teşhis gerekti.

O beni *değiştirdi*, sadece bekaretimi elinden aldığı veya bana yalan söylediği için değil. Bana bıraktığı acı, hayallerimi köreltti. Ailemin varlığının ötesinde mutluluğa artık inanmadığım bir acı boşluğuna sıkışıp kaldım.

Hastaneye giriyorum, her ne kadar gitmek istemediğim son yer olsa da. Ama belki de tam da ihtiyacım olan şey budur. Sadece ona doktor olarak ihtiyacım olduğu için değil, nihayet geçmişi tamamen gömmek ve hayatıma devam etmek için.

Ancak, resepsiyonist beni onun ofisinin bulunduğu en üst kata yönlendirdiği anda, nabzımı sakinleştirmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Lazarus

Athanasios ofisime girip Alexis'in annesiyle konuştuğunu söylediğinde inanamadım. Ancak bu beklenmedik haberin şoku, onun ardından söylediği şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi: eski kız arkadaşımın ameliyat olması gerekiyordu ve ameliyatı benim yapmam gerekiyordu.

Morrison geçen gün bana hatırladıklarını anlatmadan çok önce, yeniden bir araya gelmemizi milyonlarca kez hayal etmiştim. Ona asla yakınlaşmadım, ama onu da asla gerçekten unutmadım.

Her hafta YouTube'da onun gerçek suçlarla ilgili videolarını izliyordum — oysa onunla tanışmadan önce, o platformu kullandığım sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Matheus'a birkaç gizli soru sorarak kanalının adını öğrendiğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Alexis asla yüzünü göstermez. O sadece bir ses — kısa film gibi hissettiren videoları anlatır, olayları ürkütücü bir netlikle yeniden canlandırır.

Onun giderek artan izleyici kitlesini takip ettim. Onun konuşmasını dinlemeye bağımlı oldum. Aynı videoyu kaç kez izlediğimi sayamadım. Onun iyi olduğunu, hayatına devam ettiğini, annesinin yanında olduğunu bilmek, onu takip etme ihtiyacımı bastırmak için yeterli olmalıydı.

Hayatının tehlikede olabileceğini milyonlarca yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Partnerim ofisten çıkar çıkmaz annesini aradım. Neredeyse otuz dakika konuştuk ve Alexis'in durumunu anlattı.

İçimdeki erkek, cerrahın yerini aldı. Eski sevgilinin yerini koruyucu aldı.

Ona yardım ederdim. Onu iyileştirirdim. Onu kurtarırdım. Belki böylece onunla yüz yüze görüşemediğim için duyduğum suçluluk duygusunu dengeleyebilirdim. Çünkü Morrison'ın bana anlattıklarından sonra, üvey babası benden ne istemiş olursa olsun, ona gitmem gerektiğini fark ettim — sırf başladığımız şeyi sonlandırmak için bile olsa.

Gerçek şu ki, Alexis'in benim dünyama ait olmadığını hep biliyordum.

Tanıştığımız andan itibaren, onun benim özenle yapılandırılmış hayatımda kaos yaratacağını biliyordum.

Kim olduğumu hiç umursamadı, gerçek adımları öğrenmeden önce bile.

Ona kalp cerrahı olduğumu söylediğimde, ayrıntıları sormadı. Ailemi umursamadı. Beni umursadı.

Aramızdaki ilişki kaotik ve kontrol edilemezdi, birlikte geçirdiğimiz birkaç gün içinde bunu görebiliyordum. Ve ben dışsal kaosu arzulamıyorum. O zaten içimde var. Ailemi vuran trajedilerden çok önce de hep vardı.

O kısmımı kusursuz bir maskenin altında sakladım. Ama Alexis'le geçirdiğim birkaç gün içinde, o kısım ortaya çıktı, ham ve filtrelenmemiş bir şekilde.

O'nun içimde uyandırdığı tutku hoş karşılanmadı. O'na duyduğum açlık, yoğunluğuyla kontrol edilemezdi ve ben onu kontrol etmek istedim. Denerdim —bunu itiraf edecek kadar dürüstüm. Birlikte kalsaydık, bunu kontrol etmeye çalışırdım.

Ve onu kırardım. Çünkü ben böyle biriyim: Jodie'yi mahvettiğim gibi, güzel şeyleri mahvederim. Morrison, kazanın olduğu sırada dengesiz olduğunu söyledi ve ben ona inanıyorum — ama o deliliği ortaya çıkaran kimdi? Benden önce, sakın bir hayat sürüyordu.

Yani kuzenimin bana söyledikleri hiçbir şeyi değiştirmede.

Alexis ile geçirdiğim o hafta sonu hayatımın en güzel haftasonuydu. Sonrasında onun peşinden gitmedim, çünkü onu benden kurtarmak istedim.

Asistanım onun geldiğini duyurduktan birkaç saniye sonra ofisimin kapısı açılır.

Ve bir kez daha, beklenmedik bir karşılaşma sayesinde yollarımız kesişti.

Alexis hayatıma geri dönüyor ve onun gibi biri için en kötü seçim olduğumu biliyorum, ama bu sefer onu tekrar bırakabileceğimden emin değilim.

Alexis

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Sekreterinin ofis kapısını açmasını beklerken, yanıcı bir madde ile patlamaya hazır bir saatli bomba gibi tehlikeli bir karışım haline gelmişim.

Hissettiğim duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve aslında onu, o haini nefret etmem gerekirken kendimden nefret ediyorum.

Kadın kapıyı açıp beni içeri aldığıında, birkaç saniye donup kalıyorum, nefes alamıyorum.

Rüyalarımnda, LJ her zaman hafızama geri dönüyor. Uyanıkken, kız kardeşi aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştığım son seferden sonra, kendime onu bir daha düşünmeme izin vermedim. Ama şimdi, onunla tekrar yüz yüze geldiğimde, zihnimin bana oyun oynadığını fark ediyorum. Sedric'te kendimin parçalarını bulmam için beni ikna ediyor, oysa gerçekte, onun yüzde yüz babasının çocuğu olduğuna dair kanıtım var.

Bu gezegende ikisini yan yana görüp, onların baba ve oğul olduğunu anında anlamayan tek bir kişi bile olmadığına eminim.

Oğlumda sevdiğim her küçük ayrıntı, babasının küçük bir parçası: kare çenesi, mükemmel burnu, kalın kaşları ve o eşsiz mavi-yeşil gözleri.

"Alexis, nasılsın?"

Onun soğuk selamlaması sonunda beni geri gerçekliğe döndürdü.

Şu anda Sedric'i düşünemem. Bir ara ona oğlumuzdan bahsedeceğim, ama şu anda hayatta kalmak için LJ'nin yardımına ihtiyacım var — iyileştiğimde, o hayatı onu nefret etmekle geçirecek olsam bile.

"Dr. Seymour, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye resmi bir şekilde cevap veriyorum, her kelime boğazımı yakıyor.

Sekreterin ona bir şey söylediğini belli belirsiz fark ettim ve su veya içecek isteyip istemediğimi sorduğunda başımı salladım.

Yavaş çekimde, onun ayağa kalktığını izliyorum ve kendime iyi olacağımı söylese de, bacaklarım beni taşıyamıyor. Kanepeye yürümeye çalışıyorum, ama oda çok hızlı dönüyor ve karanlığa teslim olmadan önce tek algılayabildiğim, beni yakalayan güçlü kollar.

Rüyalarımındaki kollar. Onun sıcaklığı. Onun sesi. Son düşüncem, kaçmam gerektiği, yoksa kaybolacağım.

LJ benim tedavim olabilir, ama o her zaman benim hastalığım da olacak.

Lazarus

Ne olacağını anladığım anda, benimle özdeşleşmiş soğuk tavrım ortadan kaybolur.

Sıradan bir adam olsaydım, Alexis'in bayılmasının sebebinin beni tekrar görmesi olduğunu düşünebilirdim. Bunun bir parçası olduğuna şüphem yok, ama dün annesiyle telefonda konuştuğumda, test sonuçlarını bana göndermesini istedim ve Marla bana e-posta ile gönderdi.

Şu anki durumu nispeten ciddi. Bugün daha ileri tetkikler yapmayı planlamıştım ve ameliyat tarihi de belirlemiştim. Bu kadar az zamanımız kalacağını tahmin etmemiştim.

Birkaç saat sonra

"Kızımın otuz dakika içinde ameliyathaneye gireceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Marla Gillis telefonda.

"Hayır. Zaten ameliyathanede olduğunu söylüyorum. Bunu benden duymanızı istedim. Gerekli izin belgelerini, bana test sonuçlarını gönderdiğiniz e-posta adresine az önce gönderdim, ama her halükarda onu ameliyat edeceğim. Daha fazla bekleyemeyiz."

"Tamam, ama en azından aciliyetini açıklayabilir misin?"

Sinirimi bastırarak, bana daha önce gelmeleri gerektiğini söylemedim. Marla'nın, Alexis'in danıştığı ilk kardiyologun beni cerrah olarak önerdiğini söylediğini unutmadım. Bana gelmekte gecikmesini, geçmişteki kızgınlığına bağlayabilirim.

"Bu anomalilerin en endişe verici türlerinden biri, bildiğiniz gibi, koroner arterlerin anormal kökenidir. Normal bir kalpte, sol koroner arter gövdesi sol aort sinüsünden, sağ koroner arter ise sağ aort sinüsünden kaynaklanır. Ancak bazı kişilerde, bir veya her iki arter de olağandışı bir yerden kaynaklanabilir veya anormal bir yol izleyebilir."

"Anlamadım."

"Marla... Size böyle hitap etmemde bir sakınca yok, değil mi? Şu anda her şeyi açıklamak için gerçekten vaktim yok. Her dakika çok değerli. Demek istediğim, bu anomalilerle ilişkili semptomların ciddiyeti ve ölüm riski değişkenlik gösterebilir. Bazı durumlarda, anormal anatomi önemli sorunlara yol açmaz ve kişiler komplikasyon yaşamadan hayatlarını sürdürürler. Ancak diğer durumlarda, anomaliler ölümcül olabilir. Alexis bu ikinci gruba giriyor (1)." —

"Aman Tanrım."

"Olası bir komplikasyon, miyokardiyal iskemi veya kalp kasına yetersiz kan akışıdır. Bu, göğüs ağrısı, nefes darlığı, baş dönmesi ve hatta kalp krizine neden olabilir. Ciddi vakalarda, ani kalp durması veya ölüme yol açabilir."

"Tanrım, o da göğüs ağrısı ve nefes darlığı çekiyor de

var." Dişlerimi sıkarak öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

Alexis benden o kadar mı nefret ediyor ki, benden yardım istemektense ölmeyi tercih ediyor? "Sana söylemeye çalıştığım şey, cerrahi müdahalenin sadece gerekli değil, ani ölümü önlemenin *tek* yolu."

"Siz konuşurken e-postamı açtım. Formları dijital olarak imzalayıp size geri göndereceğim, ama ben de şimdi oraya geliyorum."

"Tamam."

"Dr. Lazarus?"

"Evet?"

"Kızımı kurtarın."

"Onu geri getireceğim."

1 Konjenital koroner arter anomalileri ciddi ve potansiyel olarak ölümcül bir durum olsa da, Alexis'in hastalığını gerçekte olduğundan çok daha ciddi bir şekilde tasvir edeceğim. LJ'nin yardımını daha inandırıcı kılmak için edebi lisans kullanacağım.

Lazarus

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KARDİYAK CERRAH OLARAK, zorluklara alışkınım.

Umutsuz hastaları hayata döndürdüm ve bir zamanlar hayatı benim ellerimde olan kendi babam bile olsa tereddüt etmedim.

Kariyerimde ilk kez ellerimi titreten şey, ameliyatın kendisi değil. Kapsamlı eğitimim ve tecrübem, bu ameliyatta başarılı olacağıma dair kendime güvenmemi sağlıyor.

Ancak, hiç kimsenin ulaşamadığı bir parçama ulaşan tek kadının solgun yüzü aklımdan çıkmıyor.

Neredeyse iki yıl önce aramızda olanları konuşma fırsatı bulamadan yeniden bir araya geleceğimizi hiç düşünmemiştim.

Alexis bugün ofisime girip bana bir yabancı gibi davrandığında, geçmişî karanlık bir odada kilitli tutma kararlılığım yok oldu. Harekete geçme fırsatı bulamadan bayıldı.

Ameliyathaneye girdiğimden beri gözleri beni takip ediyor. Zaten sakinleştirici verilmiş ve yakında tamamen bayılacağını biliyorum, bu yüzden sedyeye yaklaşıp ona bir söz veriyorum.

"Seni kurtaracağım."

Gözleri donuk, ama bunun acıdan kaynaklanmadığını biliyorum, ancak ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum. "Sözlerine inanmıyorum."

Başımı salladım ve son görüşmemizde ona söylediğim bir şeyi hatırladım:

"Hayatımda hiç sözümlü tutmadım."

Ama ben yaptım. Ona bir daha asla
dönmedim.

"Sana inanmıyorum. Senden nefret ediyorum, LJ. Beni kurtar ki senden nefret etmeye devam edebileyim. Henüz senden yeterince nefret etmedim."

"Alexis..."

"Ölmek istemiyorum. Yaşamak için bir nedenim var. Kurtar beni." "Ölmeyeceksin."

"Neden bir yalancıya inanayım ki?"

Onun söylediklerini, ameliyat hakkında hissettiği korkuya bağlıyorum. Ona hiç yalan söylemedim.

"Bana inanmana gerek yok, ama doğruyu söylediğimi biliyorsun. Seni geri getireceğim, böylece dileğini yerine getirebileceksin: benden nefret etmeye devam etmek."

"Teşekkür ederim," diyor ve sonunda uykuya dalıyor.

Ameliyata başladığımda, geçmişimizle ilgili her şeyi kafamdan silip atıyorum. Tek odaklandığım şey, Alexis'in henüz yirmi beş yaşında bile olmadığı ve önünde koca bir hayat olduğu gerçeği.

Beni nefret etmesine rağmen, hayatını bana emanet eden genç bir kadın

Ekip her zamanki gibi görevlerini üstleniyor. Yanımda sadece en iyileri tutuyorum ve onların yetkinliklerine tamamen güveniyorum. Yine de, ameliyat başlamadan önce bana atılan meraklı bakışları fark ediyorum.

Alexis ile olan konuşmamı duymuşlar.

Ancak şu anda, ekibin her üyesi ameliyatın başarısını sağlamak için belirlenen tüm protokolleri titizlikle uygulamaya kararlı. Benimle çalışan hiç kimse kendine başarısız olma hakkını tanımıyor. Alexis'in benim için ne ifade ettiği konusundaki şüphelerini bir kenara bırakıp onu kurtarmaya odaklanacaklar.

Monitörlerin bip sesleri ve düşük mırıldanmalar beklenen şeyler. Arka planda çalan klasik müzik de öyle; bu, ilk ameliyatımdan beri sürdürdüğüm bir alışkanlık.

Ancak bugün başka bir şey daha var: kafamın içinde bir uğultu, bana onun burada tesadüfen bulunmadığını söyleyen bir ses. Alexis benim. Her zaman öyleydi. Ve bu yüzden yollarımız bir kez daha kesişti.

İlk kesiği yapmaya başlıyorum ve kendimi şimdiki ana odaklanmaya zorluyorum. Dakikalar geçtikçe, derin bir sorumluluk duygusu beni sarıyor.

Kalp cerrahisinin hassas doğası, sarsılmaz bir odaklanma ve sabit eller gerektirir. Her hareket, deneyimim ve becerimden kaynaklanıyor. Kas katmanlarını dikkatlice geri çekerek, vücuda oksijenli kan sağlayan karmaşık damar ağını ortaya çıkarıyorum.

Anormallik netleşir ve bunu düzeltmek için gerekli adımları titizlikle planlarım. Her dikişle, karmaşık ağı yeniden hizaya getirerek normal akış yollarını geri kazandırırım.

Yaklaşık beş saat sonra, her şeyin beklendiği gibi gittiğine dair kesinlik, daha önce hiç hissetmediğim bir adrenalın dalgası yaratıyor.

Prosedür bittiğinde, yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. O iyi olacak. Onu geri getirdim, böylece benden nefret edebilsin.

Alexis, ona tekrar aşık olana kadar benden nefret edebilir, çünkü ikinci bir şans hakkımı reddetmekten bıktım.

Onu istiyorum ve o benim olana kadar vazgeçmeyeceğim. Ama bu sefer onu bırakmayacağım.

"Her şey yolunda mı?" Athanasios ve William, ameliyathaneden çıkar çıkmaz yanıma geliyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?"

İkisi de rahatsız görünüyor, bu ilk kez oluyor.

"Olanları duyduk," diyor William. "Ameliyat nasıl geçti?" "Hayatta kalacak."

"Ameliyattan önce daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum," diyor Athanasios.

Marla ile görüşmesini bana anlatmaya geldiğinde, onun kim olduğunu hemen anladım. İkisi de Alexis'in hayatımda kim olduğunu biliyordu, ancak ikisinin de onun benim hastam olacağını tahmin ettiğini sanmıyorum.

"Annesi burada. Koridorda. Çok üzgün görünüyor," diyor Athanasios.
"Şu anda onunla konuşacağım."

Birkaç dakika sonra, onunla buluşmaya gittiğimde, birbirlerine ne kadar benzediklerine şaşırdım.

Benzer olmalarını bekliyordum, ama Marla'nın Alexis'in yaşlı hali olacağını tahmin etmemiştim. Anne ve kızı birbirinin aynısı.

"Siz Marla Gillis olmalısınız," diyerek elimi uzatıp selam veriyorum.

"Sen de kızımın kalbini kıran Lazarus olmalısın. Umarım onun durumunu iyileştirerek en azından kısmen kendini affettirmişsindir. O nasıl?"

Lazarus

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hiçbir şey söylemiyorum, ama onun tepkisi beni şaşırtmadı. Alexis'in annesi hakkında, Matheus'u tutarak suçlamalardan kurtulmasına yardım etmeye karar verdiğimde öğrendiklerim dışında pek bir şey bilmiyorum, ama bir şey açık: Kimse onun yaşadıklarını yaşayamaz — kızının babasını ve ailesinin geri kalanını kaybetmek, yıllarca çocuğu aramak ve sonra hapse girmek — inanılmaz derecede güçlü olmadan.

İfadesi kızı kadar meydan okuyan ve garip bir *déjà vu* hissi beni sarıyor. İlk başta bunun nedeninin Marla Gillis'e bakmanın Alexis'in bir kopyasını görmek gibi olması olduğunu düşünüyorum. Ama birkaç saniye geçiyor ve bu his yoğunlaşıyor.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye soruyorum, sözler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissetsem de.

İfadesi yumuşar. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Neden sordunuz?" "Bilmiyorum. Garip bir hisse kapıldım."

"Partnerin de aynı şeyi söyledi."

"Ne?"

"Sanırım adı Dr. Athanasios, değil mi? Geçen gün hastanenin girişinde karşılaştığımızda bana da aynı şeyi söyledi, yüzümün tanıdık geldiğini. Ama ikinizi de hatırlamıyorum. Şimdi lütfen, Alexis'im hakkında bana bilgi verin, çünkü selamlaşmayı atlادık ve benim pek de büyük hayranınız olmadığımı zaten biliyorsunuz."

İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursasaydım, durumumu ve neden son iki yıldır kızını aramadığımı açıklamaya çalışırdım. Ama gerçek şu ki: Çok değiştim, ama insanlardan hoşlanmamak konusunda değişmedim. Ve onların benim hakkımda ne düşündüklerini kesinlikle umursamıyorum.

Ayrıca, Alexis ile olan ilişkim onu ilgilendirmez.

"Ameliyat başarılı geçti. Bu ölçekte bir ameliyatın ardından iyileşme süresi, hastanın genel sağlık durumu ve bireysel iyileşme kapasitesine göre değişebilir, ancak Alexis'in muayenelerine göre, kalp sorunu dışında sağlıklı."

"Evet, hiç hasta olmamıştı. Bir süredir yorgun hissettiğini benden sakladı, ama ağrı sadece birkaç ay önce başladı."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Genel olarak, ameliyat sonrası ilk iyileşme süresi birkaç gün ile birkaç hafta arasında sürebilir. İlk günlerde, herhangi bir olumsuz reaksiyon durumunda yakından izlenebilmesi ve acil ilaç ve bakıma anında erişilebilmesi için yoğun bakım ünitesinde kalacak."

"Ağrı hissedecek mi?"

"Muhtemelen olacak, ama damardan verilen ilaçlarla ağrısını kontrol altına alacağız. Normal odaya geçmesine izin verildiğinde, hastanede kalış süresi vücudunun iyileşme kapasitesine bağlı olarak beş ila on gün arasında değişebilir."

"Alexis güçlüdür," diyor, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi, ama sesindeki titremeyi duyuyor ve gözlerinde dolan gözyaşlarını görüyorum.

"Tamamen iyileşmesi için biraz zamana ihtiyacı olacak. Tam gücünü geri kazanması için birkaç hafta, hatta birkaç ay geçmesi gerekecek. Fiziksel aktivite ve ilaçlar konusunda tavsiyeler alacak ve tam iyileşmesini sağlamak için takip muayeneleri ve konsültasyonları olacak," diye devam ediyorum, asistanlarımın genellikle hasta ailelerine açıkladığı standart prosedürü anlatarak.

Söylemediğim şey, onu yakından takip etmeyi planladığımdır. Çok yakından.

"Alexis'in ameliyat sonrası tüm talimatlara uyması çok önemli."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok doktor. Ondan bir dakika bile gözümü ayırmayacağım," diyor, bana ilk adımla hitap ettiğini unutarak ve anne rolünü tamamen üstlenerek. "Yalan söylemeyeceğim. Kızımın kalbini kırdığın için sana kızgıyım. Ama aynı zamanda, onun hayatını kurtardığın için sana teşekkür edecek kadar uzun yaşamayacağım."

Kendimi durduramadan, "Herhangi bir hasta için de aynı özveriyle ameliyatı yapardım. Ama Alexis... o benim için önemli."

Benim için önemli mi?

Yaptığım hiçbir ameliyatta sarsılmadım — tıp fakültesinde asistan olarak çalışırken bile, hastanemizde baş cerrah olarak görev aldığımdan beri de — ama ameliyatı bitirip neredeyse bir saat geçmesine rağmen kalbimin hala hızlı attığını hissedebiliyorum.

Yumuşamış olan yüzü, söylediklerimden sonra tekrar gerginleşiyor. "İnanması zor, ama ben çiftlerin, geçmişte ya da şimdiki, kendi sorunlarını kendilerinin çözmesi gerektiğine inanıyorum."

"Kocanızla birlikte geleceğinizi sanmıştım," diyorum, konuşmanın yönünü değiştirmeye çalışarak, çünkü ondan istediğim bir şey var.

"Evli olduğumu nereden biliyorsunuz? Aslında birlikte yaşıyoruz. Yakında evlenmeyi planlıyorduk, ama şu anda Alexis'in sağlığı benim için en önemli şey."

"Onunla bir kez telefonda konuştum."

"Ne?"

"Artık önemi yok." "Ne zaman oldu bu?"

"Neredeyse iki yıl önce."

Bana bakıyor, açıkça şaşkın. "Her neyse, erkek arkadaşım ile ilgili soruna gelince, o bir otelde kalıyor."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Adamla yaptığım kısa sohbetten, ikisini son derece koruduğu anlaşılıyordu. Neden hastaneye gelmemişti?

"Konuşmak istediğim başka bir şey daha var," diyorum ve konuşmayı amacım olan Alexis'i yakınımda tutmaya geri döndürüyorum. "Manhattan'da birkaç dairem var. Bunlardan biri hastaneye çok yakın. Kaldığın süre boyunca sana sunmak istiyorum."

Yüzü gerilir ve itiraz eder: "O bunu asla kabul etmez ve..." "Onunla konuşurum. Alexis otelde kalacak durumda değil." "Bir daireyi karşılayabiliriz," der gururla.

"Bundan şüphem yok, ama bu kadar yakın bir daireyi karşılayamayız. En azından bu konuda bana destek olur musun?" Hiç kimseden yardım istemedim, ama içgüdülerim Marla'nın isteyebileceğim en iyi müttefik olduğunu söylüyor.

"Neden önemsiyorsun?"

"Çünkü geçmişte bir hata yaptım."

"Hata yapmadın. Ona yalan söyledin." "Ne?"

Kafasını sallıyor. "Hiçbir şey. Dediğim gibi, karışmayacağım. Kızım yeterince güçlendiğinde, ikiniz konuşabilirsiniz. Daire konusunda, onu ikna etmeye çalışacağım. Bu çok mantıklı. Ama konuşmamız gereken bir şey daha var." Sesi garip geliyor. "Sana ulaşip haberi duymak için o kadar heyecanlıydım ki, ödeme konusunu hiç konuşmadığımızı fark etmedim."

"Bunu dert etme." "Sadaka

kabul etmem."

"Bu hayırseverlik değil. Ortaklarımla konuşacağım. Her şey bizim sorumluluğumuzda olacak." "Ama..."

"Savaşlarını iyi seç, Marla. Ben kolay bir rakip değilim."

Alexis

KONUŞMA

"Senin görevin, benim yoğun bakımdan normal odaya naklini denetlemek miydi, yoksa neredeyse her gün beni ziyaret etmek mi?" diye LJ'ye huysuzca soruyorum.

Yoğun bakımda dört gece geçirdikten sonra bir odaya nakledildim ve şimdi sekiz gündür buradayım, yani yatışımdan bu yana toplam on iki gün oldu. Her sabah biraz daha iyi hissediyorum, ama tamamen iyileşmem için daha uzun bir yolum olduğunu biliyorum. Bana söylediğine göre, bu hafta sonu taburcu edilebilirim.

Oğlumu çok özölüyorum ve onu tekrar görebilmek için saniyeleri sayıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim. LJ'nin bana yaptıklarını unutamıyorum — onun desteğı olmadan bir çocuğı yetiştirebilecek miyim diye merak ederek tek başıma ağladığım onca geceyi — ama beni kurtardığı için ona minnettar olmaktan da vazgeçemiyorum.

Olanları anlattı: ofisinde bayılmışım, hemen bir dizi teste gönderilmişim ve sonra ameliyathaneye alınmışım. Sadece

belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

Ameliyattan uyandığımda, gördüğüm ilk kişi LJ'di. O anda, neredeyse iki yıldır yaptığım gibi ondan nefret ettiğimi söyleyebilmeyi isterdim, ama bu yalan olurdu.

O sessizce bana bakarken tek düşünebildiğim, kendimi ne kadar nefret etsem de onun üzerimdeki etkisinin hiç değişmediği idi.

Annem her gün beni ziyarete geliyor. O ve Badger, Sedric'in yanında kalmak zorunda oldukları için sırayla geliyorlar ve bunu düşünmek bile kanımı donduruyor, çünkü sonunda bu adama baba olduğunu söylemek zorunda kalacağımı biliyorum.

"Bu hastane benim," diye cevaplar kibirli bir şekilde, benim keskin ses tonumdan hiç etkilenmeden. "Ne istersem onu denetleyebilirim."

"Başka ameliyatlardan yok mu?"

"Sadece özel vakaları ameliyat ediyorum."

Yutkunuyorum ve ağzımı açmadan önce sözcükler boğazımı yakıyor. "Tekrar teşekkürler."

"Beni tekrar nefret etmeye başlamadan önce biraz bekle, Alexis." "Bu komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyordum. Sözlerimi kelimesi kelimesine anla, birbirimizi çok daha sık göreceğiz."

"Neden?" diye soruyorum şüpheyle ve bir an panik hissediyorum ama sonra hızla geçiyor. Annemin arkamdan Sedric'i ona anlatarak beni asla ihanet etmeyeceğini biliyorum.

"Bir süre Manhattan'da kalman gerekecek."

"Biliyorum. Sanırım annem taburcu olduğumda kalabileceğimiz bir yer arıyor."

Hiçbir şey söylemez, sadece beni endişelendiren o okunaksız bakışıyla bana bakar.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yakında seninle konuşacak." "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap veremeden, kapı çalınır.

Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlı, güzel bir kadın gülümseyerek içeri girer. Benim yaşlarımda gibi görünüyor ve gözleri... LJ ve Sedric'inkilerle aynı.

Onu daha önce nerede görmüştüm? Tanıdık geliyor.

"Merhaba kardeşim. Böyle ansızın geldiğim için özür dilerim, ama senden bir ricam var ve..."

"Sen onun kız kardeşisin," diyorum suçlayıcı bir tonla, çünkü şimdi Instagram'da gördüğüm fotoğrafları hatırlıyorum.

Ameliyattan beri içimde sakladığım tüm öfke bir anda geri geliyor.

Bana gülümsüyor, muhtemelen kim olduğumu bilmiyor. LJ kaşlarını çatarak ikimizi birden bakıyor.

"Çık dışarı!" diye olabildiğince yüksek sesle bağıyorum. "Onu buradan çıkar, LJ. Bu kadın benden nefret ediyor!"

"Ne?" diye soruyor kız. "Delirdin mi? Seni tanımıyorum bile!" Onun tepkisi beni şaşırtmadı. Onun tepkisi şaşırttı.

"Git, Lois. Dışarıda beni bekle."

Birkaç saniye boyunca hareket etmez, şok içinde ikimize bakar, ama LJ onu beklemez. Yanına gider ve kolundan tutup odadan çıkarır.

Bana geri döndüğünde, konuşmak yerine, serum ve kalp monitörünü kontrol eder. "Sakin ol," diye homurdanır, kendisi patlamak üzereymiş gibi görünse de.

"Sakinim, ama onun geri gelmesine izin verme. Kız kardeşin benden nefret ediyor." "Onu nereden tanıyorsun, Alexis?"

Konuşmak istemediğim için çenemi sıkıyorum, ama oyun oynamıyorum. "O hafta sonu gelmediğinde seni aradım," diyorum, odanın karşı tarafına bakarak — perdeler kapalı olsa bile dışarıyı göremiyorum. "Kız kardeşin telefonu açtı ve nişanlının yüzünden sana ulaşmaya çalışmamamı söyledi..."

Monitörüm bip sesi çıkarmaya başlar, kalp atışlarım tehlikeli bir şekilde hızlanır. "Dur. Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım. Konuşmak için bolca vaktimiz olacak

konuşmak için bolca vaktimiz olacak."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok," diye yalan söylüyorum, çünkü sonunda uzun bir konuşma yapacağımızı biliyorum, o ne olacağını bilmiyor olsa bile.

"Sakinleşmelisin Alexis," diyor, ekipmanı kontrol edip içeri giren hemşirenin tansiyonumu ölçmesini izledikten sonra. "Lois geri dönmeyecek. Sana garanti ederim."

Lazarus

Onunla yaklaşık yarım saat daha kalıyorum ve ancak uykuya daldığında kız kardeşimi aramaya gidiyorum.

Yolda, konuşmak ister gibi bir hareket yapan William'ın yanından geçiyorum, ama yürümeye devam edip ona daha sonra konuşacağımı söylüyorum.

Ofisime vardığımda kız kardeşim bacak bacak üstüne atmış, bir dergiyi karıştırıyor.

"Cape Cod'a gitmeni istediğimde Alexis ile yaptığın konuşmayı anlat bana," derim ve dergiyi elinden alırım.

"Alexis mi?"

"Benimle oyun oynama, Lois. Dediğimi yap."

Ayağa kalkıp çenesini kaldırarak bana meydan okuyacakmış gibi görünüyor, ama sonra durumu fark edince geri adım atıyor. Yüzünün kızardığını görüyorum. "O kadın... hasta..."

"Adı Alexis Gillis. Eski kız arkadaşım. Kalp ameliyatı geçirdi ve senin yüzünden neredeyse tekrar yoğun bakıma giriyordu. Şimdi bana, ikinizin tanıştığını söyledikten sonra onu neden tanımadığını açıklayacak mısın? Daha da önemlisi, seni gördüğünde neden paniğe kapıldığını bilmek istiyorum. Ne yaptın?"

Ağlamaya başlar ve bana yaklaşmaya çalışır, ama ben birkaç adım geri çekilirim. "Bana dokunma. Gözyaşlarının beni etkileyeceğini sanıyorsan, beni sandığın kadar iyi tanı mıyorsun."

Ağlama şeklinden Lois'in numara yapmadığını anlayabiliyorum. Gerçekten ağlıyor. Ama ona acımıyorum.

"Cape Cod'a hiç gitmedim," diye itiraf ediyor ve benim zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. "Jodie benim arkadaşımdı. Tanıdığımız biri sana Cape Cod'da başka bir kadınla birlikte olduğunu söylediğini bana anlattı."

"*Başka bir kadın mı?* Ben özgürdüm, seni deli! Alexis asla 'diğer kadın' olmadı." "Ben farklı düşünüyordum."

"Ne düşündüğün umurunda değil! Hayatıma nasıl böyle müdahale edebilirsin? Bana ne yaptığını söyle, Lois."

"Ona nişanlının ve çocuğunun öldüğünü söyledim. Yas tuttuğum ve ondan nefret ettiğim için uzak durmasını söyledim."

"Çık dışarı."

"LJ..."

"Hastanemden çık. Bir sonraki bildirime kadar buraya giremezsin."

Lazarus

KONUŞMA

"MARLA, BİRAZ KONUŞABİLİR MİYİZ?" Alexis'in annesi kızının odasından çıkar çıkmaz ona sesleniyorum.

Alexis'in annesi kızının odasından çıkar çıkmaz ona sesleniyorum.

Gözleri anında endişeyle doldu. "Ameliyatla mı ilgili? Alexis iyi mi?"

"İyileşmesiyle ilgili değil. Kızınız çok iyi gidiyor. Her şey böyle devam ederse, planladığımız gibi hafta sonuna kadar taburcu olacak."

"O zaman... Anlamıyorum. Daireyle mi ilgili? Fikrinizi değiştirdiyseniz..." Sesi kesilir, gözlerimden kaçır ve ben nedenini merak ederim. Bir şey saklıymuş gibi tedirgin görünür.

"Daireyle ilgili değil. Fikrimi değiştirmedim ve değiştirmeyeceğim. Sadece birkaç dakikanızı ayırmanızı istiyorum."

Sessizce beni takip ederek ofis katıma çıkan özel asansöre biniyor.

"Lütfen oturun," diyorum, bir sandalyeyi işaret ederek onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Otele dönmem gerekiyor."

Yine, sanki bir sır saklıymış gibi bana bakıyor ve bu beni alarına geçiriyor. Ama bu konuyu araştırmadan önce, Lois'in ne kadar zarar verdiğini öğrenmem gerekiyor. "Alexis bugün seninle konuştu mu?"

"Hayır. Ben buradayken o uyuyordu ve ben onu uyandırmak istemedim

."

"Seni buraya getirmemin sebebi, kızının

bu konuşmayı kendisi yapabilecek kadar güçlü olmadığını düşündüğüm için seni buraya getirdim. En küçük kız kardeşim bugün beni aramak için odasına girdi, ama Alexis onu gördüğü anda sinirlendi ve onu odadan çıkarmamı istedi."

"Keşke orada olsaydım. Kız kardeşine onun hakkında ne düşündüğümü söylemek isterdim."

"Lois'in ona yalanlar
söylediğini biliyorum."

"Yalanlar mı?"

Başımı salladım. "Neredeyse iki yıl önce, kızınla birlikte kuzenimin Cape Cod'daki evinde bir hafta sonu geçirdim."

"Biliyorum. Alexis benden hiçbir şey saklamaz, Lazarus. Lütfen, sadede gel."

"Dediğim gibi, bugün kız kardeşimin yalan söylediğini öğrendim. Alexis ile geçirdiğim hafta sonu, kardeşimden bir telefon aldım ve kuzenim ile eski kız arkadaşımın bir trafik kazası geçirdiğini söyledi. Detaylara girmeyeceğim, bununla ilgisi yok, ama şunu bilmen gerekiyor ki, bu kadın, Jodie Walton, benim çocuğuma hamileydi. O hastaneye kaldırılana kadar bundan haberim yoktu. Her şeyi anlatmayacağım çünkü bu Alexis ile benim aramda bir mesele, ama Lois bugün kızına 'nişanlımın' öldüğünü söylediğini itiraf etti."

"Evet, Alexis de bana öyle söyledi. Seni bu kadar çok nefret etmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Sebeplerinden *biri* mi?"

"Senin sözlerin, Lazarus—bu seninle Alexis arasında. Sanırım ikinizin konuşacak çok şeyi var. Ama devam et. Sefil yalancı kız kardeşin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Onu sıkıştırdım ve Alexis'e nişanlımın ve bebeğimizin öldüğünü kasten söylediğini itiraf etti. Nişanlanmamıştık, olsaydı bile o noktada ilişkimiz bitmiş olurdu. Jodie bunun bittiğini kabul edemedi."

"Gazeteler..."

"Gazeteler yalan söyler. Abartırlar. Bebeğin kurtulamadığını yeni öğrenmiştim. Kuzenim, en yakın arkadaşlarımdan biri komadaydı ve babam kalp krizi geçirmişti, acil ameliyat olması gerekiyordu."

"Tanrım!"

"Alexis'e geri döneceğime söz verdim. Ayrıca ona asla yalan söylemeyeceğime de söz verdim. İlk sözümü tutmadım ama ikincisini tuttum."

"Yani kızıyla birlikteyken özgür bir adamdın mı diyorsun?"

"Aynen öyle. Alexis bana hayatını anlattı. Kazanı ve onu tekrar bulman için ne kadar zaman harcadığını anlattı. Onun güvenini asla böyle suistimal etmezdim. Kafam çok karışık. Buradan ayrılamazdım ve dürüst olmak gerekirse, onu da bu kaosa sürüklemek istemedim. Jodie'nin ailesi her şey için beni suçladı. Dediğim gibi, babamı da neredeyse kaybedecektim. Bu yüzden kız kardeşime Cape Cod'a uçup Alexis'e neden kendim gelemediğimi açıklaması için ricada bulundum."

"O hiç gelmedi. Kızım seni aradı ve kız kardeşin telefonu açtı. Alexis'e hakaret etti ve ona bir daha seni rahatsız etmemesini söyledi ve..."

Sessizlik.

"Alexis bana tekrar ulaşmaya çalıştı mı?"

Marla ayağa kalkar ve ben onun yüzleşmekten kaçınmaya çalıştığını anlarım. "Gitmeliyim Lazarus. Bana söylediklerine inanıyorum ve düşündüğüm gibi bir pislik olmadığın için mutluyum. Kaybın için de üzgünüm. Ama Alexis ile aranızda ne varsa, bunu ikiniz çözmelisiniz."

"Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Henüz onunla konuşamam."

"Onun da konuşmak istediğini sanmıyorum. Kızıyla biraz zaman geçirmiş olsaydın, bunu bilirdin. Alexis bir savaşçıdır. Söylemesi gerekenleri söyleyecek kadar güçlendiğinde seninle yüzleşmek isteyecektir. Ama sana bir tavsiye vereyim, bir anne olarak: kız kardeşinle konuş. Ona bizden uzak durmasını söyle, Alexis'ten uzak durmasını söyle. Senin süslü soyadın umurumda değil. Eğer kızıma bir kez daha zarar verirse, yemin ederim, kendi ellerimle boynunu kırarım."

Alexis

Alexis'in Taburcu Olduğu Gün

"Artık **dayanamıyorum** anne. Oğlumu çok özlüyorum."

"Biliyorum tatlım, ama onu Badger ile Cape Cod'a geri göndermek zorunda kaldım. Onu burada nasıl tutabilirdim ki? Restoranda olması gerekiyordu ve tek alternatif çocuğu buraya benimle birlikte getirmektir. Hala LJ'ye Sedric'ten bahsetmedin."

"Bugün söylemeyi
planlıyorum." "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, kendime güveniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum, ama içimden hiç de öyle hissetmiyorum.

Annem benimle konuştu ve onun yılan gibi kız kardeşinin yaptıklarını anlattı. Lois, telefonda ilk konuştuğumuzda bana yalan söyledi ve ikinci kez de yalan söylemiş olma ihtimali yüksek, çünkü Instagram'da LJ'nin numarasını sormak için ona ulaştım, ama emin olamıyorum.

"O daireye taşınmamalıyız anne. Oğlumuzla ilgili tüm gerçeği öğrenene kadar taşınmamalıyız. O zaman benden nefret edebilir."

Hiçbir şey söylemiyor ve nedenini biliyorum: annem yalan söylemez. Ayrıca yanlış olduğunu düşündüğü şeyleri güzelleştiren biri de değildir. Sedric büyürken sayısız konuşma yaptık ve her birinde

— LJ'yi hor görüyor gibi görüldüğü zamanlarda bile, ki şimdi onun öldüğü kadınla nişanlı olmadığını söylediğinden beri bunun değiştiğini biliyorum — her zaman ona gerçeği söylemem gerektiğini ısrarla vurguladı.

Ona ulaşmak için daha fazla çaba göstermediğim için kısmen suçlu hissediyorum, ama kendime sunabileceğim tek mazeret, oğlumun reddedilmesinden korktuğumdur.

Ve kız kardeşine bakılırsa... Çocuğumun o ailenin bir parçası olması fikri hoşuma gitmiyor.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye ısrar ediyorum.

"Evet, biliyorum. Ama yine de, bu cömert bir teklif ve reddedemeyecek kadar cazip. Manhattan deli gibi pahalı, Alexis. Hastaneye yakın bir daireyi bir aydan fazla kiralamak zorunda kalırsan, tüm birikimin bir anda yok olur. Bence şimdilik kabul etmeliyiz. LJ'yi az da olsa tanıdığım kadarıyla, Sedric'i öğrendiğinde seni uzaklaştırmayacaktır. Hatta torunumu ondan alacağından korkarak seni daha da yakınında tutmak isteyebilir."

"Öğrendiğinde ve oğlumuzun hayatında olmak istediğini gösterdiğinde, asla onun yoluna çıkmam, anne."

"Ona inanmak için hiçbir nedeni yok, tıpkı senin o zaman ona inanmak için hiçbir nedenin olmadığı gibi. Gerçek şu ki, aranızdaki bağa rağmen, ikiniz birbirinizi gerçekten tanıımıyorsunuz."

Ağzımı açıp tartışmaya başlıyorum, çünkü ben böyleyim ve ayrıca LJ'yi çok uzun süre nefret ettiğim için şimdi onu affedemem. Evet, kız kardeşi yalan söylemiş olabilir, ama bu süre boyunca beni aramaktan onu alıkoyan hiçbir şey yoktu. Annem, Badger'ı bir kez aradığını söyledi ve üvey babam ona beni rahat bırakmasını söyledi, ama LJ bana kolayca vazgeçen bir adam gibi gelmiyor.

Her ne sebeple olursa olsun, peşimden gelmemeyi seçti.

"Ne düşündüğünü biliyorum Alexis. Sedric'in iyiliği için, bazı şeyleri birbirinden ayırmayı öğrenmen gerekecek. Ben böyle bir şey yaşamamış olsam da, bir kadının bir ilişkinin bittiğini kabul edip çocuğunun babasıyla dostça davranmaya devam etmesinin zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama Sedric için en iyisi neyse ona odaklanmalısın. LJ mükemmel bir hayat arkadaşı olmayabilir ya da bir erkek olarak seni hayal kırıklığına uğratmış olabilir, ama bu onun iyi bir baba olmayacağı anlamına gelmez."

Senin bakış açından baktığımda kendimi önemsiz hissediyorum.

"Küçük düşürülmüş değil. Sadece insancıl. Ama seni yetiştirme şeklimden eminim ve torunumun mutluluğu için doğru kararı vereceğini biliyorum."

Aniden, kapıya iki kez vurulması, sadece konuştuğumuz adamın değil, aynı zamanda iki iş ortağının da geldiğini haber veriyor.

Dr. Athanasios ve Dr. William'ı zaten tanıyorum — Olimpos Dağı üçlüsünün tamamı. Ama benim için, ne yazık ki, LJ hayatta ve bu dünyada nefes alırken ona yaklaşan başka bir erkek yok.

Her gün buraya geliyor.

Hayır, bunu silin — neredeyse tüm zamanını burada *geçiriyor*. Benim gibi özgüven sorunu olan biri bile bunun benim sayemde olduğunu biliyor.

Bazı hemşirelerin "Dr. Lazarus eskisi gibi her gün hastaneye gelmeye başladı" dediğini duydum.

Sebebi ne olursa olsun, keşke gelmeseydi. Yani, deli değilim; onun dediğine göre, olağanüstü hızlı olan iyileşmem için yakın bakım gerektiğini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, beni sık sık ziyaret eden diğer asistanlarının bununla ilgilenmesini tercih ederim.

LJ bir kez bile geçmiş i gündeme getirmeye çalışmadı, ama bana bakışları hiçbir şeyi unutmadığını gösteriyor. Ve bunun içimi ısıtmasından nefret ediyorum. Anneme daha önce söylediğim gibi, o bir hain olmayabilir, ama bu, benim onun için sadece bir hafta sonu kaçamağı olduğum gerçeğini değiştirmiyor - o kadar önemsiz biri ki, bana yüz yüze bir açıklama yapmayı bile hak etmediğini düşünüyorum.

Bunu düşünmek boğazımı öfkeyle sıkıştırıyor ve bakışlarımı ondan ayırıyorum —gözleri hala bana kilitli— ve kendimi annemin tavsiyesine odaklanmaya zorluyorum: Sedric'in iyiliği her şeyden önce gelir.

Oğlum için geçmiş i unutmaya çalışacağım ve sadece onun için en iyisi olana odaklanacağım. Annem, kapıya sırtını dönerek yatağının yanındaki koltukta oturuyordu, ama ben onun omzuna baktığımı fark edince ziyaretçilerimizi karşılamak için ayağa kalktı.

LJ'nin gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum, ama iki ortağı anneme tuhaf bir şekilde bakıyorlar, sanki onu tanıyorlarmış gibi.

Daha önce bana, Dr. Athanasios ve LJ'nin ona tanıdık geldiğini söylediklerini, ancak nedenini bilmediğini yemin ettiğini söylemişti.

Sonra sakallı olan, Dr. William, ona bakarak, "Sen!" der.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatırım ve LJ bile arkadaşına dönüp bakar.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu annem.

"Evet. Belki beni hatırlamıyorsunuz, ama ben sizin yüzünüzü asla unutmadım. Yıllar önce, üçümüz Kuzey Carolina'daki bir dondurma dükkanındaki yangından kurbanları kurtarmaya yardım etmiştik.

. Seni enkazdan çıkaran bendim. O olay, yanık kurbanları konusunda uzmanlaşmamın sebebidir."

Lazarus

KONUŞMA

"NE?" William'ın sözlerinden sonra ilk tepki gösteren Alexis olur.

"Sen!" Marla elini ağzına götürerek haykırır.

Onun yüzüne odaklanıyorum ve aniden, Kuzey Carolina'da uzak bir gece hatırlamaya başlarım.

Athanasios ve William tıp fakültesinin ilk dört yılının son sınıfındaydılar, ben ise daha genç olduğum için hala ikinci sınıftaydım. Tabii ki hepimiz ülkenin en iyi üniversitesinde okuyorduk.

Daha genç olmama rağmen, notlarımız ve becerilerimiz sayesinde, kampüste her zaman saygı görüyorduk ve bugün hala kullandığımız lakapımız olan "Beyaz Tanrılar" o zamanlar ortaya çıkmıştı.

Hiçbirimiz arkadaş canlısı değildik. Üçümüz de dayanılmaz derecede kibirli ve antisosyalduk. Doğal olarak, böyle kişiliklerle birbirimizden nefret ediyor ve kimin daha iyi olduğunu görmek için şiddetle rekabet ediyorduk.

Ortak bir başka noktamız da, hiçbirimizin kampüste yaşamamasıydı. Hiçbir zaman öğrenci kulüplerine katılmadık. Ortama uyum sağlamadık. Kendi ayrı dünyalarımızı yönettik.

Bir gün, tesadüfen üçümüz de kampüsteyken, kütüphanenin hemen yanındaki İkinci Bina'nın yakınındaki dondurma dükkanında yangın çıktı.

İtfaiyeciler gelmeden önce oraya koştuk. Birkaç kişi yaralandı, ama neyse ki, hızlı hareket ettiğimiz için kimse ölmedi.

O anda rekabet ya da kibir yoktu. Biz, tıp okumaya karar verdiğimizde kendimizi adadığımız şeyi yapan üç adamdık: hayat kurtarmak.

Bizim yaşlarımızda iki kız ve beş yaşlı çalışan vardı. Sadece bir kadın ciddi şekilde yaralanmıştı.

Herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra, yollarımızı ayırdık.

O olay bizi birbirimize bağladı. O gece aramızda bugüne kadar süren bir bağ kuruldu.

Şimdiye kadar bu konuyu bir daha düşünmemiştim. Ama bu olay William'da açıkça iz bırakmıştı, belki de en ağır yaralı kurbanı kurtaran kişi o olduğu içindi. Şimdi ise kurtardığımız kadının Alexis'in annesi olduğunu öğrendim.

Kaderin varlığına hiç inanmamıştım, ama üçümüzün, geri kazanmaya kararlı olduğum kadının annesini kurtardığımızda, buna başka ne ad verebilirdik ki? Bir daha hayatımdan çıkmasına asla izin vermeyeceğim kadının?

Bunu düşünmek için neredeyse bir ayım vardı. Hâlâ Alexis'in benim gibi soğuk bir piçten daha iyisini hak ettiğine inanıyorum, ama onu bir kez görmek, ofisime girerken görmek, içimde bu kadar yoğun bir şey uyandıran başka bir kadın bulamayacağımı anlamam için yetti.

Buna ne ad vereceğimi bilmiyorum, ama bunun değişmeyeceğinden eminim. İstedğim bir şeyden asla vazgeçmedim ve istediğim şey o. Ne kadar sürerse sürsün, onu yatağıma ve hayatıma geri getireceğim.

"Aman Tanrım!" Marla sonunda konuşur ve herkesin şaşkınlığı içinde William'a koşar ve ona sarılır. "Sen olduğuna inanamıyorum. O gün sana teşekkür edip etmediğimi hatırlamıyorum, ama hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim."

Alexis

"Anne?"

"Alexis." LJ'nin iş ortağını bırakıp bana doğru koşar. "Tatlım, Kuzey Carolina'da yaşarken kurtulduğum yangından bahsettiğim hikayeyi hatırlıyor musun? Bu üç adam o gün bizi kurtaran kahramanlardı. Onlar bu kadar çabuk hareket etmemiş olsalardı, bugün burada olmayabilirdim."

Ona bakmıyorum. LJ'ye bakıyorum, kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Aniden, sanki hayat benimle poker oynamaya karar vermiş gibi — ama hile yapıyor, en iyi kartları şimdiye kadar saklıyor. Duyduğum şey doğruysa — ve buna şüphe duymam için hiçbir nedenim yok — o zaman LJ beni ameliyat ederek sadece bir kez hayatımı kurtarmakla kalmadı, beni doğuran kadını tanımadan tüm hayatımı yaşamaktan da kurtardı. Annem hayatta kalmasaydı, onu asla tanıyamazdım.

Yüzümü kapatıp duygularımı gizlemeye çalışıyorum, ama birkaç saniye sonra annemin kolları beni sarıyor.

"Hey, özür dilerim. Duygusal olmamam gerektiğini tamamen unutmuşum."

"Kötü hissetmiyorum. Sadece çok duygulandım," diye fısıldıyorum ona. Sonra sesimi yükseltiyorum, böylece herkes duyabilir. "Annemin söylediğini tekrarlıyorum: onu kurtardığın için teşekkür ederim. Yaptığın şey hayatımın gidişatını tamamen değiştirdi."

Hepsi biraz garip görünüyor, ama artık LJ'nin ortaklarından korkmuyorum. Hastanede yattığım süre boyunca, çocuğumun babası ve onunla bağlantılı herkes hakkında internette çok araştırma yaptım.

Ayrıca programım için kısa bir sesli güncelleme kaydı yaptım ve takipçilerime olanları anlattım. Bu kadar çok videonun olması iyi olan yanı, pasif gelir elde etmem. Neredeyse bir aydır çalışmıyorum ama para gelmeye devam ediyor.

Konuşma kısa sürede normale döner ve iki doktorun anneme şu anki sağlık durumunu sorduğunu duyarım. Belki de bir tür tanrı kompleksi, ama onu tekrar buldukları için, onu kendi sorumlulukları olarak görüyorlar gibi geliyor.

Ama ben onlara dikkat etmiyorum.

Gözlerim sadece oğlumun babasını görüyor ve o da tamamen bana odaklanmış durumda. Bir karar veriyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Evet."

"Sanırım anlamıyorsun, Lazarus. *Bugün* konuşmamız lazım, bize ödünç verdiğin daireye geldiğimde. Orada buluşabilir miyiz?"

"Orada buluşmayacağım. Seni götüreceğim. Benim olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin, Alexis."

"Ben senin malın değilim."

Yüzü tamamen ifadesiz kalıyor ve bir an için hiçbir şey söylemeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "Henüz değil," dedi yumuşak bir sesle, "ama bunu çok yakında değiştirmeyi planlıyorum."

Lazarus

KONUŞMA

"Anneme yardım isteyebilirdim," diyor, ben onu tekerlekli sandalyeye kaldırırken.

"Ben yapabilirim," diye cevap veriyorum.

Marla hala dışarıda, koridorda William ile konuşuyor, Athanasios ise acil bir durum için çağrıldı.

"Konuşmamız gerektiğini söylediğimde, ciddiye aldım Lazarus." "LJ."

"Bir keresinde arkadaşlarının sana böyle seslendiğini söylemiştin. Ben hiç senin arkadaşın olmadım. Olma şansım da olmadı. Ben sadece..."

Kendime sakın olacağıma söz vermiştim, ama bir aydan fazla bir süredir kendimi tutuyorum, ona sadece profesyonel olarak dokunuyorum — birkaç dakika önce saçını kulağının arkasına koyduğum an hariç.

Ama benim de bir sınırim var ve o sınır az önce aşıldı.

Sandalyeye eğilip ona doğru eğildiğimde, ne olacağını tam olarak bildiği için geri çekildiğini görebiliyorum. Yine de gözleri ağzıma düşüyor.

İki elimle yüzünü kavradım — neredeyse iki yıldır beni rahatsız eden, aklımı başımdan alan özlem duyduğum yüz. "Çok güzelsin Alexis."

"Bana bunu söyleme. Senden nefret ediyorum, LJ. Kız kardeşinin yalan söylemiş olması umurumda değil. Sen geri dönmedin ve..."

"Yanılıyorsun. Ben hiç gitmedim. O hafta sonu o evden hiç ayrılmadım."

Ağzım ağzına değdiğinde Alexis kaskatı kesildi. Ama gerginlik uzun sürmedi. Kısa süre sonra, o uzun, narin parmaklar ön kolumu okşuyordu, öpücüğe, birbirimize yakın olduğumuzda her zaman aramızda patlayan aynı vahşi, kontrol edilemez tutkuyla karşılık veriyordu.

Birlikte ateş gibiyiz ve ciltlerimizin kısa süreli teması, zaman ve mesafeye rağmen alevlerin hiç sönmediğini kanıtıyor.

Dudaklarımız ve dillerimiz, kelimelerin asla söyleyemediği şeyleri söylüyor. İnkâr edilemez arzu bizi tüketiyor, şüpheleri ve kalp ağrısını uzaklaştırıyor, geriye sadece açlık ve özlem bırakıyor.

Damarlarımdaki kan, sanki bu ana kadar, onu tekrar kollarımda tutana kadar ölmüşüm gibi, yeniden canlanıyor.

İlk başta öpücük yavaş, birbirimizin dudaklarının şeklini ve dokusunu keşfeden bir dans gibi. Ama aramızdaki patlayıcı kimya durdurulamaz, hızla onu tatmin için çaresiz bir arayışa dönüştürür, bizi samimi, gizli, kutsal bir yere çeker — bizim bağımızdan başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yere.

Ona pusu kurmayı planlamamıştım, ama şimdi onu istediğim yerde tuttuğuma göre, onun uzaklaşmasına izin veremem, onun tadını bırakamam.

Bir zamanlar bastırılmış olan ihtiyacım acil hale geliyor ve onu sandalyeden kaldırıp kendime doğru çekiyorum.

Alexis benim adımı inliyor, elleri saçlarımı okşuyor, beni kendine çekiyor, sanki vücudunu benimkiyle birleştirmeye çalışıyor gibi.

Birçok yönden yabancı olabiliriz, ama aynı zamanda birbirimizi tanıyan sevgilileriz de — çünkü o hafta sonu paylaştıklarımız, benim için şimdiye kadar yaşadığım hiçbir ilişkiden daha anlamlıydı.

Vücudundaki her sinir ucunun bana doğru attığını hissediyorum, kokusu başımı döndürüyor, dudakları benimkini ham, acıtan bir aşinalıkla keşfediyor.

Ve sonra kapı açılıyor ve bizi gerçeğe geri çekiyor.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim," diyor Marla ve Alexis beni itiyor.

"Sakin ol," diye yalvarıyorum, ama kapının tekrar kapandığını duyduktan sonra bile - Marla bize mahremiyet sağlamak için geri çekiliyor - Alexis kurtulmak için mücadele etmeye devam ediyor. "Bunu yapma. Dikkatli ol."

"Bir dakika önce endişeli görünmüyordun."

"Bana durmamı söylediğini duymadım."

"Duygusal olamam."

"Ben senin doktorunum. Sen iyisin. O öpücüğün ötesine geçmeyecektim."

"O sadece bir öpücük değildi," diyor öfkeyle, ben onu sandalyeye oturturken.

"Bana bir daha dokunma."

"O zaman olay gerçekleşirken bana durmamı söyle. On dakika sonra değil." "Fırsatım olmadı."

"Yalancı."

"Bana böyle konuşman doğru mu? Ben senin hastanım. Hâlâ iyileşme sürecindeyim."

Çömelip, iki elimi tekerlekli sandalyenin kollarına dayadım. "Sen benimsin. Hasta, kadın, ama her zaman *benim*. Ve o öpücük sana bunu hatırlatmadıysa, sana tekrar göstermekten memnuniyet duyarım."

"Beni buradan çıkar," diyor ve bu sefer sesi artık kızgın değil. Sadece yorgun.

"Alexis..."

"Yapamayız, LJ. Senden nefret etmesem bile - ki ediyorum - bir daha asla birlikte olamayız."

Ben tartışmaya fırsat bulamadan kapı tekrar açılır.

"Hazır mısınız?" diye sorar annesi, sesi artık kararlıdır, sanki bizi bir saniye bile yalnız bırakmayacakmış gibi.

"Evet anne. Hazırım."

Alexis

"Yukarı gelmenize gerek yok," diyorum, ama annem dönüp bana azarlayıcı bir bakış attığında, hemen kendimi düzeltiyorum. "Yani, bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim, ama anneme tekerlekli sandalyeyi dışarı çıkarmada yardım ederseniz, beni sizin dairenize götürebilir. Dün buraya geldiğini ve dairenin tertemiz olduğunu söyledi."

"Yukarı çıkacağım," diyor.

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

Cevap vermiyor, ama yüzündeki ifadeyi çok iyi okuyabiliyorum.

LJ aniden beni tekrar istediğine karar verdi. Bunun olmasına kesinlikle izin vermeye niyetim yok. Hastanede paylaştığımız öpücükler, içimde ne kadar kin beslersem besleyeyim, bedenimin buna katılmadığının fazlasıyla kanıtıydı.

O, ilk gördüğümde olduğu kadar şimdi de zihnim ve kalbim için tehlikeli.

Beş dakika sonra, üçümüz asansörün içindeyiz ve LJ tekerlekli sandalyenin arkasında durduğu için kalbim hızla atıyor olsa da, en geç yarın öğleden sonra Badger'ın oğlumla birlikte burada olacağını hatırladığımda mutluluk gözyaşları dökmek istiyorum.

Bugün LJ'ye Sedric'ten bahsetmem gerektiğini biliyorum, ama cesaretim buharlaştı, bu yüzden kendime birkaç gün daha süre veriyorum.

Asansör kapıları açıldığında, binanın koridorundaki lüks beyaz mermer zemin beni hayrete düşürdü. Ortak alan böyle görünüyorsa, daire nasıl olacak acaba?

Ama sonra tüm kanım donar—çünkü üvey babam tam önümüzde belirir, kucağında oğlumu tutmaktadır.

Sedric beni görür görmez heyecanla zıplamaya başlar ve "Anne!" diye bağırır.

Lazarus

KONU 45

İLK BİRAZ SANİYELERDE, uzun saçlı bir adamın benim katımda bir bebek tuttuğunu gördüğümde, onun bir hata yaptığını düşünürüm.

Sahip olduğum çatı katı dairesi bu katta tek daire.

Sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, kucağındaki bebek, bir erkek çocuk, bize doğru dönüyor ve ben nefes almayı kesiyorum.

Beni donduran, Alexis'e "Anne" demesi değil. Onun gözleri, Seymourların hepsinin miras aldığı, eşsiz gözleri: mavi ve yeşil benekli gözleri, onun benim olduğundan emin olmamı sağlıyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve onun gerginliğini hissediyorum, ama şu anda Alexis umurunda değil. Duygularım beni boğuyor, sanki hayatım boyunca bastırdığım her şey bir anda üzerime çöküyor, kendi şartlarımla kurduğum ve sürdürdüğüm dünyadan kontrolümü elimden alıyor.

Bir iğne düşse, sessizlikte yankılanacağına dair net bir hisse kapılıyorum. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu belli belirsiz fark ediyorum, ama tek görebildiğim

önümde duran çocuğu görebiliyorum.

Oğlum.

Tekerlekli sandalyeyi, Alexis'i ve Marla'yı tamamen unutarak ona doğru ilerlediğimde, ellerini çırpan çocuk da hareketsiz kalıyor.

Daha önce de çocuklarla birlikte oldum. Athanasios ve William ikisi de baba ve garip bir şekilde çocuklar beni seviyor gibi görünüyor. Ama şimdi, onu kucağıma almak için neredeyse deli gibi bir istek duymama rağmen, olduğum yerde kalıyorum, bekliyorum, bir şekilde onun beni seçmesini istiyorum.

Alexis

Onları bir film izleyicisi gibi izliyorum.

Sayırsız geceler boyunca bu anı hayal ettim. LJ'nin tepkisini düşündüm, vücudunun tek bir hücresi bile oğlumuzu reddetme belirtisi gösterirse kafasını koparmaya hazır olacağımı düşündüm. Sedric'i de düşündüm. Sadece benim tarafımdan yetiştirilen, Badger'ın da eşlik ettiği bir çocuk için, bir gün hiç tanımadığı bir adama "baba" demeye başlamak nasıl bir şey olurdu?

Sedric'in iyiliği için, LJ'ye karşı hissettiğim öfkeyi gizleyerek, kafamda barış içinde bir arada yaşayabileceğimiz senaryolar yaratarak bunu mantıklı hale getirmeye çalıştım.

Ama tüm zihinsel provalarımda, onları birlikte gördüğümde nasıl hissedeceğimi hiç düşünmedim.

Gerçeklik, kaçırdıkları şeyin ağırlığı, yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Ve LJ aniden bana dönüp baktığında durum daha da kötüleşti.

İlk başta yüzünde nefret görmüyorum, ama muhtemelen yakında göreceğim. Kayıp ve acı görüyorum.

Sessizce bana soruyor: *Onu benden nasıl saklayabildin?*

O anda verecek bir cevabım yok.

Sonra, gözlerimin önünde bir mucize olur. Sedric yabancılara kolayca ısınmaz. Tanımadığı insanlar yaklaştığında pek etkileşime girmez. Genellikle yüzünü boyunlarımıza gömer.

Şehirde gezintiye çıktığımızda bunu yaptığında, onun babasına ne kadar benzediğini düşünürdüm.

Ben konuşkan biri değilim, ama sosyallik numarası yaparım. LJ öyle değildir. İnsanları değerlendirir ve zaman ayırmaya değer olup olmadıklarına karar verir. Oğlumuz da tıpkı onun gibi.

Ama sanki babasını tanıyormuş gibi, annemi ve beni şaşırtarak, Sedric kendini LJ'nin kollarına atar ve küçük kollarını boynuna dolandır.

Sonra olanlar sanki ağır çekimdeymiş gibi. Lazarus tek kelime etmeden oğlumuzu daireye taşır.

LJ uzaklaşır uzaklaşmaz Badger, "Çok üzgünüm," der. "Sürpriz olsun istemiştin."

"Senin suçun değil, tatlım," diyor annem. "Bence bu kaderin işiydi. Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, omzuma dokunarak.

"Bilmiyorum anne."

"Tanrım! Bu çok fazla, çok erken. Bu daireye gelmemeliydik. Bu benim hatam."

"Fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyorum. Ben iyiyim. Kafam çok karışık."

"Dinlenmelisin."

"Hayır. Bu konuşmayı çok uzun süre erteledim. LJ ve benim için nihayet işleri yoluna koyma zamanı geldi. Bize biraz zaman verebilir misiniz? Nankörlük etmek istemem ama yalnız kalmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Peki ya Sedric?" diye sorar Badger.

"LJ'nin yüzünü gördün. Şu anda onu götürmemize izin vereceğini sanmıyorum. Gidin. Ben iyiyim."

"Tamam, ama telefonunu açık tut. Biz aşağıda olacağız."

Lazarus

Odanın içine girdiğini hissediyorum, ama arkanı dönmüyorum. Bunun yerine, ona odaklanıyorum. Oğluma. Adını bile bilmediğim çocuğa.

O benim çenemle burnumla oynarken, rastgele sesler çıkarırken, ben kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Alexis'in bir ay önce ameliyat olduğunu hatırlamaya zorluyorum kendimi.

"Üzgünüm," diyor ve sonunda ona dönüp bakıyorum.

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum," diye tekrar ediyorum, onu hayata döndüreceğime söz verdiğim gün bana söylediği sözleri neredeyse aynen tekrar ediyorum. "Şu anda konuşmak istemiyorum."

Oğlumla biraz yalnız kalmak istiyorum. Hesapladığım kadarıyla, telafi etmem gereken bir yıl var

—ve bu süreye hamilelik dahil değil. Adı ne?" "Sedric."

Annesi onun adını söylediği anda, yüzü ona olan saf sevgisiyle ışıldayarak gülümser. Heyecanla kucağımda zıplamaya başlar, küçük kollarını Alexis'e doğru uzatır.

"Onu henüz kucağına alamazsın," diye uyarıyorum ve ona baktığımda, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Yatak odasına gidelim. Yatağa oturmana yardım edeceğim, sonra onu yanına yatıracağım."

Ağlaması şiddetlenir, ama sessizdir.

"Alexis, belki de gitmeliyim," diyorum, çünkü öfke ve acı beni kemiriyor olsa da, onu bir kez daha hastaneye yatırmak istemiyorum.

"Hayır. Kal. Konuşmamızın zamanı geldi, LJ. Çoktan geç bile kaldı."

Lazarus

KONUŞMA

Yatak odasındaki koltuğa oturup ikisini birlikte izliyorum. Onları dakikalarca mı, saatlerce mi, yoksa günlerce mi izlediğimi bilemiyorum. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum.

Son saç telime kadar bir Seymour'um. Gururlu, inatçı, bencil.

Bu yüzden ilk içgüdüm misilleme yapmak, beni bir yıl boyunca oğlumdan uzak tutarak bana verdiği acıyı ona da tattırmak.

Alexis'in sadece benim yapabileceğim bir ameliyata ihtiyaç duymamış olsaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Oğlumla hiç tanışmamış mı olurdum?

Bu olasılığı düşünmek bile göğsümde bir bıçak dönüyor gibi hissettiriyor, hiç iyileşme şansı olmayan bir yarayı sonsuza dek delip geçiyor — onun yokluğunun neden olduğu yara.

"Benden nefret ettiğini söylediğinde, bu kadar çok olduğunu hiç düşünmemiştim," diyorum, sonunda sessizliği bozarak, ve ikisi de bana bakıyor - oğlumun gözleri uykulu gibi kapanıyor.

"Uyku vakti geldi. Bana yardım et, sonra konuşuruz."

Koltuktan kalkıyorum. "Ne yapayım?"

"Onu biraz sallayın. Her zaman uykuya dalmaya direnir. Hep böyledir, şimdi küçük bir adam haline geldiği için daha da fazla. Ama otururken neredeyse uykuya dalmak üzere."

Kollarımı ona doğru uzatıyorum ve oğlum tereddüt etmiyor. Hafifçe sallanarak diz çöküyor. Onu kucağıma aldığımda, işkence gören kalbim hemen sakinleşmeye başlıyor.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Sadece onunla konuş. Özel bir şey olması gerekmez. Ben genellikle onu ne kadar sevdiğimi ve onun dünyadaki en iyi çocuk olduğunu söylerim. Zaten bizim söylediklerimizin çoğunu henüz anlamıyor."

Ondan uzaklaşıyorum, hala öfkeyle dolu ve onun oğlumla olan etkileşimimi görmesini istemiyorum. Göğsüme yaslanmış olan Sedric, gözlerini yavaşça açıp kapatıyor — annesi gibi koyu ve uzun kirpikleri, pembe yanaklarının üzerinde dinleniyor.

"Seni uyutmak için ne yapmam gerekiyor, ha? Bebeklerle konuşmakta pek iyi değilim, elimden geleni yapacağım."

Ona geliştirmekte olduğum yeni bir teknikten bahsetmeye başlıyorum — mevcut yöntemden çok daha az invaziv olan, aort kapağıyla ilgili bir icat. Sanırım onunla *konusurken* kendimi kaptırmışım, çünkü farkına varmadan o hafifçe horlamaya başlamış.

Alexis'e onu nereye yatıracağımı sormak için ona dönüyorum, ama o sırada onun da uykuya daldığını fark ediyorum.

Beklenmedik bu ev sahnesi, göğsüme yumruk yemiş gibi hissettiriyor.

"Hey," diyor aniden gözlerini açarak. "Üzgünüm. Sanırım düşündüğümde daha yorgunum. Onu buraya koy, etrafını yastıklarla çevir, sonra oturma odasına gidip konuşalım."

"Hayır. Dinlen. Yarın tekrar gelirim. Benim..." Sedric'i nazikçe yanına yatırıyorum ve onun talimatına uyarak etrafını yastıklarla sarıyorum.

"Neye ihtiyacın var?"

"Sakinleşmeye. Bu gece seninle konuşamam Alexis."

"Neden?"

"Çünkü şu anda senin yanında kendime güvenemiyorum. Ama sana bir uyarıda bulunayım: oğlumla kaçmaya çalışma. Seni bulurum."

"Kaçmaya niyetim yok. Hayatımı riske atmam. Sana olan nefretim, ona olan sevgimden daha büyük değil."

"Gidiyorum, ama sana düşünmen için şunu söyleyeyim: Yarın avukatlarımla görüşeceğim. Onu bir an önce yasal olarak oğlum olarak kaydettirmek istiyorum."

"Tamam."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Ne?"
diye soruyor.

"Çok çabuk kabul ettin."

"Sizi ayırmak gibi bir niyetim hiç olmadı, LJ. Senden kaçmadım. Tam tersi. Eğer benimle yüz yüze, gözlerimin içine bakarak bitirmiş olsaydın... Boş ver. Git. Yorgunum."

"Yüzüne bakılırsa, en kötü korkularımız gerçekleşmeyecek," diyor Marla, odadan çıkarken neredeyse bana çarpacak.

"Ne?"

"Onu reddedeceğinden korktuk." "Neden
öyle bir şey yapayım ki?"

"Alexis sana söylemedi mi?"

İki elimle saçlarımı taradım, kendimi bitkin hissediyordum. "Fazla konuşmadık. Kendimi kaybedeceğimden korktum. Hayatımda hiç bu kadar kendimi kontrol etmek zorunda kalmamıştım." Bir süre durdum. "Şu anda ondan nefret ediyorum. Ama ona zarar vermek istemiyorum. Oğlum onu seviyor."

"Neden ondan nefret ediyorsun?"

"Çünkü ben böyleyim. Affetmeyen biriyim. Oğlumun bir yılını ve hamileliğin tamamını kaçırdım."

"Bunu söylediğim için beni öldürecek, ama bunu itiraf etmek için fazla gururlu, bu yüzden ikiniz arasındaki yanlış anlaşılmalara bir son vereceğim. Alexis sana hamile olduğunu söylemek için seninle iletişime geçmeye çalıştı. Gururunu yutmasının onun için ne kadar zor olduğunu bilemezsin, LJ, ama kızım yıllarca yetimhanede terk edilmiş hissederek büyüdü. Sedric'te aynı hikayenin tekrarlanmasını istemiyordu."

"Kızınızın numaramı bilmeseydi, açıklamanız beni duygulandırırdı," diyorum acı bir şekilde, "Beni gerçekten bulmak isteseydi, tek yapması gereken aramaktı."

"Senin numaranı attı. SIM kartını değiştirdi. Kızımı geri aldığımda nasıl bir halde olduğunu hayal bile edemezsin, Lazarus."

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim ve sonunda öfkemi bir kenara bırakıp onu dinlemeye çalıştım. "Anlat bana."

"Benimle mutfağa gel. Kahve ister misin? Badger akşam yemeği için bir şeyler almak için markete gitti."

"Buzdolabında yiyecek yok mu? Her şeyi stoklamasını istemiştim."

"Endişelenme. O bir aşçı. Yeni tarifler bulmayı seviyor ve Alexis'in kısıtlı diyetine rağmen, onun gerçekten sevdiği şeyler pişirmek istiyor."

Onun kahveyi hazırlamasını izlerken soruyorum, "Bana onun çocukluğunu anlat." "Sana yetimhaneden bahsetti, değil mi?"

"Biraz. Tekrar dinlemek istiyorum."

Beş dakika sonra, karşımda oturmuş, benim sadece belli belirsiz hatlarıyla bildiğim şeyleri ayrıntılı olarak anlatıyor. Zihnimde Alexis'in bir imajını oluşturmaya başlıyorum ve istemememe rağmen öfkem azalmaya başlıyor.

"Kendimi ne kadar suçladığımı bilemezsin, LJ. Alexis bugün temkinli ve güvensizse, bunun büyük bir kısmı onu evlatlık vermiş olmamdan kaynaklanıyor. Gerçek şu ki, kendime güvenmiyordum. Çok genç ve kayıptım. Sevdiğim adam, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adam, ailemle birlikte ölmüştü. Kimseye sahip değildim. Hamileliğim boyunca ağladım ve bebeğe zarar vermemek için kendimi yemek yemeye, duş almaya ve uyumaya zorladım. O zaman onu büyütmeyle çalışsaydım, onun için güvenli olmazdı."

"Ve onu yetimhaneye bıraktın."

"Evet. Ondan sonra, bir yıl boyunca zihinsel olarak iyileşmek için bir kliniğe yatırdım. Yeterince güçlendiğimi hissettiğimde, kızımı aramaya çıktım. Ama o gitmişti. Kaynaklarım yoktu. Elimden geldiğince aradım, şehir şehir dolaştım, sosyal hizmet görevlilerinden bilgi dilendim, ta ki Alexis sekiz yaşına gelene kadar. —Sonunda onu buldum. Beni gördüğünde, kollarıma koşmadı. Sanki benim gerçek olduğuma inanmıyormuş gibiydi. Fazla konuşmadı, ama ben ikimiz için de yeterince konuştum. Yavaş yavaş, açılmaya başladı.

"Onun güvenini kazandın."

"Evet. Ben ve başka kimse. Ve o zaman bile, zaman aldı. Balıkçı olarak çalışıyordum ve denize açılmak için erken kalkmak zorundaydım. Çoğu zaman, onu soğukta diz çökmüş, dua ederken bulurdum. O duaların ne olduğunu bana söylemesi uzun zaman aldı. Tanrı'dan, benden bıkmamamı ve onu tekrar göndermemesini istiyordu. Bunu seni duygulandırmak için söylemiyorum, LJ. Senden ya da gücünden korkmuyorum. Kızımı incitmeye kalkışırsan, sana karşı koyarım. Bunu sana söylüyorum çünkü, kızgın olsan da, ona değer verdiğini görebiliyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, ama yatak odasından çıktığımda hissettiğim acıyı artık içinde tutamıyorum. "Bana iki kez bana ulaşmaya çalıştığını söyledin."

"Evet. İlk seferi... " İğrenmiş bir ifadeyle yüzünü buruşturur. "Senin berbat kız kardeşin ona o yalanları söylediğinde. O andan itibaren Alexis seni hayatından silmeye karar verdi. Kendini insanlara ihtiyacı olmadığına ikna ederek kendini koruyor. Her neyse, sana daha önce söylediğim gibi, kartvizitini yırttı, numaranı sildi ve telefonunun SIM kartını değiştirdi. Sen gittikten birkaç ay sonra hapisten çıktım ve kısa süre sonra Alexis hamile olduğunu öğrendi. Sana ulaşmak için her şeyi denedi ama başaramadı. Numaraların hiçbir yerde kayıtlı değil. Seni sosyal medyada aramaya başladı ve Instagram'da kız kardeşini buldu. Ona seninle acilen konuşması gerektiğini söyledi."

"Lois ne yaptı?"

"Ona fahişe dedin ve hayatına devam ettiğini söyledin."

"*Sürtük*. Bu yalan. Kızını terk ettiğim hafta sonundan beri başka bir kadınla birlikte olmadım." Seth'in bana söylediğine göre, o sefil kadın belirsiz bir süre için Avrupa'da tatilde olduğu için minnettar bir şekilde ayağa kalktım. Şu anda onun boynunu kırabilirim. "Alexis bana bunu neden söylemedi, Marla?"

"Gerçekten cevabı bilmiyor musun? Senin ondan nefret etmeni istiyor." "Neden?"

"Çünkü o zaman seni nefret etmesi daha kolay olur. O sana aşık oldu, LJ, yoksa kendini sana o şekilde teslim etmezdi. Kızım yirmi üçüncü doğum gününde kendini sana teslim etti."

"*Doğum günü* mü?"

"Evet. Sana bunu söylemedi, değil mi?"

Kafam tamamen karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

"Alexis'in bir başka özelliği de bu. Kendisini savunmasız gösterebilecek hiçbir şeyi açığa vurmaz. Günümüzde kaç genç kadın yirmi yaşını geçtikten sonra hala bakire kalıyor? O böyle değildi, çünkü bekaretini bir ödül olarak görmüyordu, ama kendini verecek kadar kimseye güvenmiyordu. Seni yanlış değerlendirdiği için, sana bu kadar yaklaşıma izin verdiği için kendini affetmedi."

"Onunla oynamadım, Marla. Duygular hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu konuda yetiştirilmedim, ama hiç kimseyi senin kızın kadar istememiştim. Jodie, benim çocuğuma hamileyken öldüğünde, dipsiz bir çukura düştüm ve Alexis'i de benimle birlikte dibe çekmek istemedim. Zaten bir kadını mahvetmiştim, aynı şeyin ona da olmasını istemedim."

"Onunla ikinci bir şans istiyorsan - ve görünüşüne bakılırsa, istiyorum diyebilirim - beni ikna etmene gerek yok, LJ. Alexis'in güvenini yeniden kazanmanın bir yolunu bulmalısın."

Alexis'in güvenini yeniden kazanmanın bir yolunu bulmalısın."

Alexis

KONU

"ONUNLA KONUŞTUM," dedi annem, ben yataktan kalkarken kapıdan.

"LJ gitti mi?"

"Evet. Az önce gitti. Alexis, yıkılmış bir adam gibi görünüyor." "Tıpkı benim gibi."

"Sen Lazarus ile konuşman gerektiğini söylediğinde, kız kardeşi de Instagram'da yalan söyledi."

"Nereden biliyorsun?"

"Onunla konuştum. Seni tanıdığından beri başka hiçbir kadınla birlikte olmadığını söyledi. Ona inanıyorum."

"Beni arayabilirdi."

"Evet. Sen de hastaneye gidebilirdin. İkiniz de hata yaptınız, kızım. Sadece o değil."

"LJ'ye asla güvenemeyeceğim ve..." diye başlıyorum ama o nazikçe iki parmağını dudaklarıma koyuyor.

"'Asla' çok uzun bir süre, Alexis. Her günü tek tek yaşa. İkinizin sahip olduğu en önemli şey, birlikte yaptığınız oğlunuza duyduğunuz sevgi. Ve onun Sedric'i gördüğü anda ona aşık olduğuna hiç şüphem yok."

Bunu inkar edemem, bu yüzden denemiyorum bile. "Sedric'i kaydettirmek istiyor." "Bunu isteyeceğini tahmin etmiştim."

"İstemedim. *Bildirdi.*"

"Ona biraz müsamaha göster, Alexis. Onun yerine kendini koy, yanlış yaptığını düşünsen bile, ve kendine nasıl hissederdin diye sor. Onu az da olsa tanıdığım kadarıyla, LJ'nin kontrolcü olduğu açık. Şu anda tek istediği, oğlunu yanında tutmak."

"Ben kötü bir insan değilim anne. Onu durdurmayacağım. İkimize gelince, ben..." "Yine, nefret dolu sözler vermeye acele etme kızım. konuyu daha önce açmadım çünkü bunu duymaya hazır görünmüyordun, ama onun için hissettiklerini hiç unutmadığını biliyorum ve tamamen yanılmıyorsam, bu hisler karşılıklı. Kalbinin sesini dinle."

"Kalbim zayıf. Hem gerçek hem de mecazi anlamda, anne."

"Aşk söz konusu olduğunda tüm kalpler öyledir, Alexis. Bu yüzden aşk hem korkutucu hem de çok özeldir."

Lazarus

O gece geç saatlerde

"Yani bize on iki aylık bir çocuğun babası olduğunu mu söylüyorsun?"

"O konu hakkında."

"Siktir... Ben de Taylor'la evlenmeden önceki hayatımızın çılgınca olduğunu düşünüyordum," diyor William.

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Cevap vermeden önce viskiden bir yudum alıyorum. Üçümüz de bekarken, haftada en az bir kez iş dışında buluşup bir barda sohbet ederdik. Şimdi ikisinin de ailesi olduğu için bu buluşmalar giderek seyrekleşti.

Bu gece onları aramayı düşünmüyordum. Penthouse'dan ayrıldıktan sonra doğruca hastaneye gittim. Alexis ve oğlum hala New York'tayken Massachusetts'teki evime dönmem mümkün değildi. Ve adada hala tuttuğum daireye gidersem uyuyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım: İşe geldim.

Ofisime girerken Athanasios ve William beni buldu. "Yapabileceğim tek şey," diye cevap verdim sonunda. "Onunla evleneceğim."

Bu konuşma başladığından beri ilk kez William gülümsedi. "Yanlış anlama ama Alexis pek istekli görünmüyordu, bugün sana bakışlarından öyle anladım."

"Bu ikimizin ne istediği ile ilgili değil. Oğlumuzun iyiliği için." "Evet, Taylor'ı affettiğimde kendime verdiğim bahane de buydu."

"Senin durumun farklıydı. Siz ikiniz aşkıttınız." "Sen aşık değil misin?"

Cevap vermiyorum. Bu konuyu düşünmek istemiyorum. Sadece oğlumu yakınımda tutabileceğimden emin olmam gerekiyor. Aslında ikisini de. Onu da kol mesafesinde tutmam gerekiyor. Sedric'in büyümesini izleyebileceğimden emin olabilmemin tek yolu bu. "İkisini de alacağım. Bu konuda pazarlık yok."

"Tavsiye ister misin?" diye soruyor Athanasios. Birkaç yıl önce, arkadaşımın bana romantik tavsiyelerde bulunması fikrine gülerdim.

"Hayır, ama şu anda konuşacak pek kimsem yok, bu yüzden alabileceğim her türlü yardımı kabul ederim."

"Ona tüm gücünle saldırma. William ve ben bir kez bu yöntemi denedik ve sonunda diz çöküp kadınlarımızdan af dilemek zorunda kaldık."

"Alexis de hatalıydı."

"Ve sen sadece bir hafta sonu birlikte geçirdikten sonra onun hayatından kayboldun. O, eskiden çıktığımız deneyimli kadınlar gibi değil, LJ. Şu anda kaç yaşında, yirmi beş mi?"

Başımı sallıyorum.

"Her halükarda, o hala bir kız gibi görünüyor ve hayat hikayesi... Kahretsin, çok karışık. Normalde davrandığın gibi davranırsan, onu daha da uzaklaştırırsın."

"Alexis Sedric'i benden uzak tutamaz. O benim oğlum. Benim de haklarım var." "Hayır, tutamaz. Ama hayatını cehenneme çevirebilir. Gururunu bir kenara bırak ve

ortak bir noktada buluş. İkinizin barışmasından en çok kazançlı çıkacak olan kişi oğlun."

Alexis

Üç gün sonra

"Ne yiyor?" diye soruyor LJ, Sedric'in annesinin ona hazırladığı küçük çorba kasesi ile ortalığı dağıtırken. Bir saattir buradaydı ve dünkü kavgamızdan bahsetmedi, oğlumuzla ilgili de hiçbir şey söylemedi. Bu beni sakinleştirmeliydi, ama aksine, beni daha da gergin hale getirdi.

"Bir ay yoktum, bu yüzden onun gelişimini çok kaçırdım. Bu yaşta çok hızlı büyüyorlar," diye düşünmeden söylüyorum ve hemen onun yüzünün karardığını görüyorum.

Bir pişmanlık dalgası beni sarar.

Her zaman böyle mi olacak? Onları bu kadar uzun süre ayrı tuttuğum için hayatımın geri kalanında suçluluk duyacak mıyım?

"Özür dilerim,"
diyorum. "Ne
için?"

"Kız kardeşine inandığım için. Aramızda olanlar için özür dilemiyorum. O konuda hiçbir şey değişmedi. Bir seçim yaptın: o hafta sonundan sonra benimle hiç konuşmadan hayatına devam ettin. Bunu tekrar gündeme getirmek istemiyorum. Ama sen ve Sedric'in birlikte geçireceğiniz zamanı kaybettiğiniz için üzgünüm. Daha fazla çabalamalıydım. Şimdi beni dinle: Bizim bir çift olduğumuz yok." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Aslında hiç olmadı. Sedric'in hayatının bir parçası olmak istiyorsan, buyur. Ama bunun için beni affetmen gerekecek."

"Sen beni hiç aramadığın için beni affedemiyorsan, ben neden seni affedeyim?"

"Bu farklı."

"Hayır, değil. Ve oğlumun hayatının bir parçası olmam için bana şartlar koyabileceğini sanma. Hiçbir şey, ve beni iyi dinle Alexis, *hiçbir şey* Sedric'in büyümesini görmemi engelleyemez. Avukatlarımla konuştum bile. Bir noter buraya gelecek, böylece soyadıyla ilgili evrak işlerini halledebileceğiz."

İlk içgüdüm, beni tehdit etmeye hakkı olmadığını haykırmak, ama sonra annemle konuştuklarımı hatırlayıp kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. "Seni tehdit etmeye çalışmıyordum. Sadece sürekli kavgaya etmeden bir arada yaşamamızı istiyorum."

"Bir önerim var. Benim şüphelerimi ortadan kaldıracak ve oğlumdan bir daha asla ayrılmayacağımı garanti edecek bir şey."

"Nedir o?"

"Benimle evlen. Sadece Sedric'e soyadımı vermek istemiyorum, senin de almanı istiyorum. Bir aile olacağız Alexis."

Alexis

KONUŞMA

"İyi günler, Lazarus," dedi annem, ben şoktan donakalmış haldeyken. "Merhaba, tatlım," diye devam etti, başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra Sedric'e döndü. "Büyükannenin yakışıklı ufaklığı nasıl?"

LJ, baba olduğunu öğrendikten sonra birkaç gün daireye dönmeyince, bunun yerine resmi telefon görüşmeleriyle benim ve özellikle Sedric'in nasıl olduğunu sorduğunda, kendimi başka bir yüzleşme için daha fazla zamanım olacağına inandırdım. Onun yokluğunun nedenini öğrendikten sonra bile: Manhattan'ı ziyaret ederken kalp krizi geçiren İtalya Başbakanı'nı acil olarak tedavi etmek zorunda kalmıştı.

Bu mesafe, LJ'nin Sedric'e bakışından, mirasçısıyla kaybettiği zamanın telafisini isteyeceğini anladığım halde, hayatım üzerinde hala bir miktar kontrolüm olduğu yanılsamasını uyandırdı.

Çorbasıyla ortalığı kirleten oğlumuz, büyükannesini görünce alkışlamaya başlar ve sonunda LJ'nin tertemiz takım elbisesinin her yerine yemek sıçratır.

LJ'nin tertemiz takım elbisesine yemek sıçratır.

Onun için gerçekten endişelendiğimden çok, kafamdaki düşünceleri meşgul etmek için ayağa kalkıp lavaboya gidip onu temizlemek için bir bez alıyorum ve arkamda annemin torununu giyinmek için götürdüğünü söylediğini duyuyorum.

Aniden mutfak sessizliğe büründü.

"Alexis."

Henüz dönmüyorum ve birkaç saniye sonra, güçlü kolların beni sardığını ve lavaboya doğru ittiğini hissediyorum.

Hastanedeki öpücük ve beni muayene etmek veya yardım etmek zorunda kaldığı anlar dışında - örneğin beni tekerlekli sandalyeye taşıdığı zaman - LJ hiç bu kadar fiziksel olarak yakın olmamıştı. Onun yakınında olması hem baş döndürücü hem de korkutucu bir his.

Şu anda hissettiğim zayıflığın ameliyatla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Bunu sadece oğlumun babasından değil, tüm sağlık ekibinden duydum: İyileşmem şaşırtıcı derecede hızlı.

Korkarım ki, dizlerim hafifçe titriyor ve LJ'nin kolu hemen belimi destekliyor. Onu itmek istiyorum, ama hain bedenim bunun yerine gevşiyor, sanki onun yanında içgüdüsel olarak kendini güvende hissediyormuş gibi.

"Başka çözüm yok," diye kulağıma fısıldadı, ama sesi agresif değil, ikna ediciydi.

Kollarında dönüp, neredeyse iki yıldır uzaktan yaptığım gibi ondan nefret etmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. Kendime, babayı ve oğlunu ayırdığı için suçluluk duyduğumu söylüyorum, ama içten içe yalan söylediğimi biliyorum. Beklenmedik bir şekilde, planlamadan, Lazarus'a olan hislerimin hiç değişmediğini fark ediyorum. Onu, birlikte geçirdiğimiz o hafta sonu kadar seviyorum. Hayır, o sabahın başında, onu sahilde ilk gördüğüm andan beri seviyorum.

Soğukkanlı ve mesafeli kalmaya çalışarak yüzünü inceliyorum, ama bunun yerine, özellikle kuzeninin evinde geçirdiğimiz kısa zamanla ilgili anılarımla dolup taşıyorum.

Tutku. Fiziksel çekim. Arzu. Bunlarla başa

çıkabilirim.

Sonra annemin duygular ve aşk hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Aşk kalıcıdır.

Aşk tehlikelidir. İzin almadan kök salar.

"Bunu istemiyorum," diyorum ve dürüst olmak gerekirse, ortak hiçbir yanı olmayan iki insanın evlilik fikrine mi, yoksa onu nefret etmek için tüm çabalarımın rağmen başarısız olduğumu ve duygularımın daha da derinleştiğini fark etmeme mi itiraz ediyorum, bilmiyorum.

Cevap vermeden, ağzının benimkine yavaş çekimde yaklaştığını izliyorum. Onu itebilir, durdurabilirim, ama LJ'nin gözlerindeki yoğunluk, sanki ben onun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu oksijenmişim gibi, beni olduğum yerde sabitliyor. Ve hastanede beni öptüğü andan beri gizlice arzuladığım bir şeyden kaçamam.

Lazarus

Buraya bunun için gelmedim. Üç günlüğüne acil bir durumla ilgilenmek için uzaktaydım ve ameliyathane dışında tek düşünebildiğim şey o ve oğlumdu.

Athanasios ve William ile yaptığım konuşmayı da hatırladım. İkisi de bu tür durumlarda iyi danışmanlardır, çünkü sevdikleri kadınları neredeyse kaybetmişlerdir.

Aşk.

Onu seviyor muyum?

Hayır, ben sevmeye muktedir değilim.

Bunu düşündüğüm anda yalan söylediğimi biliyorum. Oğlumu ilk kez kucağıma aldığım anda içimde patlayan duyguyu başka ne olarak adlandırabilirdim ki?

Peki ya onun annesi, aklımdan hiç çıkmayan kadın? Son iki yıldır seksi ne kadar özlesem de, hiçbiri o olmadığı için başka birine dokunmamı engelleyen kadın?

Aşk mı? Onu unutmamı engelleyen şey bu mu?

Alexis, avcının önünde donmuş bir av gibi sessiz kaldığı için, bu sesin benden geldiğini biliyorum. Düşük bir homurtuyla, öfkeli bir öpücükle dudaklarını dudaklarımla kapattım.

İlk başta öfke doluydu. Oğlumu benden sakladığı için onu hâlâ affetmemiştim. Ama beni itmek yerine kucakladığında, eskiden içimdeyken beni bırakmak istemediği gibi ceketimin yakasını tuttuğunda, kendimi kaybettim.

Kalbim çarpıyor, beynim kapanıyor. Tek amacı eşini tanımak ve sahiplenmek olan bir hayvan gibiyim.

Şefkat yok, kısıtlama yok, sadece açlık ve çaresizlik var, sanki çok uzun süre tutulan bir barajın patlaması gibi.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ve Alexis gözlerini açtığında, içimde kasıp kavuran aynı kafa karışıklığını onda da görüyorum ve bu, bu uçuruma birlikte atladığımızı bilmek, bir şekilde beni sakinleştiriyor.

"Oğlumu benden sakladığın için seni affediyorum," diyorum ve bunu sadece onun suçluluk duygusunu hafifletmek için söylemediğimi biliyorum. Ciddiyim. "Senden nefret etmeye çalıştım, ama yapamıyorum."

"Sana tekrar güvenmek istemiyorum, LJ."

"Beni istiyorsun."

"İstemek, güvenmekle aynı şey değildir. Hâlâ çok incinmiş durumdayım."

Tartışmak yerine onu kucağıma alıp mutfaktan çıkıyorum. Marla'nın ortalarda görünmemesine şaşırmıyorum. Oğlumun büyükannesinin bu konuda benim tarafımda olduğunu sanıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz uzun süre ayakta duramazsın. Ve konuşmamız gerek."

Onun kullandığı yatak odası yerine misafir odasını seçiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Onu kollarımda tutarak oturuyorum.

"Ben camdan yapılmadım. Beni yere indirebilirsin. Kucağında kalmak uygun değil."

"Uygunluk bizim işimiz olmadı hiç. Şimdi, olması gerektiğini düşündüğün şekilde davranmayı bırak ve istediğini yapmaya başla."

"Şu anda ne istediğimi bilmiyorum."

"Yalancı. Beni istiyorsun."

"Fiziksel tepki aşk değildir."

"Fiziksel çekim iki yıl sürmez. Bizimki tutku." "Abartılmış bir kimyasal reaksiyon."

Onu tekrar öpüyorum. Mutfakta olduğu gibi, Alexis direnmiyor, ama bu sefer ilk çekilen o oluyor.

Gözlerimi kapatıp başımı sandalyeye yasladım, her şeyi yanlış yaptığımdan eminim.

Öfkeme kapılsaydım, daha fazla zorlardım, ona kendimi dayatırdım, ama istediğim bu değil. Alexis'te en başından beri dikkatimi çeken şey, onun eşsiz ruhuydu. Boyun eğmesini istemiyorum. Morrison'ın evinde geçirdiğimiz tüm hafta sonu boyunca bana attığı bakışı görmek istiyorum.

"Yıkılmış olduğum şeyi düzeltmek için bir şans istiyorum, Alexis." "Ne?"

"Beni duydun. Seni ve Sedric'i istiyorum."

"Hayatını yeniden düzene sokmak için mi?" diye sordu, ayağa kalkarken, ben de onu bıraktım. Ama ayağa kalktığında pişmanlık dolu bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim, LJ. Öyle demek istemedim."

"Evet, öyle demek istedin. Hâlâ incinmişsin, anlıyorum. O hafta sonu ve sonrasında olan her şeyi sana anlatacağım."

"Ne olduğunu zaten biliyorum."

"Hayır. Şimdiye kadar sadece başkalarının anlattıklarını duydun. *Benden* duymadın. Bunu seni bana seçmen için yapmıyorum. Seni ya da Sedric'i asla vazgeçmeyeceğim, Alexis. Sana anlatacağım çünkü neye bulaştığını tam olarak bilmeye hakkın var."

Alexis

KONUŞMA

İtiraz etmek ve ona söylediklerinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemek **istiyorum**, ama incinmekten yoruldum.

O hafta sonundan beri içimde zehir besliyorum ve şimdi bile, kız kardeşi Lois'in hikayemizde oynadığı utanç verici rolü öğrendikten sonra bile, hala öfkeye tutunuyorum, çünkü bunun arkasında yatan şey beni korkutuyor.

"Otur," diyor ve ben de yanındaki koltuğa oturuyorum.

Birkaç dakika boyunca LJ'nin ailesinden bahsetmesini dinlerim ve onun çizdiği tablo hiç de hoş değildir.

Güç ve bencillik.

Sevgisizlik ve kin.

Gurur ve empati eksikliği.

Hiçbir noktada kendini bu kusurlardan hariç tutmuyor ya da benim gözümde kendini daha iyi göstermeye çalışmıyor, bu da ona olan saygımı daha da artırıyor.

Sonra, benimle tanışmadan birkaç yıl önce, varis sahibi olmak amacıyla evliliği düşünmeye başladığını anlatmaya başlar.

Yüzümü nötr tutmaya ve ne kadar şok olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Aile adını devam ettirme görevinden bahsederken, okuduğum romantik romanlardaki kahramanlardan biri gibi geliyor. Böyle şeylerin gerçek hayatta da olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Neden her şeyi bir araştırma projesi gibi ele almak yerine normal yoldan gitmedin? Seni yargılamıyorum, sadece merak ediyorum."

Dizlerine dirseklerini dayayıp, parmaklarını birbirine dolayarak, işaret parmaklarını yukarı doğru uzatarak öne eğildi. "Bu kararı verdiğimde çocuk değildim Alexis. Bir erkeydim. Hiçbir partnerime arzu dışında bir şey hissetmemiştim ve bunun değişeceğini de düşünmüyordum. Ben pragmatik biriyim. Bir şey istiyordum ve bunu başarmak için bir yol çizmem gerekiyordu."

"Ve o yol, aşk olmadan evlenmek miydi?"

"*Evlenmek.* Aşk hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı," diyor yorgun bir sesle. "Jodie'yi hayatım boyunca tanıyordum ve aileme yakın olduğu için onunla hiç ilişki kurmamıştım. Ama hayatımdaki her şey gibi, bir eş adayı seçme zamanı geldiğinde, seçenekleri analiz ettim ve onun benim dünyama, en azından ihtiyacım olan şeylere uygun olduğunu gördüm."

"Bu çok soğuk geliyor."

"Sana kendimi hiç güzel göstermedim ve şimdi de göstermeyeceğim. Ben buyum."

"Tamam. Devam et."

"Dört ay birlikte geçirdikten sonra, onunla oturup teklif ettim — benim şartlarımla. İkimiz de, dikkatli olduğumuz sürece başka insanlarla görüşmeye devam edebilirdik. En fazla iki çocuğumuz olacaktı ve beş yıl sonra dostane bir şekilde boşanacaktık."

"Tanrım! Hangi kadın böyle bir şeye razı olabilir ki?" "Hiç tereddüt etmedi."

"Seni sevdiği için mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama buna inanmıyorum." "Neden?"

"Beni sevmek için ne vardı ki? Yıllardır birlikte olsak da, beni tanııyordu. Çoğu insan gibi, sadece görünüşümü görüyordu."

Ve tüm resmi görüyorum — ham, hasarlı kısımları — ama yine de beni saran duyguları durduramıyorum.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilirim?

"Onunla neden ayrıldığımı uzatmayacağım - sadece, kız kardeşim ne ima ederse etsin, seninle tanıştığımda onunla birlikte değildim diyeceğim. Lois, Jodie'yi severdi ve ayrıca kız kardeşim şımarık ve bencil biridir. Sana davranışları affedilemezdi, ama buna sonra döneceğiz. Anlaman gereken şey, Jodie ile ilişkimizin sonu kesindi. Tekrar bir araya gelmemiz için hiçbir şans yoktu."

"Onun hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. O konuya da geleceğim. Anlaman gereken şey, sana ilk adımımı attığım andan itibaren özgür bir adam olduğum."

"Sana inanıyorum. Şimdi söyle bana: hamile olduğunu bilseydin, onunla evlenir miydin?"

"Belki eskiden, çıkarken. Ama ilişkiyi bitirmeye karar verdikten sonra değil," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Ailem, çocukların evlilik içinde yetiştirilmesi gerektiği gibi eski moda bir fikre bağlı olsa da, ben duygularımın eylemlerimi belirlemesine izin vermem. Boşanmış ebeveynlerin velayeti paylaşmasından çok, bozuk bir yuva çocuğa daha fazla zarar verebilir."

"Ortak velayet." "Aynen

öyle."

"Sana göre değil gibi."

"Öyle. Ama onunla ilişkimizi bitirmeye karar verdikten sonra, hamilelik bile olsa onunla evlenmeyecektim. Jodie zaten zihinsel dengesizliğin açık belirtilerini gösteriyordu, Alexis."

"Ne?"

Bana bitmek bilmeyen telefon görüşmelerinden ve mesajlardan bahsediyor — bir günde elli, altmış tane — ve sonunda onu hastaneden uzaklaştırmak zorunda kaldığından.

"Aman Tanrım."

"O ölmeden bir hafta önce, seninle tanışmıştım. Seni tekrar görmek, bana hissettirdiklerini keşfetmek istedim. Cape Cod'daki o hafta sonundan sonra, seni benimle birlikte New York'a geri getirmeyi planladım."

"Buraya mı?"

"Evet."

"Ve sonra her şey oldu mu?"

O başını sallar. "Kazayı gazeteden mi öğrendin?" diye diyor

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Evet."

"Kaza günü, Jodie annemin evine gitti.

Kuzenime göre..."

"*Morrison mu?* Kaldığımız evin sahibi mi?"

"Evet."

"Devam et."

"Kazada hafızasını kaybetmişti. Komadan ancak birkaç ay önce çıktı ve o zaman bile o gün olanları pek hatırlamıyordu. Sen ameliyat olmak için bana gelmeden kısa bir süre önce tüm ayrıntıları öğrendim. Morrison, Jodie'nin anneme bağırarak gelip, bizim yeniden bir araya gelmemiz için yardım etmesini istediğini söyledi."

"Tanrım."

"Başka ne yapacağını bilemeyen annem, babama, bana ve kardeşlerime ulaşamayınca Morrison'ı aradı. Morrison, Jodie arabasıyla ayrılırken oraya vardı."

Uzun bir süre yere bakarak devam etti: "Annem, benim çocuğuma hamile olduğunu bağıırıyordu ve Morrison, onun ne kadar dengesiz olduğunu görünce, kendine zarar vermesini engellemeye çalıştı."

"Ama işe yaramadı."

"Hayır. O, benim acı çekmemi istediğini ve beni bulmak için Cape Cod'a gideceğini bağırarak söylediğini hatırlıyor. Hamileliği öğrendiğimde onunla evleneceğime emindi."

"Onun derin bir rahatsızlık içinde olduğunu inkar edemem."

"Sadece rahatsız değildi. Gerçekten dengesizdi. Morrison bana kasıtlı olarak kamyonu çarptığını söyledi."

Ona baktım, doğru duyduğumdan emin değildim ama yüzündeki acı şüpheyi yer bırakmıyordu.

"Ama hamile olduğunu biliyordu... Yani, kendisi için umursamasa bile, bebek için..."

"Kuzenime, benim acı çekmemi istediğini söyledi. Sonunda, istediğini elde etti."

Boğazıma bir acı yükseldi—ilk kez, sadece benim yaşadıklarımı değil, onun yaşadıklarını da düşündüm. LJ, kontrolünü kaybetmiş bir kadından doğmamış çocuğunu koruyamamıştı. Ben de, tamamen acıdan dolayı, Sedric'i ondan saklamıştım.

Evet, çünkü annem haklıydı. Annem, LJ'nin beni hastası olarak kabul etmesini sağlamak için onunla iletişime geçmeyi başarmış olduğu gibi, ben de daha fazla çaba gösterebilirdim. Kız kardeşinin bana davranışından dolayı ondan nefret ediyordum, ama oğlumuzu ondan uzak tuttuğum için ben de en az onun kadar suçluydum.

"Onu görmeni asla engellemeyeceğim," diye başlıyorum, ama nispeten sakın olan LJ'nin yüzü yine gerginleşiyor. "Açıklayayım. Onun hayatının bir parçası olmanı istiyorum."

"Bu yeterli değil. O zamanlar gözlerine bakıp her şeyi açıklamayarak hata yaptım. Ama şimdi bunu düzeltmek için bir şans istiyorum."

"Evlenemeyiz. Sen de söyledin, çocukların evlilik içinde yetiştirilmesi gerektiği gibi eski moda bir fikre inanmıyorsun. Ayrıca, birbirimizi sevmiyoruz. Ben sevmiyorum..."

Sana güvenmiyorum demek üzereyim, ama sonra onun da bana güvenmek için bir nedeni olmadığını fark ediyorum. Sedric'in varlığını bu kadar uzun süre sakladıktan sonra neden güvensin ki?

"Seninle evlenmek istiyorum ve evleneceğim. Ama şimdilik, adadaki daireme taşınmanla yetineceğim."

"Ne? Hayır! Sedric çok küçük. Benden ayrıldıktan ve Manhattan'a taşındıktan sonra zaten uyku sorunu yaşıyor."

"Bilemem Alexis. Hiç baba olma şansım olmadı," diyor acı bir şekilde ve bu sözler beni derinden vuruyor.

"Birkaç gün burada kalabilirsin," diyorum. "Badger bu sabah Cape Cod'a geri döndü. Artık sadece ben, annem ve Sedric varız."

"Hayır. Oğlumla birkaç gün kalmakla yetinmeyeceğim. Buraya taşınıyorum."

Alexis

ELLİ. BÖLÜM

"NE DEDİN SEN?"

"Sedric ile mümkün olduğunca fazla zaman geçirebilmemin başka bir yolu yok. Artık hayatında benim varlığıma alışması gerekiyor. Çocukluğundan itibaren beni hatırlamadan büyümesini göze alamam."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama suçluluk duygusu beni durdurdu.

LJ ayağa kalkar ve bana doğru gelir. İki elimi de tutarak beni ayağa kaldırır. "İkinizi de istiyorum."

"Çünkü artık geleceğin güvence altında mı? Sonunda hep istediğin varisi mi oldu?"

Sanki onu şok etmişim gibi, beni bırakır ve ben kendimden utanırım. Ellerimle yüzümü kapatırım. "Özür dilerim," derim, ilk kez ona yaklaşma inisiyatifini alarak. "Söylediklerim çok kötüydü, ama korkuyorum, LJ."

"Siz ikinizden vazgeçmeyeceğim, Alexis. Sen benimsin, istediğim ailsin ve bunun geçmişteki planlarla hiçbir ilgisi yok. İkimiz de hatalar yaptık ve ben

Seni daha önce aramadığım için ne kadar pişman olduğumu sana asla gösteremeyeceğim. Ama geçmişte takılıp kalırsak, bu oğlumuza zarar verir ve asla gerçek bir yeni başlangıç yapamayız."

"Hiç başlamamışken nasıl yeni bir başlangıç yapabiliriz?"

"Ne dersen de, Alexis. Tekrar hayatını terk etmeyeceğim, bunu bil yeter."

Yalan söyleyip onu yanımda istemediğimi söyleyebilirdim, ama hem kendime hem de ona zarar vermekten bıktım. "Buraya taşınmak, ikimizin..."

"Şu anda, her günü tek tek yaşıyorum Alexis. Odak noktam yeni başlangıcımız, sana ve oğluma yakın olmak ve ameliyattan tamamen iyileşmeni sağlamak."

"Bunu yapabilirim. Yani, her günü tek tek yaşamayı."

Bana yoğun bir şekilde bakıyor ve bir an için, beni tekrar öpeceğinden eminim. Hayal kırıklığıma uğrayarak, sadece alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve odadan çıkıyor. Kendime, sadece benim koyduğum sınırı saygı duyduğunu söylüyorum ama içimi kaplayan boşluk hissiyle mücadele edemiyorum.

Dört hafta sonra

LJ benim daireme taşınalı yirmi gün oldu ve annem Cape Cod'a döneli iki hafta oldu. Sedric'in babası benim için bir hemşire ve oğlumuz için bir dadı tuttu, annem de bu fırsatı değerlendirip kocasına geri döndü.

Annemin sözleri şöyleydi: "Evlendiğinde kendi evin olsun istersin." LJ ile benimki evlilik olmasa da, onun ne demek istediğini anladım.

Ayrıca, annem Sedric'in babasını ne kadar sevdiğini ve bizim bir araya gelmemizi ne kadar istediğini saklayamıyor. Ona "damadım" bile diyor ve ikisi arasındaki dostluk beni eskiden çok rahatsız ederdi. Artık, LJ'nin hiç çaba sarf etmeden bile karşı konulmaz olduğunu kabullenmiş durumdayım.

Kötü bir kadın gibi hissederek iç çekiyorum.

Lazarus'un aramızdaki sorunları düzeltmek için hiçbir çaba sarf etmediğini söylemek yalan olur. O mükemmelden başka bir şey değil.

Ama bizi "çift" olarak nitelemek gerçeklerden çok uzak olur.

Aramızdaki ilişki kesinlikle evlilik değil. O benden önce uyanır ve onu her zaman oğlumuzun odasında, iş kıyafetlerini giymiş, gömlek ve kravatlı ama çıplak ayakla, Sedric'le yerde otururken bulurum.

Saklanıp onların "konuşmalarını" dinliyorum, kıskançlıktan ölüyorum ve kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum. Sanki hayatları boyunca birlikteymiş gibiler. LJ gibi bir erkeğin bebeklerle bu kadar iyi olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Sedric, sesleri denediği ve kelimeleri öğrendiği bir aşamada. Yirmi dört kelime arasında bir ya da iki kelimeyi anlayabiliyoruz, ama bu Lazarus'u rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Her kelimeyi anlıyormuş gibi davranıyor ve hatta küçük ellerini çırparak babasının tüm dikkatini üzerine çeken oğlumuzla tartışıyor.

Genellikle ben yatmış olduğum saatlerde eve geç geliyor, ama her zaman kapının sesini duyuyorum çünkü vücudumun her hücresi onun her hareketine karşı tetikte.

Ancak bugün beni şaşırttı, erken geldi. Haftalardır ilk kez birbirimize gerçekten baktık. Genellikle onu sadece çıkarken görüyorum. Ama bugün, Sedric banyo yaparken geldi, ki bu arada bu önemli bir olay. Oğlum suyu çok seviyor, ama odamdaki küvet çok büyük ve onu orada yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum.

Ben küvetin kenarında oturup izlerken, dadı onu yıkıyor. Ameliyattan sonra normal rutinime, oğlumu almayı da dahil, dönebilmem için toplam on iki haftanın dördü daha var.

Üçümüz neşeyle sohbet ederken, aniden banyo kapısı açıldı ve LJ içeri girdi.

Sedric'in tepkisi anında oldu. Sanki tüm evrenin efendisi gelmiş gibiydi.

Kıskançlığım alevlenir, ama annelik içgüdülerime karşı koyamaz. LJ'nin oğluma dünyadaki en değerli şey gibi davranmasını izlemek, kalbimi yavaş yavaş eritmeye başlar. Bu kibirli doktora teslim olan tek kişi Sedric değildir.

LJ dadıya bizi yalnız bırakmasını ister, ceketini ve kravatını çıkarır, kollarını sıvar ve Sedric'in banyosunu üstlenir, onunla gününün nasıl geçtiğini konuşur. Garip bir şekilde, oğlum bunu anlıyor gibi görünüyor ve babasının böyle "önemli" bir anda yanında olmasından çok mutlu.

Bu manzaraya bakarak ağlamaya başlıyorum ve kendimi utandırmadan banyodan çıkmak zorunda kalıyorum.

Daha sonra, taşındığından beri ilk kez üçümüz birlikte akşam yemeği yiyoruz.

LJ tüm yemek boyunca bana bakıyor ve iki kez çatalımı düşürüyorum, bu da Sedric'i yüksek sandalyesinde kahkahalara boğuyor.

"Gergin misin?" diye

soruyor Lazarus. "Uh . . ."

"Bu ne biçim bir cevap?"

"Yani, akşam yemeğinde burada olmana alışkın değilim demek istedim."

O da çatalını masaya bıraktı. "Senden istediğin alanı sana veriyorum Alexis."
"Ben... O kadar fazla alan istemiyorum."
"Ne istiyorsun?"
"Bugünkü durumu sevdim... üçümüzün bir arada olmasını." Gözleri parlayarak bana bakıyor.
"Ben de bundan daha fazlasını istiyorum," diyor.

Üç saat sonra, banyo yapmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Genelde saat beş buçuk civarında Sedric ile akşam yemeği yediğim için, banyoyu yatmadan hemen önce yapıyorum.

Bu, annemden miras aldığım bir alışkanlık: her zaman temiz olarak yatmak.

Hemşirenin yardımını olmadan banyo yapabilmemin üzerinden iki hafta geçti — ayakkabılarımı giymekte ve külotumu çıkarmakta zorlanmam dışında. Ancak, henüz tek başıma küvete giremediğimi bilmeme rağmen, günlerdir uzun bir banyo yapmayı hayal ediyorum.

Banyoya gidip soyunmaya başlıyorum, sadece sütyen ve külotum kalıyor, küvete sinirli bir şekilde bakıyorum.

Aniden yatak odasının kapısının açıldığını duyarım. "Alexis, ben..."

Gözlerimiz buluştuğunda LJ'nin sesi donuyor ve beni sadece beyaz iç çamaşırlarıyla orada dururken görüyor. İlk başta, onun önünde yarı çıplak olduğum için değil, ameliyat izimden dolayı utanıyorum. LJ, vücudumu hiçbir erkeğin bilemeyeceği kadar iyi biliyor. O hafta sonu seviştiğimizde rekor kırdık. Kuzeninin evindeki her odayı kutsadık. Ama *kusurumdan* duyduğum utanç uzun sürmedi, çünkü bana bakışları, o aç ve ilkel bakışları, dizlerimi titretmişti.

Lazarus

BÖLÜM ELLİ BİR

ONUN HAFİFÇE SALLANDIĞINI FARK EDİYORUM,

bu yüzden bir adım

ilerledim ve kollarımı ona doladım. "İyi misin?" "Gelmeni

bekleliyordum."

"Sana bir şey söylemeye geldim."

"Ne?"

"Bunu sonra konuşabiliriz. Neden küvete öyle bakıp üzgün görünüyordun?"

"Orada banyo yapmak için can atıyorum ama riske girmek istemiyorum."

Onu yatak odasına taşıyıp yatağa oturtuyorum. Sonra tişörtümü başımdan çıkarıp kot pantolonumu çıkarıyorum.

Alexis'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yapıyorsun sen?" "Kadınımın isteğini yerine getiriyorum."

"Ben senin..."

"Evet, öylesin. Her zaman benim olduğunu kabul etmen ne kadar sürerse sürsün umurumda değil, ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Şimdi hadi seni banyoya götürelim."

"Seninle birlikte küvete girmeyeceğim."

"Eğer düşündüğün buysa, Alexis, sana saldırmayacağım." "O zaman ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sen sıcak su ve banyo köpüklerinin tadını çıkarırken seni güvende ve korumada tutmayı."

Başka bir protesto beklemiyorum. Banyoya girip, küveti hoş bir sıcaklıkta suyla dolduruyorum, sonra köpük banyosu sıvısını ekliyorum. Şu anda beni izleyen biri, tamamen sakın olduğumu düşünebilir, ama bu tamamen yalan. Boxer şortumdaki şişkinliğe bir bakış, ki eminim o da fark etmiştir, bunun aksini kanıtlamaya yeter.

Kapıyı çalmadan odasına girdiğimde, onu sadece kardeşimin evinde akşam yemeğine davet etmek istemiştım. Seth biriyle çıkıyor ve Alexis'i başka bir kadının eşliğinde tanıtmanın daha kolay olacağını düşündü.

Ailem de onunla tanışmak için baskı yapıyordu, ama ben onlara Sedric'ten henüz bahsetmemiştim. Önce Alexis'le bu konuyu konuşmak istedim. Geçmişimden biriyle ciddi bir ilişkim olduğunu biliyorlar, ama oğlumuzdan bahsetmedim.

Odaya girip onu banyoda neredeyse çıplak halde bulacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onu orada almamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Yatak odasına geri döndüğümde, o hala aynı yerde oturuyordu. Onu istediğim gibi kucaklamak yerine, elimi uzattım.

"İlk seferki gibi," dedi. "Ne?"

"Kuzeninin evinde, bana böyle uzanmıştın. Bunun, yaptığım şeyden emin olmamı istediğin anlamına geldiğini biliyordum."

"Çünkü senin için yanlış adam olduğumu biliyordum." "Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?"

"Belki. Ama o sahilde seni öptüğüm anda, uzaklaşmayacağımı anladım."

"Çünkü her zaman istediğini alırsın?"

"Çünkü hayatımda hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim."

Elimi tutuyor ve ben sormadan, tuvalete varır varmaz sütyenini çıkarıyor. Ama külotunu çıkarmaya çalıştığında, külot bacaklarının ortasında takılıyor ve bunun nedeninin hala tam olarak eğilememesi olduğunu biliyorum.

"Genelde hemşire bana bu konuda yardım eder," diyor, kızarak.

Ben tek kelime etmiyorum. Diz çöküp külotunu tamamen aşağı indiriyorum, amının kokusu beni tamamen mahvediyor.

"Burada yara izi yok," diye mırıldanıyorum, elimi cinsel organının üzerindeki kıl şeridinin hemen üzerine koyuyorum, çünkü ona bir şekilde dokunmam gerekiyor.

Alexis titriyor. "Sedric doğal doğumdu."

Aşağıdan ona bakıyorum ve meme uçları çoktan sertleşmiş, ilgi bekliyor.

Tüm irademi kullanarak onu kollarımın arasına alıp küvete giriyorum.

Onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum ve sıcak suyun hissiyle inlediğinde, zaten sertleşmiş olan penisim çelik gibi sertleşiyor.

Onun çıplak, mükemmel vücudunun benimkine bastırmasından başka bir şeye odaklanmam gerekiyor, bu yüzden süngeri alıp üzerine sıvı sabun döküyorum.

"Bunu kendim yapabilirim."

"Bana bırak," derim ve süngeri havada sallıyorum.

Hafifçe başını salladı ve ona dokunduğum anda, aramızda sünger olsa bile, vücudu titredi.

Onu nazıkçe yıkarım, ama süngeri bacaklarının arasına bastırırken kulak memesini emip ısırma dayanamam.

"LJ..."

Süngeri suya bırakıp parmaklarımı klitorisine kaydırıyorum. Dokunuşum yumuşak, beni durdurması için ona zaman tanıyor ama o bunun yerine bacaklarını daha da açıyor.

Başparmağımla klitorisini daireler çizerek okşuyorum ve orta parmağımla içine kaydırıyorum. Sürtünmeyi takip etmek için kalçalarını kaldırmaya çalışıyor ama ben boş olan kolumu göğsüne atarak onu sabit tutuyorum.

"Bir şey hissedersen bana söyler misin?"

"Acımıyor. Durma."

O inlemelerini daha fazla bastıramayana kadar parmaklarımla onu beceriyorum. Elimin etrafında nabızı atıyor ve orgazm olacağını söylediğinde hızımı artırıyorum.

Orgazmın dalgası onu sarstığı ve benim adımı haykırdığı anda, "Benim. Hep öylesin. Hep öyle kalacaksın." diye fısıldarım.

Onu yatağa taşıdığım anda hala kollarımda gevşek duruyor.

"LJ..."

"Henüz işim bitmedi. Dilimde senin tadını istiyorum."

Henüz tam olarak iyileşmediğini biliyorum ve sonuna kadar gidemeyiz ama Tanrı yardımcım olsun, vücudunun kaldırabileceği kadar zevk vereceğim ona.

Cildi ıslak, çarşafı ıslatıyor ama umurumda değil. Artık burada uyumasını istemiyorum. Onun yeri benimle, benim yatağında.

Bir ay boyunca centilmenlik yaptım. Baskı yapmadım. Bir işaret bekledim ve bu gece, akşam yemeği sırasında, o işareti aldım.

Her gece hastaneden eve geldiğimde, kapısında durup herhangi bir ses dinler, içeri girip uyurken ona sarılmak için can atardım.

Alexis'e bu kadar takıntılıyım. Onu kucaklamakla yetinecektim

Ama şimdi... Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bacaklarını nazikçe ayırıyorum. Boxerımı çıkarmalıyım, zemini kirletiyorum ama onun yanında çıplak kalmaya cesaretim yok. Ayrıca, bu benimle ilgili değil. Hepsi onun için.

Dizlerimin üzerine çöküp onu yatağın kenarına çekiyorum.

Bacaklarını açıp klitorisine yapışıyorum.

Dilimin sinir demetine ilk dokunuşu vücudunu titretir ve kontrolüm tehlikeli bir şekilde sallanır.

Ağzıma damlıyor ve daha fazlasını istiyorum, bu yüzden klitorisine ağzımı koymak yerine başparmağımı koyuyorum, çünkü bir şekilde onun içine girmem gerekiyor.

Dilimi onun sıkı, titreyen merkezine derinlemesine sokuyorum, onu dilimle sikiyorum, onu içime çekiyorum, tadına bağımlıyım.

O inliyor ve ben onu yutuyorum.

Onu ne kadar sert emdiğimden dolayı am dudakları şişmiş. Sanki son yemeğimmiş gibi onu yiyorum.

Klitorisini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve o, söylenmesine gerek kalmadan bacaklarını daha da açarak yüksek sesle inliyor.

Kalçalarını kavrar ve sertçe emerim; o da güzelce boşalır, ağzıma akıtır.

Her damlasını yutuyorum. Ve ona bir orgazm daha yaşatmak için can atıyor olsam da, durmamız gerektiğini biliyorum.

Alexis gözleri kapalı, hareketsiz yatıyor.

Yanına uzanıyorum. "Senin benim olduğunu kanıtlamama izin ver."

"Birkaç dakika önce, bu konuda hiçbir şüphen yokmuş gibi görünüyordu."

"Yok. Ama senin var. Benim ol. Bana geri dön."

"Peki sen benim olacak mısın?"

"O evden hiç ayrılmadığımı, o hafta sonu hiç ayrılmadığımı söylediğimde beni duymadın mı, Alexis? Başka kimseyi istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Her zaman sen olacaksın."

Alexis

BÖLÜM ELLİ İKİ

Beni kaldığı odaya götürürken, vücudumu yumuşak bir havluyla sardıktan sonra **PROTESTO ETMELİYİM**. Ama tam da olmak istediğim yerdeyken neden protesto edeyim ki?

Ayrıca, onun söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum:

"O evden hiç ayrılmadığımı, o hafta sonu hiç ayrılmadığımı söylediğimde beni duymadın mı, Alexis?"

İstediğim başka bir kadın yok. Sadece sen varsın. Her zaman sen olacaksın."

LJ istediği her kadını elde edebilir. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmanın dünyanın sonu olmadığını açıkça belirtti ve yine de ikimizi, beni ve Sedric'i ne kadar çok istediğini tekrarlamaya devam ediyor.

Belki çoğu insan için bu pek bir şey ifade etmez.

Ama ben çoğu insan değilim.

Ben, tekrar incinmekten korkmasına rağmen, kalbimi sonsuza kadar sahip olacağını bildiğim adamla bir aile kurma şansını çaresizce isteyen bir kadıyım.

her zaman kalbimi kazanacağını bildiğim bir adamla bir aile kurma şansını çares

"Ailemle tanışmanı istiyorum," diyor, utanmadan önümde soyunduktan sonra, penisi hala yarı sert haldeyken, temiz bir boxer giyip yanıma uzanıyor.

Ailesiyle tanışmak fikri bana pek uymuyor ve yüzümdeki buruşukluğu saklayamıyorum. Ama sonra bana söylediği şeyi hatırlıyorum: Babası, Jodie'nin ölümünü ve kaybettiği doğmamış torununu öğrendiğinde kalp krizi geçirmişti.

"Sedric'i biliyorlar mı?" diye alçak sesle soruyorum.

"Hayır. Oğlumuzu sadece Seth biliyor."

Oğlumuz.

Tanrım, başım belada.

Onun gururla söylediği bu sözleri duymak bile kalbimi ısıtmaya yetiyor. "Neden onlara söylemedin?"

"Senin varlığını biliyorlar. Jodie öldüğünde, onunla ilişkimizin tamamen bittiğini ve başka biriyle tanıştığımı açıkladım. Birkaç ay önce hayatıma geri döndüğünde, onlara tekrar birlikte olduğumuzu söyledim."

"Ama biz birlikte değildik..."

"Her zaman birlikteydik Alexis."

İtiraz etmiyorum. Bu çocukça ve anlamsız. Bize gerçek bir ikinci şans vermek istiyorsam, unvanlar ve etiketler önemli değil.

"Ama Sedric'ten bahsetmedin."

"Hayır. Senin arkan arkada bunu yapmazdım. Onlar hemen onunla tanışmak isterlerdi."

"Henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim. Bana biraz daha zaman verebilir misin?" "Ne kadar zaman?"

"Doktorlarım resmi olarak izin verene kadar. Hâlâ kendimi kırılgan hissederken onlarla görüşmek istemiyorum, onlarla eşit şartlarda yüzleşmek istiyorum."

"Ailem canavar değil, Alexis. Ailemizin zehirli bir yanı var" — duraksıyor — "dürüst olmak gerekirse, çok zehirli bir yanı var ve her insan gibi kusurları var. Ama yine de, iyi ya da kötü, biz bir aileyiz."

"Bundan şüphem yok ve onları yargılamıyorum, LJ, ama her halükarda hazırlıklı olmam lazım. Ayrıca kız kardeşinle de yüzleşmem gerekecek ve bu düşünce beni hiç heyecanlandırmıyor."

"Lois ile henüz konuşmadım çünkü bunu telefonla yapmak istemiyorum. Onu hastaneden kovduğumdan beri..."

"Bunu mu yaptın?"

"Evet. Dediğim gibi, onu kovduğumdan beri, uzun bir tatil için Avrupa'ya kaçtı ve benimle yüzleşmekten kaçınıyor."

"Çok olgunca."

"Evet. Ama sonsuza kadar kaçamaz. Eninde sonunda karşımda olacak ve ona tam olarak ne düşündüğümü söyleyeceğim."

"Onu asla sevmeyeceğim galiba, LJ. Ben kolay affeden biri değilim."

"Beni affettin."

"Öyle. Ama önce içimde tam bir savaş verdim." "Peki ben nasıl kazandım?"

"Çünkü ben, tanıdığın en korkak kadın olsam da, aynı zamanda en büyük hayalperestim. Seni istiyorum. Üçümüzü istiyorum."

Üzerime eğildi ve gözlerindeki yoğunluktan omurgamdan bir titreme geçti.

"Seni asla bırakmayacağım."

"Bir keresinde senden söz verme demiştim. Sen verdin ve sözünü tutmadın."

"Bu bir söz değil. Bu bir bağ, bir taahhüt. Sen sonsuza kadar benimsin, Alexis."

Birkaç gün sonra

"O dünyadaki en güzel çocuk," diyor kayınbiraderimin kız *arkadaşı* - *Kayınbiraderim mi? Evet, Seth pratikte kayınbiraderim* - oğlum her zamanki gibi ilgi odağı olmaktan keyif alarak şovunu yaparken.

Yine de, tahmin ettiğim gibi, ne Seth'e ne de kız arkadaşına gitmedi. Bunun yerine, tombul kollarını babasının boynuna doladı ve yüzünü LJ'nin göğsüne gömdü.

Keşke o anda LJ'nin yüzünün fotoğrafını çekseydim — oğlu onda teselli aradığında yüzünde beliren inkar edilemez mutluluk.

Onların arasındaki sevgiyi izlerken hissettiğim duygu dalgasına hiç alışamayacağım galiba. Belki de kendi babamı hiç tanıma fırsatım olmadığı için beni bu kadar etkiliyor.

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum, anne gururumu tam olarak kucaklayarak — ve Seth ile erkek arkadaşımın ikisinin de güldüğünü duyuyorum.

"Kardeşim, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" diye sorar Seth ve LJ, beni ve bebeği bırakıp gitmekten emin olamadan tereddüt eder.

İçimdeki feminist, yalnız kalabileceğimizi haykırmalıydı ama aşık olan kadın kalbinin daha hızlı attığını hissediyor ve ben de ona sorun olmadığını söyleyerek başımı sallıyorum.

Lazarus

"Ne oldu?" diye soruyorum, onun dairesinin balkonuna varır varmaz. "Ne olduğunu nereden anladın?"

"Çünkü ben senin ağabeyim ve seni tanıyorum."

"Jodie ile ilgili," diye başlıyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle. "Ama ona gelmeden önce, seni ve çocuğunun annesinin sorunlarınızı çözdüğünü görmekten ne kadar mutlu olduğumu söylememe izin ver."

İki elimi korkuluğa koyup önüme bakıyorum. "Hâlâ halletmemiz gereken çok şey var. Onu derinden incittim ve Alexis hâlâ bana güvenmiyor."

"Peki sen ona güveniyor musun? Sedric'i bizden sakladı."

"Beni tanırsın Seth. İlk tepkim saf öfkeydi. Ama sonra... kendimi onun yerine koydum."

"Senin empati kurabilme yeteneğin olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ben de. Ama burada bahsettiğimiz sıradan biri değil, hayatımın aşkı."

Gözlerinin büyüdüğünü görüyorum ve bu açıklamanın ağırlığı beni bile şaşırtıyor. Ama bir saniye sonra, bunun sadece gerçek olduğunu anlıyorum.

Alexis hayatımın aşkı.

İnsanlar benim hissettiğim şeyi aşk olarak adlandırabilirler, çünkü daha güçlü bir kelime yok, ama bunun uygun olduğundan emin değilim. Onun bana hissettirdiklerini tam olarak ifade edebilecek tek bir duygu olduğunu sanmıyorum.

Birkaç gece önce odama taşındığından beri, her gece çoğunu onun uyumasını izleyerek geçiriyorum, sanki her an ortadan kaybolacakmış gibi. O benim kollarımda gülümseyerek uyandığında hissettiğim duyguyla hiçbir şey kıyaslanamaz.

"Onu seviyorsun," diyor.

"Etiketler umurumda değil. O benim, ben de onunum. Bundan daha kesin bir şey yok."

"O zaman şimdi her zamankinden daha fazla, sana öğrendiğim şeyi anlatmam gerekiyor." "Ne oldu?"

"Geçen hafta bir partide Sheila Walton'a rastladım."

"Benden nefret eden kadın."

"Evet. Jodie'nin kardeşi. Ve tüm Waltonlar gibi, o da neredeyse tüm dünyadan nefret ediyor. Sana anlatmaya çalıştığım şey şu: rahatsız görünüyordu."

ona yaklaşmadım. Hastanede sana söyledikleri için onu affetmedim." "Nereden biliyorsun?"

"Annem gelmişti ve konuşmamızı duydu. Ailelerimiz artık konuşmuyor."

"Bilmiyordum."

"Nasıl bilebilirdin ki? Herkesi hayatından çıkardın. Neyse, Sheila geldi ve Jodie'nin günlüklerinden birini bulduğunu söyledi."

"Ne?"

"Günlüğü okudu ve kız kardeşinin taşıdığı bebeğin babasının sen olmadığını öğrendi."

Arkamda bir ses duydum ve döndüm.

"Özür dilerim. Dinlemek istememiştim," diyor Alexis yaklaşırken.

Utanmış görünüyor, ben de ona elimi uzatıp kollarımın arasına alıyorum.

"Kardeşimin söylediklerini duydun mu?"

"Evet. Hâlâ şoktayım. Yani... eski sevgilin, başka bir adamın çocuğunu büyütmeni istemiş."

"Doğru," diye cevapladı Seth. "Günlükte gerçek babanın adı geçmiyordu ama LJ onunla evlenmezse hayatının mahvolacağını yazmıştı."

"İtibarı yüzünden mi? Tanrım, bekar anneler çocuklarını gayet iyi yetiştiriyorlar."

"Sen masum bir meleksin Alexis," diyor kardeşim. "Dünyamız acımasız, kindar insanlarla dolu."

"Yine de... duyduğum kadarıyla, onun davranışları aşırıydı," diyor Alexis. diyor

"Her neyse, Sheila seninle konuşmak istiyor," Seth bana bakarak ekliyor.

"Konuşacak bir şey yok. O gün hastanede, onların ölümünden beni sorumlu tutarak

beni suçlayarak her şeyi döküldü. Ben de kabul ettim, söylediklerini kabul ettim. Onun özürlerini istemiyorum. Tek istediğim o aileden uzak durmak."

Alexis

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Yaklaşık Kırk Gün Sonra

"Hala iyisin, tatlım? Yani, Lazarus'la ilişkin nasıl?"

"Evet. Neden bunu sorarken hep şüpheli bir ses tonun oluyor?"

"Çünkü ikinizin de güçlü kişilikleri var. Ama emin ol ki, senin mutlu olduğun için her gün Tanrı'ya şükrediyorum."

"Anne, LJ bizim ilişkimizi yürütmeye çalışıyor, ben de öyle." "Çünkü onu seviyorsun."

"Evet. Tüm kalbimle."

"Kalplerden bahsetmişken, keşke bugün randevuna gelebilseydim. Badger'ın tam da bu hafta zatürreye yakalanması ne kötü şans."

Ama söyle bana, bu artık fiziksel aktiviteye tamamen izin verildiğın anlamına mı geliyor?"

Yanaklarım kızardı, çünkü yapmak için can attığım "fiziksel aktivite" spor salonuyla ilgisi yoktu, tamamen yatak odamızla ilgiliydi.

Bana o banyoyu yaptığınan beri, LJ her gece benim zevkime adanmış durumda.

Kırk gece.

Evet, sayıyorum, çünkü onu içimde hissetme ihtiyacını bastırmak gittikçe zorlaşıyor. Ben de ona dokunmak, tadını almak, bana verdiklerini ona geri vermek istiyorum, ama o bana izin vermiyor. Bir keresinde bu konuda tartıştık bile ve onun cevabı, bana dokunmama izin verdiği anda kendini durduramayacağıydı.

Ama bugün, bekleyiş sona erdi. Tıbbi izinle, artık hafif ve orta derecede fiziksel aktiviteye devam etmeme izin veriliyor. *Hafif* olanı pek emin değilim, ama *orta derecede* olanı sonuna kadar değerlendirmek niyetindeyim.

Artık Sedric'i de kucağıma alabilirim, ama yakında bunu sadece otururken yapabileceğimi sanıyorum. Çok büyüdü.

"Evet, fiziksel aktivite yapmama izin verildi," diyorum, kendimi gerçekliğe geri döndürerek. "Maalesef, bugün onun ailesiyle tanışacağım gün. Keşke benimle birlikte gelebilseydin."

"Ben de öyle istiyorum tatlım. Ama bir şekilde, Tanrı'nın çarpık çizgilerle düz yazdığını düşünüyorum. Kayınbiraderinin karısının boynunu kırmayacağıma kendim de güvenmiyorum." "Böyle söyleme. Ben de onunla tanışmayı pek istemiyorum ama

ben de kendime söz verdim, o beni kışkırtmadıkça sakın kalacağım."

"Avrupa'dan döndü mü? Aylarca seyahat ettiğini söylemiştin."

"Geri döndü. LJ aileye Sedric'i anlattıktan hemen sonra — o zamana kadar sadece Seth biliyordu — geri döndü ve LJ'nin dedesi ve ninesiyle tanıştığında orada olmak istediğini söyledi. Bana şans dile anne. Ona tokat atmamak için tüm duygusal gücümü kullanmam gerekecek."

Annemle konuşmamızdan yarım saat sonra, kapıcı misafirlerimin geldiğini haber vermek için arar.

Gülümsedim ama biraz gergindim, her iki kadınla da telefonda birkaç kez konuşmuş olmama rağmen.

Aslında, bu buluşma her iki ailenin bir araya gelmesiyle gerçekleşecekti. —ama Athanasios ve William'ın eşleri Brooklyn ve Taylor, önce gelip benimle yüz yüze görüşmek istediler, özel olarak konuşmanın daha kolay olacağını söylediler.

Kapıyı açtım ve görünüşümün düzgün olduğundan emin olmak için elbiseye bakmadan edemedim.

LJ, resmi olarak çift olduğumuzda alışverişe çıkmamızda ısrar etti ve ben de, kimin ödeyeceği konusunda tartışsak da kabul ettim. Sonunda o kazandı.

Uzun zamandır hesabımda daha iyi giyinmek için yeterli param vardı ama ne gereği vardı ki? Hiçbir yere gitmiyordum. Ama şimdi, onun... *arkadaşı olarak* mı? *Kız arkadaşı olarak* mı? Hala ne olduğumdan emin değilim ama önemli olan, toplum içinde görünür olacağımızı fark etmem ve dikkat çekmekten nefret ettiğim için bunu önlemenin en iyi yolunun, yüksek sosyete kadınları gibi giyinerek ortama uyum sağlamak olduğunu anlamam.

Satıcıların yüzlerindeki ifadeyi hatırlayarak kendi kendime gülüyorum.

Nispeten ortama uyum sağlayacağım. Yeni gardırobumda izin verdiğim tek siyah ve beyaz parçalar iç çamaşırları. Onun dışında renkleri kucaklıyorum, sonunda renk sevgimi ortaya çıkarıyorum.

The Ugly Shrimp'te eskiden çok sevdiğim kılıç balığı gibi, rengarenk ve floresan renkli, ama yine de beni canlı ve enerjik hissettiren kıyafetler.

Örneğin, bu gece giydiğim elbise parlak pembe. Ama altına muhteşem bir siyah iç çamaşırı seti giydim, çünkü bu gece için planlarım var.

Asansör kapıları açıldığında, güzel kızıl saçlı kadın "Demek gerçekten varsın" diyor ve ben onun William'ın eşi Taylor olduğunu hemen anlıyorum, çünkü Brooklyn benim gibi sarışın.

"Evet, varım," diye şaka yapıyorum, çünkü telefonda olduğu kadar yüz yüze de nazikler.

Hemen arkalarında, Brooklyn'in ikizlerinden biri olan Silas'ın önderlik ettiği küçük bir dadı ordusu belirir.

O ve kız kardeşi Soraya, bu giderek büyüyen ekibin en büyükleri. Kapıdaki gürültüyü duyan Sedric, kendi küçük protestosuna başlar ve bir dakika sonra dadıyla birlikte ortaya çıkar.

Artık neredeyse yürüyor ve ben bunun ne kadar süreceği konusunda endişelenmeye başlıyorum. Birkaç kez yürümeye yaklaştı ama her seferinde vazgeçip emeklemeye başladı.

LJ'den daha çok endişeleniyorum. Endişemi dile getirdiğimde, omuz silkti ve kibirli bir şekilde, "O bir Seymour. Sadece istediğini, istediği zaman yapar" dedi.

Tanrı yardımcım olsun.

Bir buçuk saat sonra, onlarla tamamen rahat hissediyorum. İkisinin de eski bir aileden gelmediğini bilmek büyük bir rahatlama sağlıyor. İkisi de açık sözlü ve ayakları yere basan kadınlar, birbirlerinden tamamen farklılar ama her biri kendi tarzında sevimli.

"Bu akşam yemeği beni geriyor," diye itiraf ettim ve Taylor şöyle dedi:

"Kayınvaliden kötü bir insan değil. O sadece çevresinin bir ürünü, anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ne demek istiyorsun?"

"Yargılayıcı bir pislik gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Devam et."

"O biraz... boş bir insan. Renee ile uzun süre sohbet edemiyorum, çabuk konuşacak konuları bitiyor. Brooklyn bu konuda benden daha iyi. Sabır benim güçlü yanımdır değil."

Brooklyn güldü. "Onu az da olsa tanıdığım kadarıyla Taylor'a katılıyorum. Kötü biri değil ama onunla gerçekten arkadaş olan tek kişi üvey annem Eleanor."

"Eleanor sayılmaz," diyor Taylor. "Annen tüm dünyayı seviyor." "Bu doğru."

Bana dönüyor. "Zengin ve ünlülerin dünyasına adım attığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, Alexis, o da onların da bizim gibi insanlar olduklarıdır — tabii başını eğmediğin sürece. Sakin ol. Kendin ol."

Ve unutma: Seni sevmesi gereken kişi LJ. Gerisi mi? Onlar sadece senin hikayende arka planda kalan karakterler."

Alexis

BÖLÜM ELLİ DÖRT

"MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN. Bu kadar gergin olma."

Arkamdan yaklaşıp omzuma öpücük kondurur ve kollarını belime dolamıştır.

"Beni sakinleştirmek için yaptığın şey, vücudunu benimkine bastırmaksa Bu, izin verin söyleyeyim, tam tersi bir etki yaratıyor, efendim.

"Elimde değil. Bu pembe elbiseyle bir tanrıça gibi görünüyorsun."

"*Parlak pembe,*" diye alay ediyorum, övgüden yanaklarım kızarsa da.

Gözlerini devirdi. "Ben bir erkeğim. Sadece siyah, beyaz, kırmızı, yeşil, mavi ve sarıyı ayırt edebilirim. Kırmızı demediğim için şanslısın."

Gülümsemeyi bastırıyorum. Sonunda çocuğumun babasına yeniden aşık olduğumu kabul etsem de, duygularımı gösterme konusunda hala kendime güvenemiyorum.

"Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Brooklyn ve Taylor bana kendim olmamı söylediler, ama gerçek şu ki... gerçek ben biraz tuhafım. Annenle ne hakkında konuşmam gerekiyor? Soruşturduğum suçlar hakkında mı?"

İşe döneli bir aydan fazla oldu ve hiç bu kadar emin olmamıştım: hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şey bu. Ama LJ'nin annesinin, yetmişli yıllarda işlenen cinayetler hakkında hazırladığım videoyu konuşmaktan heyecan duyacağını hiç sanmıyorum.

"Haklılar. Kendin ol. Herkes senin tuhaflıklarına aşık oluyor."

Gülmeye başlıyorum ve kollarında ona dönüp bakıyorum. "Beni rahatlatmak için bilerek söyledin."

"Evet, ama senin tuhaflıkların gerçekten çok sevimli."

Bir an sessiz kalıyoruz ve onun sözlerinin ardında ne olduğunu anlamaya çalışırken bir endişe dalgası hissediyorum.

"Seni seviyorum, Alexis. Hislerimi ifade edecek kadar büyük bir kelime olduğunu sanmıyorum, ama kontrol delisi olduğum için her şeye isim vermekten hoşlanırım, o yüzden 'aşk' kelimesi yeterli olacaktır."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Daha önce kimseyi sevmediysen, beni sevdiğinden nasıl emin olabilirsin?"

"*Seni* her zaman sevdim. Seni o teknede tek başına gördüğüm gün sana aşık oldum

ve kendimi kontrol edemediğim için kendimden nefret ettim. Ama seni benim yaptığım anda, senin benim tek ve sonsuza dek benim olacağını biliyordum. Şimdiye kadar hayatlarımız berbat bir haldeydi. Yolumuzu kaybettik, yanlış dönüşler yaptık ve çıkmaz sokaklara girdik ama sonunda yine buradayız, birlikte. Tam da olması gerektiği gibi. Eğer o... " Durur, gözlerini kapatır. "Eğer o kadar çok trajedi yaşanmasaydı, şüphesiz çoktan evlenmiş olurduk."

"Çok kendinden eminsin, efendim," diyorum, gözlerim buğulanıyor.

"Hâlâ korkuyorsan sorun değil," diye ekledi, beni açık bir kitap gibi okuyarak. "Bunu söylemene gerek yok. Senin benim olduğunu hep biliyordum. Sadece bize karşı koymayı bırak, güzelim. Seni kovalamaktan vazgeçmeyeceğim."

"Lazarus..."

Alnımı öper ve uzaklaşır. "Kıpırdama." "Neden?"

"Sadece itaat et, kadın."

Dolaba girip küçük bir kutu ile geri geliyor. "Ne yapıyorsun..."

Sorumu bitiremeden, önümde diz çöküyor.

"Geçmişte aptallık ettim Alexis. Seni benim yaptığım anda parmağına yüzük takmalıydım, çünkü hislerimin değişmeyeceğini biliyordum. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağım. Seni istiyorum. Sedric'i ve daha birçok çocuk istiyorum. Senin renklerini ve tuhaflıklarını istiyorum. Şüphelerini ve korkularını istiyorum. Sevgini istiyorum."

Elimi uzatıp başımı sallarken gözyaşları yüzümden akıyor. LJ, fikrimi değiştireceğimden korkar gibi, hiç vakit kaybetmeden yüzüğü parmağıma takıyor.

Sonra ayağa kalkıp beni öper — derin, sahiplenici ve hiçbir kelimenin ifade edemeyeceği kadar anlam dolu bir öpücük.

"Ben iyileşene kadar evlilik teklifini bekledin mi? Bugün tam olarak doktorun *tüm* kısıtlamaları kaldırdığı gün," diyorum, yüzüm kızararak. "Kalbimin bunu kaldıramayacağından mı korktun?"

"Hayır. Daha sonra yapacaktım, senin amının derinliklerinde. Ama kabul edelim ki, bebeğim, bizim için hiçbir şey planlandığı gibi gitmez."

Hafifçe aralık bırakılmış yatak odasının kapısı tamamen açılır. Sedric, dadısının kollarında belirir, çok sevimli ve tıpkı babası gibi giyinmiştir: siyah pantolon, mokasen ayakkabılar ve pembe gömlek.

"Böldüğüm için üzgünüm, biraz huysuz ve 'Anne' diye bağırıp duruyor," der dadı utanarak.

"Sorun değil. Onu yere bırakabilirsin. Zaten çıkmak üzereydik," diye cevap veriyorum.

Dadımız küçük oğlumuzu halının üzerine bırakır ve bana hızlıca bir öpücük verdikten sonra LJ diz çöker.

Sedric ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp emeklemeye başlar, ama nişanlım "Ayağa kalk oğlum. Artık tembellik yok. Babana gel" der.

O da poposuna oturur ve LJ'den bana bakar, sanki bu öneriyi değerlendirir gibi. Sonra bir elini duvara koyar... sonra diğerini. Biraz çaba sarf ederek kendini yukarı çeker.

İleri adım atmaya başlıyorum, ama LJ, "Bekle. Ne yapacağını görelim." diyor. "Ama düşebilir."

"Altında yumuşak bir halı var Alexis. Ayrıca, incinmeden ona ulaşabilirim. Hadi Sedric. Babana gel."

Duvara tutunarak sendeliyor, sonra bırakıyor.

Nefesimi tutarak izliyorum. Ve sonra, oğlumuz tamamen LJ'ye dönüyor ve ilk adımını atıyor. Heyecanıyla onu korkutmamak için ağzımı kapatıyorum ve gözlerim dolarak, yardım almadan babasının kollarına doğru yürüyüşünü izliyorum.

"Yapabileceğini biliyordum, oğlum."

"*Chon!*" diye cıvıldıyor, LJ'yi taklit ederek.

"Doğru. Sen benim oğlumsun, ben de senin babanım."

"Baba! Baba! Baba!"

LJ bana şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle dönüyor, sanki az önce Dünya Kralı ilan edilmiş gibi. "Duydun mu?"

"Duydum. Bir saniye bekle." Telefonumu almak için koşarım ve yanlarına diz çökerim. "Sedric, baba de," derim ve kayıt düğmesine basarım.

"Anne! Anne! Anne!"

LJ kahkahalara boğulur. "Gerçek bir Seymour — her zaman tersini yapar."

Lazarus

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Nişanlımın, ailemin evlerinin koridorunda onu selamlarkenki gerginliğini **izliyorum**. Annemin ona her zamanki gibi asla ulaşmayan havada öpücükler göndereceğini bekliyordum, ama bunun yerine kollarını genişçe açarak hem müstakbel eşim hem de oğlumuzu tek bir kucaklamayla sarıyor.

Jodie'yi ve ailemin hala benim varisim olduğuna inandıkları çocuğu öldüren kaza... onları değiştirdi.

"Aileye hoş geldin Alexis! Ve sen, benim küçük prensim, seni henüz tanımıyorum ama şunu bil ki, büyükannen istediğin her şey için sana açık çek verdi."

Annemin şakacı sözleri Alexis'in anında rahatlamasına yardımcı olur. Marla'nın ona davrandığı gibi, nişanlım da oğlumuzu şiddetle korur. "Çocuğuma iyi davranan herkes kalbimi kazanır" sözü Alexis'e tam olarak uyar.

Babam da onu selamladı, sonra ikisi de bana döndü. Alexis Sedric'i yere indirdi ve o, tıpkı

gibi, sağlam bir şekilde ayakta durduğunda, anne babam sevinç çığlıkları atar. Her zamanki gibi gururlu olan Sedric gülümser ve minik elini babama doğru uzatır.

Yaşlı adamın gözleri torununun elini tutarken yaşlarla doluyor.

"Üç kuşak," diyor annem ve tüm kusurlarına rağmen bunu içtenlikle söylediğini biliyorum.

"Sanırım ilk sınavı geçtim," der Alexis rahatlamış bir şekilde şakayla karışık. Biz anne babamın Sedric'in ellerini tutup onunla uzaklaşmasını izlerken.

"Onlar dünyadaki en iyi insanlar değiller, ama en kötülerinden de çok uzaklar," diyorum ona.

"Oğlumu sevip ona iyi davrandıkları sürece, bunun yürümesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sanki hayat bu kararlılığı hemen sınamak istercesine, Lois ortaya çıkar.

"İyi akşamlar, LJ," der yaklaşırken, yüzü solgun, gözlerinin altında koyu halkalar vardır. "Alexis, ben Lois Seymour," diye devam eder, sanki hiç tanışmamışlar gibi, ve elini uzatır — ama çocuğumun annesi onu görmezden gelir.

Lois elini indirir ve bakışlarımdan kaçır. "Alexis, benimle bir dakika gelir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

"Seninle özel olarak konuşacak hiçbir şeyim yok, Lois. Konuşmak istiyorsan, kardeşinin önünde konuş."

"Tamam. Sadece özür dilemek istedim..."

"Hayır."

"Ama daha lafımı bitirmeme izin vermedin."

"Çünkü bir şey değişmeyecek. Birkaç yıl sonra tekrar dene, oğluma bir teyzenin vermesi gereken sevgi ve saygıyla davrandığını gördükten sonra. Belki o zaman seni affederim. Şu anda yapamam."

"Ne kadar acı çektiğimi anlamalısın. En iyi arkadaşımı ve yeğenimi kaybettim."

Alexis, son cümlesini düzeltmeyecek kadar nazik davranıyor, ama ben bu akşam ailemle bu konuyu konuşmayı düşünüyorum.

"Anlıyorum. Ve sana sempati duyuyorum. Ama bana yalan söylediğin için seni affedemem. Beni aldattın. Kardeşinin 'nişanlısını' benimle aldattığını söylediğinde kalbimi kırdın. Kendimi kirli hissettirdin. Değersiz. Onu nefret etmemi sağladın. Tanrı rolünü oynadın, Lois."

"Tanrım, Alexis..." Kız kardeşim yüksek sesle ağlamaya başlar, ama ikimiz de gözümüzü bile kırpamayız.

"Henüz bitirmedim, *yengem*. Tüm bunlara rağmen, sonunda seni affedebilirdim. Ama Instagram üzerinden sana yardım istediğimde

yardım etmeyi reddettiğin için seni affetmem yıllar, belki de bir ömür sürecektir. Ben senin yeğenin Lois'e hamileydim. Annem işlemediği bir suçtan dolayı cezai kovuşturmayla uğramıştı. Ve ben, korkunç bir adamın babası olan bir çocuğu büyüteceğime inanıyordum," diyor ve sanki benim hakkımda böyle düşündüğü için sessizce özür dilercesine elimi sıkıca tutuyor. "Ama o zaman bile doğru olanı yapmak istedim. LJ'ye çocuğunun hayatında olma hakkını vermek istedim."

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Lois.

Alexis onu görmezden gelir. "LJ'nin Sedric'le ancak şimdi tanışmış olmasının tüm suçunu sana yüklemiyorum. Ben de hatalar yaptım. Ama sen bu sefer masum bir çocukla Tanrı'yı oynadın. Aylardır geçmişti, yas tutma süresi çoktan bitmişti. Yaptığın şey tam bir zulümdü. Ve bunu asla affetmeyeceğim."

Lois yıkılır, yüzünü ellerine gömer. "Gitmek ister misin?" diye sorarım Alexis'e sessizce.

"Hayır. Ailen bunu hak etmiyor. Ben iyiyim. Kız kardeşine söylemem gereken bir şey daha var." Dönüyor. "Bir daha yoluma çıkma, Lois. Ben bir Seymour olmayabilirim..." Duruyor, elimi dudaklarına götürüp öpüyor. "*Henüz* bir Seymour olmayabilirim. Ama acı içinde doğdum. Çocukluğumdan beri bununla yaşıyorum. Bir daha yolumuza çıkmaya kalkışırsan, yemin ederim pişman olursun."

Alexis

Lois'e söylemem gereken her şeyi söyledikten sonra, parmaklarımı LJ'nin parmaklarına geçirdim ve sanki o hiç yokmuş gibi yanından geçip gittim.

Nişanlımla oturma odasında oturdum ve o, az önce yarattığım olay hakkında tek kelime etmedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Belki ona göre önemsiz bir şeydi, ama ben hâlâ titriyorum. Ben duygularımı içime atmaya, dışa vurmamaya alışkınım. Ve dürüst olmak gerekirse, öfkemi hak ettiği yere yöneltmek beni özgürleştirdi.

LJ'nin ailesiyle sohbetini dinlerken, Sedric'in sarhoş bir astronot gibi odada dolaşarak hava attığını izliyorum. Kayınpederim sanki bir tanrının huzurunda gibi, tamamen hayran kalmış görünüyor.

"Anne, Alexis benim karım olmayı kabul etti," diyor LJ birdenbire, tam da Seth kız arkadaşı olmadan içeri girerken.

LJ'ye göre, kız arkadaşı artık hayatında yok. Yazık. Onu sevmiştim. Çok tatlı biriydi!

"Bir dakika, ne? Bir şeyi mi kutluyoruz?" diye soruyor Seth.

"Ne!" Sedric onu taklit ederek tekrarlar ve herkes kahkahalara boğulur.

"Nişanı kutlamak için bir akşam yemeği düzenlemeliyiz," diyor müstakbel kayınvalidem. "LJ, üvey babanın hasta olduğunu söyledi, Alexis. Çok üzıldüm, canım."

"Teşekkür ederim."

"Nişan yemeğini burada düzenlemeye ne dersin?"

"Harika olur!" LJ ile aynı anda söylerim, Badger'ı hayal etmeye başlarım bile. —dağınık saçları ve vücudunu kaplayan dövmeleriyle—Seymourlar arasında. "Ama neden işleri tersine çevirip annemin erkek arkadaşının restoranında düzenlemiyoruz?"

"Bu fikri daha çok beğendim," diye onayladı LJ ve bunun sadece yemekle ilgili olmadığını biliyorum — o da benim ne demek istediğimi anladı.

"İkinizi de tebrik ederim," diyor Lois, odaya geri girerken. Gözleri hala şişmiş, ama sanki yarım saat önce ağlamamış gibi makyajı yeniden yapılmış.

Olanlardan sonra geri geleceğini sanmıyordum.

Muhtemelen benim yaşlarımda olan bu kızı izliyorum ve bu kadar çabuk nasıl kendini toparladığını merak ediyorum. Sonra LJ'nin bana ailesinden bahsettiği şeyi hatırlıyorum

—onlar rol yapmayı öğrenmişler. Duygularını gizlemeyi.

İstemediğim halde, ona acıma duygusu duyuyorum.

Üstüne üstlük, Sedric aniden ona doğru koşuyor — bunu sadece babasına yapardı — ve bacaklarına sarılıyor.

Lois şaşkın görünüyor. Yüzündeki maske düşüyor ve bana bakarak, onu kucağına alması için sessizce izin istiyor.

Ona hafifçe başımı sallıyorum. Eğiliyor ve Sedric kollarını boynuna doluyor, yanağına kocaman, salyalı bir öpücük konduruyor.

"Merhaba küçük adam. Ben senin teyzenim. Görünüşe göre, çok iyi anlaşıyoruz," der.

Lazarus

BÖLÜM ELLİ ALTI

"YUKARI ÇIKMADAN ÖNCE şunu söylememe izin verin: Sen benim asla olamayacağım kadar iyi bir insansın."

Lois'in oğlumuza yaklaşmasına izin verdiğini kastettiğimi biliyor.

Sedric, annemin isteği üzerine dadıyla birlikte anne babamın evinde kaldı. Annem ve babam oğlumuza doyamıyor gibi görünüyor ve Alexis, her zamanki gibi nazik davranarak bunu kabul etti. Ama yarın, o tekrar bizim evimize dönecek.

"Oğlumu seviyorum, Lazarus. Onun için her şeyi yaparım, hatta kız kardeşinle birlikte yaşamayı bile."

Gülümserim ve başımı sallarım. "Hayat bize gerçekten bir oyun oynadı, değil mi?" "Anında bağlandıklarını mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Bu hem benim hem de Lois için bir tokat gibiydi. Yalan söylemeyeceğim, L.J. Uzun bir süre gardımı düşürmeyeceğim. Ama artık yeni bir sayfa açmaya hazırım

. Bundan sonra onun yapacağı şeyler, bu ilişkinin nasıl gideceğini belirleyecek." "Bu çok adil, aşkım. Ama artık aile hakkında bu kadar yeter. seni yukarı çıkarmam lazım, yoksa ahlaksızlık suçundan tutuklanacağız. Bu muhteşem vücuda girmek için bir saniye bile bekleyemem, Alexis."

"Tanrım, Lazarus," diye inliyor ağzıma öpüşürken.

Daireye nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum, tamamen otomatik pilotta gidiyoruz. Tüm kanım aşağıya akmış durumda.

Beni sürükleyen şiddetli bir aciliyet var ve aynı zamanda bu gecenin sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Tatlı bir işkence gibi, asansörde kendimi tutuyorum, ama kapımız kapandığı anda, "Elbiseni çıkar. Ve topuklu ayakkabılarını da," diye homurdanıyorum.

O arkasına uzanıp fermuarını açıyor, dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor.

Elbise ayaklarının dibine düştüğünde ve topuklu ayakkabılarından çıktığında, yavaşça 360 derece dönerek kendini gösteriyor.

Alexis, neredeyse göbeğine kadar uzanan, askısız, dantelli, son derece seksi bir tür siyah korse giyiyor. Benim açgözlü bakışlarımdan özel cenneti gizleyen, lezzetli kalçalarının arasına gömülmüş minik bir tanga giyiyor.

Ayakkabılarımı çıkarır, çoraplarımı yırtar, sonra bir mağara adamı gibi gömleğini yırtarak düğmelerini fırlatırım. Ama ben üzerine atlamadan önce, o kaçır — doğrudan yatak odamıza.

Onu yatağın yanında yakaladım, arkadan sıkıştırdım, boynunu ısırdım. Bir elim ıslak iç çamaşırının üzerinde kayarken, diğer elim sol bileğini sabitleyerek onu kontrolüm altında tuttu.

Bu gece onu istediğim gibi alamayacağımı biliyorum. Henüz değil. Ama önümüzde koca bir hayat var. Şu anda sadece eve dönmem gerekiyor. Ve benim evim, gelecekteki karımın vücudu.

Onunla birlikteyken her zaman olduğu gibi, gerginliği atlatmak için nefes alıp, kendimi nazik olmaya zorluyorum. İçgüdülerimin kontrolünü ele geçirmesine izin versem, onu yatağa atar ve bayılana kadar onu alırdım.

"Sen bir tanrıçasın Alexis. Benim tanrıçam. Benim kadınıam." Elimi külotunun içine sokuyorum.

O titriyor. "Seni tatmak istiyorum, Lazarus. Bir aydır beni istediğin gibi kullandın, ama ben sana dokunamadım."

Onu kollarımın arasına alıp yatağın kenarına dört ayak üstüne, bana dönük olarak oturtuyorum.

"Diz çökebilirim."

"Bir dahaki sefere. Bu gece değil. Yaralanma ihtimalin yok."

Onun büyüüne kapılmış bir şekilde pantolonumu ve boxerımı çıkarırım. O hala iç çamaşırlarıyla, elleri yatağa dayalı, benim sikimi bekliyor.

Sanki erotik bir rüya gerçeğe dönüşmüş gibi.

Onun dudaklarının önünde kendimi okşuyorum, o kadar tahrik olmuşum ki düşünemiyorum bile. Onun ağzını, amını ve kığını almak istiyorum - tekrar tekrar, derin ve sert - ta ki kime ait olduğunu asla unutmayana kadar.

Aramızdaki cinsel gerilim o kadar yoğun ki, nefesimizin sesi bile beni tahrik ediyor.

Onu incitmek istemediğim için, içimi kaplayan şiddetli şehvete boyun eğmemek için tüm mantığımı kullanıyorum.

Çelik gibi sert sikimi dudaklarına götürüyorum, sızan ön sıvıyla onu lekeliyorum.

"Cape Cod'da geçirdiğimiz hafta sonu gibi ağzını sikmek istiyorum, ama bu gece değil. Sadece ucunu em. Bunun için can atıyorsun, değil mi?"

Dili utangaçça dışarı çıkıyor, beni tadıyor. Sonra, artık aç olan, ağzını açıyor ve daha fazlasını alıyor.

"İşte böyle. Dilini kullan. Aynı anda yala ve em, bebeğim."

Yüzünü avuçlarım ve kalçalarımı hareket ettirmeye başlarım. Alışması için onu yavaşça sikmeye başlarım. Benim gibi, Alexis'in de Cape Cod'da geçirdiğimiz o hafta sonundan beri başka kimseyle birlikte olmadığını biliyorum.

Tecrübesizliğine rağmen, şehvetle çılgına dönmüş gibi görünüyor, beni açgözlülükle emiyor.

Daha derine giriyorum ve o şaşkınlıkla öğürüyor, ama sadece iki saniye sonra beni tekrar alıyor, neredeyse sonuna kadar.

Boğazının sıkılığını hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum, şehvetimi bastırmak için o kadar çok mücadele ediyorum ki bacaklarım titriyor.

Ben bir mağara adamıyım, bencil, bölgesel bir piçim, onun sadece bana ait olmasından memnunum.

Tekrar itmeye başlıyorum, her seferinde daha derine giriyorum, saçlarını yumruğumda sıkıca tutuyorum. "Ağzın beni mahvedecek, tatlım."

Övgüye karşılık benim sikimin etrafında inliyor, utanmadan teslim oluyor, daha fazlasını isteyerek ağlıyor, açgözlü.

Bütün gece boyunca beni emmesini istiyorum, ama daha da çok istediğim şey, amının beni sıkmasını hissetmek.

Durmak için tüm irademi topluyorum, çünkü dilini bir kez daha hareket ettirirse, ağzını spermimle dolduracağım.

Onu ayağa kaldırıp, korse düğmelerini açarken onu öpüyorum. Düğmeler çok fazla ve bu hareket, içimdeki aç hayvanı

en azından biraz sakinleştiriyor.

Çıplak kaldığında, eğilip bir meme ucunu, sonra diğerini yalıyorum.
Sonra ameliyat izini öpüyorum.

Alexis irkildi ve bunun utangaçlığından olduğunu biliyorum. Onu her çıplak gördüğümde, kendini örtmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Sen çok güzelsin, kadını. Kesinlikle mükemmelsin."

Henüz çıkarmadan elimi külotunun içine sokuyorum, sıcaklığını hissediyorum, zevke kapılırken yüzünün güzelliğine hayran kalıyorum. Bana doğru hareket ediyor, parmaklarımı okşuyor, daha fazlasını istiyor.

"O amcığın beni sıkmasına ihtiyacım var, bebeğim. Kendimi topaklarıma kadar senin içine gömmek istiyorum."

Kendimi alçaltıp külotunu çıkarırım, ama onu yatağa yatırmam. Önce ben uzanırım ve onu yüzüme çekerim.

Dudaklarını ayırıp amını yalıyorum. Tadı tatlı
ve bağımlılık yapıcı.

Dilimi onun içine derinlemesine sokuyorum, kadife duvarlarını sikiyorum, onu yalıyorum ve çok geçmeden boşalıyor.

Onu dikkatlice üstümden kaldırıyorum, komodine gidip prezervatif alıyorum.

O yatakta sırt üstü yatarken, ben hızla kendimi koruyorum.

Açık bacaklarının arasına yerleşiyorum, ama aslında onu ters çevirip arkadan sikmek, uzun saçlarını çekmek istiyorum, ama Alexis'in beni tamamen kaldırabilmesi için biraz zaman geçmesi gerektiğini biliyorum.

Onu öpüyorum, tatlı ağzını yalıyorum.

Boynunu emip ısııyorum, göğüslerini ağzıma alıp yumuşak etini ısııyorum.

Alexis çığlık atıyor ve yalvarıyor, utanmaz ve vahşi bir şekilde, tırnakları omuzlarıma batıyor.

Parmağımı amına sokup hafifçe sikiyorum. Heyecandan sıırılsıklam olmuş.

Kalçalarını hareket ettiriyor, doldurulmak için çaresizce benim
adımı haykırıyor. Göğüs uçlarını emip yalayıp alay ediyorum.

Yavaşça içine giriyorum, içimde yanan acımasız arzuya aykırı bir nezaketle.

Uzun bir vuruşla içeri giriyorum, ıslak sıcaklığının derinliklerine batıyorum.

Sonuna kadar girdiğimde, boşalmamak için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum.

Sanki ipeksi, ateş gibi sıcak bir mağara tarafından yutulmuş gibiyim.

Geri çekilip tekrar giriyorum.

Amcığı sanki beni sağıyormuş gibi etrafımda sıkışıyor ve aklımın geri kalanı da kayboluyor.

O kadar sıkı ki, beni sürekli sıkıştırıyor.

Dirseklerimi yatağa dayayarak, şehvetle çılgına dönmüş bir şekilde onu sikiyorum. Tepkileri beni delirtiyor ve kendimi onun dar bedeninde kaybediyorum.

Kalın sikim her itişte onu zorlukla gerer ve her içeri girip çıktığımda, o kadar sıkı ki sanki ilk sefermiş gibi hissediyorum.

Sırılsıklam olmasına rağmen, sikimi o kadar sıkı sıkıyor ki, neredeyse boşalacağım.

"Uyluklarını belime dolan," diye homurdanıyorum.

Elimi vücutlarımızın arasına kaydırıp klitorisini buluyorum. Şişmiş ve sert, ve onun orgazma yakın olduğunu biliyorum.

Onu derin, acımasız vuruşlarla sikiyorum - istediğim kadar sert değil, ama yine de orgazmı olan mücadelemi hızla kaybediyorum.

Yanakları kızarmış, lezzetli dudakları aralanmış, sonunda parçalanarak ikimizi de ıslatıyor.

Yavaş hareket ediyorum çünkü orgazm olduktan sonra hassas olduğunu biliyorum, ama yataktan kalkıyor, benim hareketlerime karşılık veriyor, daha fazlasını istiyor.

Tamamen çekip daha sert bir şekilde geri giriyorum, acımasız bir ritim belirliyorum.

Onu birkaç dakika sikiyorum, içine girip çıkıyorum ve o tekrar kasılmaya başladığında, sınıırıma geldiğimi anlıyorum.

Diğer elimle kıcını sıkarken, klitorisini okşuyorum.

Çok geçmeden çığlık atmaya başlar, küçük amcığı elimi ıslatır.

Sonunda kendimi bırakıyorum ve sevdiğim kadınla birlikte kendi özel uçurumumuza düşüyoruz.

Çıkarım, şu anda hamilelik riskini göze alamayacağımızı bilerek - prezervatif olsa bile, her zaman bir ihtimal vardır. Sedric bunun kanıtıdır.

Onu dikkatlice göğsüme çekiyorum, sırtı bana yapışıyor. "Seni seviyorum Alexis. Sensiz bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldım bilmiyorum."

"Bir daha asla gitme, LJ. Buna dayanamam. Sana her şeyimi veriyorum —sevgimi ve güvenimi. Onlara iyi bak."

Lazarus

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Bir Gün Sonra

"Odin Lykaios'tan sistemimizi kimin hacklediğini bulmasını istediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum Athanasios'a.

"Evet. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım."

"Yabancıları işin içine katmak istemediğini sanıyordum," diyorum.

Birkaç yıl önce yaşanan test sonuçlarının değiştirilmesi olayı ciddi bir olaydı. Suçluyu bulmaya çalışırken olayı gizli tutmaya çalıştık. Bir daha böyle bir olay yaşanmadı. Lykaios bize kimsenin kıramayacağı kusursuz bir güvenlik sistemi kurdu. Ama ona şirketini neden tuttuğumuzu hiç söylemedik.

"Evet. Dışarıdan birilerini dahil etmeyi sevmem," diyor William, "ama Odin sıradan biri değil. O çok sağlamdır. Daha önce iki kez bize yardım etti."

"Bunu yapan kişi çoktan ölmüş olabilir," diyorum.

"Evet, o piç kurusu ölse dünya daha iyi bir yer olurdu," diyor Athanasios. "Ama belki de sadece saklanıyor ve bizimle dalga geçiyordur."

"Öyleyse, planı işe yarıyor," diye ekliyor William. "Herhangi bir şekilde açığa çıktığımız düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor."

"Odin'in bulduklarını bana haber verin," diyorum. "Neyse, nişan partisi için Morrison'larda kalacak mısınız?"

"Biz kalmıyoruz," diye Athanasios ilk cevap veriyor. "Gürültücü minik insanlardan oluşan mini ordumuzla geliyoruz. Ayrıca Eleanor da kocasıyla birlikte geliyor."

"Biz de öyle. Taylor yakınlarda bir ev kiraladı. Hepimiz aynı çatı altında kalırsak çok kaotik olur."

"Morrison sorun olmadığını söyledi. Ev çok büyük."

"Ben de yakınlardaki mülkleri araştırıyordum. Cape Cod'da bir şey satın almayı düşünüyorum," diyor William. "Hamptons'tan bıktım."

"Bana mı söylüyorsun. Yazın dayanılmaz oluyor," diye homurdanır Athanasios.

"Cape Cod da pek farklı değil," diyorum, her ne kadar bu sabah orada bir mülk satın almış olsam da.

Alexis ve ben daha fazla çocuk sahibi olmayı konuşuyoruz. O, ailemizi büyötmek istiyor ve kadını ne isterse, kadını onu alır. Buna daha fazla alan da dahil

—özellikle tatiller için. Yeni Cape Cod evi bu sorunu gayet iyi çözecektir. "Bakalım, doğru anlamış mıyım," diyor William. "Morrison's'a mı gidiyoruz?

Morrison's'a mı gidiyoruz? Parti orada mı yapılacak?"

"Aynen öyle. Çocuklar için daha güvenli olacağını düşündük. Restoranda balkonlar ve düşebilecekleri yerler var. Morrison'ın evi de daha rahat. Neyse, gitmem lazım. Gece bakıcısı dışarıda ve Sedric bu aralar çok yaramaz. Alexis hala kendini çok zorlayamıyor."

"O kendini beğenmiş sırtışını yüzünden silmeden oğlun hakkında konuşabilir misin?" diye alay ediyor Athanasios.

"Tabii. Sen de kendi oğlundan bahsederken yüzündeki salyayı sildikten sonra, ahmak."

"Hey," diye Alexis'e stüdyosunun kapısından sesleniyorum. Boş odalardan birini programlarını kaydetmek için ayırmış ve her gün çalışıyor.

Belki yüz yıl sonra onun o güzel, aşk dolu gülümsemesiyle beni selamlamasına alışırım. Ama şu anda? Tek yapabileceğim, onunla ikinci bir şansım olduğu için şanslı yıldızlarıma teşekkür etmek.

"Hey. Aç mısın? Yemek yemeyi tamamen unuttum," diyor, kalkıp doğrudan kollarıma atlayarak.

"Sandviç ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır. Gerçek yemek, doktor. Sen bizim küçük adam için bir rol model olmalısın."

"Aslında onun için erken geldim."

"Görünüşe göre buna gerek yokmuş. Gündüz bakıcısı daha uzun kaldı. O çok tatlı birisi."

Yarım saat sonra yemek yiyoruz, ama Alexis'in kaşlarında küçük bir kırıışıklık var.

"Aklında ne var?"

"Dr. Berardi bugün aradı. Annemin DeCarlo ailesine karşı açtığı hukuk davasını kazanma şansımızın çok yüksek olduğunu söyledi."

"Matheus buradaki en iyi ceza avukatıdır." "*Matheus mu?*" diye sordu, gözlerini kısarak.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez yüzümün ısındığını hissediyorum.

Tek kelime etmedim, sadece başka yere baktım, ama Alexis, o kan köpeği gibi, çoktan anlamıştı.

"Onu sen işe aldın!" diyor ve kucağıma oturuyor. "Bir önsezim vardı. Neden bu kadar tanınmış birinin bizim davamızı kabul ettiğini anlayamıyordum. Neden bana söylemedin?"

"Sana bakmak istedim. Teşekkür etmene gerek yoktu, sadece mutlu olmanı istedim. Annenin geri dönmesinin seni mutlu edeceğini biliyordum."

"Tekne de mi? Onu satın alan adam, seninle bağlantısı var mıydı?"

"Şimdi sorguya mı çekiliyorum?" Utanarak kaçınıyorum.

"Cevap vermek zorunda değilsin. Yüzün zaten cevap verdi," diye alay ediyor ve beni her yerimden öpüyor.

"Artık tüm karanlık sırlarımı bildiğine göre, müstakbel Bayan Seymour, başka bir şeyi de itiraf edebilirim: Programlarının büyük hayranıyım. Ayrı olduğumuz süre boyunca hepsini izledim. Ama cidden, eve geldiğimde seni rahatsız eden neydi? Dava olduğunu söyleme."

"O değildi. Sadece... Dr. Berardi annemin eski düşmanları olup olmadığını sorduğunda, bu beni çok rahatsız etti. Annemin tüm hayatını gözden geçirdim. Annem kimseye zarar vermedi, LJ, ama hep başını belaya soktu. Babamın ve dedemlerin ölümü... sen ve arkadaşlarının onu kurtardığı yangın... ve şimdi de cinayetle suçlandığı bu karmaşa."

"İyi insanlara da kötü şeyler olur, bebeğim."

"Biliyorum. Ama bu *çok fazla*. Ve eğer o yaşlı kadının düşmesi gerçekten onu öldürmek isteyen biri tarafından yapıldıysa, o zaman karşımızda tam bir manyak var demektir. Ve onlar durmayacaklar."

Alexis

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Lazarus ve Alexis'in Nişan Günü

CAPE COD

"Kuzeni nişan partisi için evini kullanmamıza izin vererek gerçekten çok cömert davrandı," diyor annem. "Ama burada geceyi geçirmeyi düşünmüyorum Alexis. Birkaç kilometre ötede kendi evimiz varken bunun için bir neden yok. Bu malikaneyi nişanlının ailesine bırakalım. Ayrıca Badger bunu asla kabul etmez. Başkasının evinde kalmaktan hoşlanan bir adam değildir."

Gülümser ve başımı sallardım. "Bence o çok değişti anne. Birlikte yaşamaya başladığınızdan beri daha sosyal biri oldu."

Elimi sıkıyor. "Bir milyon yıl geçse de bir daha böyle aşık olacağımı hiç düşünmezdim. Ya da belki de başka birine aşık olacağımı demeliyim."

"Peki, ne zaman evleneceksiniz? Dövmeli üvey babam, seni Marla Gillis Hill yapmak için oldukça hevesli görünüyor."

"Ben de öyle, ama önce senin evlenmeni istiyorum."

"Düğünleri severim," diyor Brooklyn, bize doğru yürürken. "Düğünler ve bebekler benim zayıf noktamdır."

Annem gülüyor. "Bebeklere gelince, ben işimi bitirdim. Başka çocuk istemiyorum. Sadece torunlarımı şımartmak istiyorum."

"Evet," diye ekliyor Taylor, bize katılırken. "Ama fiziksel olarak yapamadığın için değil, değil mi? Günümüzde kadınlar ellili yaşlarında çocuk sahibi oluyorlar ve sen daha o yaşta bile değilsin."

"Doğru, ve ben çok sağlıklıyım. İstersem daha fazla çocuk sahibi olabilirim."

Dördümüz dün gece geldik. Eleanor — Brooklyn'in üvey annesi — ve birkaç hafta önce akşam yemeğinde tanıştığım kız kardeşi Madison Kostanidis, bugün "çocuk ekibini" getirecekler.

Lazarus, hastanede acil bir toplantıdan sonra helikopterle iki ortağıyla birlikte yola çıkmış olmalı. Badger ise parti için tüm yiyecekleri organize ediyor.

LJ'nin kuzeni burada her şeyi pişirmesini teklif etti, ama Badger mükemmeliyetçi biridir. Kendi tavaclarını ve mutfağını sever.

"Kayınbiraderine karşı çok cömertsin," diyor Brooklyn, muhtemelen Sedric'in Lois'in isteği üzerine LJ'nin ailesinin evinde kalmasına izin vermemi kastederek. Beş kişi, oğlum, dedesi ve ninesi ile Lois, bu gece uçakla geliyorlar.

"Bu Sedric'e olan sevgisi, cömertliği değil. Ona hayran. Açıkçası, bu biraz saçma."

Annem yüzünü buruşturuyor. "Doğru. Lazarus bile, torunumuz hapşırıldığı anda Lois'in her şeyi bırakıp koşmasına şaşırmıştı."

İkimiz de Lois'i tam olarak affetmedik. Annem benden daha fazla kızgın olabilir, ama onun yaptıklarını unutmamın uzun zaman alacağını biliyorum. Yine de, oğluma ne kadar bağlı olduğunu inkar edemem. Ve Sedric'in onun yanında nasıl parladığını? Bu sahte bir şey değil.

"Eskiden çok katıydım," diye itiraf ediyorum, çünkü Taylor ve Brooklyn artık tüm hikayemi biliyorlar. Ben doğmadan önce ailemizi vuran trajediden annemin tutuklanmasına ve son olarak Lazarus ile aramızda olanlara kadar her şeyi.

"Artık öyle değil mi?" diye soruyor Brooklyn.

"Her şeyin siyah ya da beyaz olmak zorunda olmadığını öğrendim. Bazı insanlar sadece kendileridir. Zehirli olanları kalıcı olarak hayatınızdan çıkarabilirsiniz, ama Lois gibi, hoşunuza gitse de gitmese de aileniz olan diğerleriyle bir şekilde başa çıkmak zorundasınız. Ama beni bir daha kazıklarsa, boynunu kırmaktan çekinmem."

Taylor kahkahayı patlatır. "Sen çok sinsi birisin Alexis. Sarışın, sessiz ve tatlı görünümlü... İnsanlar muhtemelen senin bir melek olduğunu düşünüyor."

Ona kirpiklerimi kırptırırım. "Ben bir melekim. Sadece içimde küçük bir şeytan da var."

"Ama şimdi ikinci şanslara inanıyorsun," diyor annem.

"Nasıl inanmayayım ki anne? Sadece LJ batırmadı, ben de batırdım. O kadar zaman Sedric'i sır olarak sakladığım için beni affetmesini beklemek, sonra da ayrıyken bana ulaşmadığı için onu affetmemek çok ikiyeüzölce olurdu."

Soğuk şampanyadan bir yudum alıp zevkle iç çekiyorum. Henüz öğle vakti olmamasına rağmen, bir şişe açmaya karar verdik.

Ameliyatımdan bu yana ilk kez alkol alıyorum. Şimdiye kadar denediğim tek şarap akşam yemeğinde içtiğim şaraptı. Aylarca alkolden uzak kalmak, onu daha da çekici hale getirmişti.

Dün geldiğimizde, buzdolabında bizi bekleyen bir kutu şampanya vardı — evin sahibi Morrison'un nişanımızı kutlamak için düşünceli bir hediyesiydi.

Etiketini okuyup internette araştıran anneme göre, bu nadir bulunan bir şarap. Kutunun içinde, şarabı içmemizi teşvik eden bir not ve Manhattan'daki bir şarküteriden sipariş edip bize gönderdiği bazı ikramlar da vardı. Uyandığımızda bu öneriyi kabul etmeye karar verdik, çünkü buraya ilk geldiğimizde, yorgunluktan hepimiz doğrudan odalarımıza gitmiştik.

Morrison dün gece saat 11 civarında aradı, kendini tanıttı, beni karşıladı ve şampanyayı nasıl bulduğumuzu sordu. Henüz denemediğimizi söyledim. Nankör görünmek istemediğimiz için, bu sabah bir şişe açmaya karar verdik.

"Sanırım bir araba geliyor," diyor annem.

Bileğimdeki saate baktım. "Morrison olmalı. LJ, kuzeninin erken geleceğini söylemişti. Gidip onu karşılayayım."

İki yıl önce Lazarus için dans ettiğim "kulüpten" çıkarken, kuzeninin o hafta sonu evinde olanları bilip bilmediğini merak ediyorum.

Bu düşünce yanaklarımı kızartıyor.

Ön salona vardığımda, önümde duran adamın kendini tanımasına gerek kalmadan onun Morrison Seymour olduğunu anlıyorum. Kaza olduğu zaman internette gördüğüm fotoğraflardaki halinden daha yıpranmış görünse de, kalın gözlük camlarının arkasından ailesinin belirgin özelliği olan eşsiz göz rengini tanıyorum.

Gülümsüyorum, o da gülümsüyor, ama baston yardımıyla bana doğru sürünerek geldiğini görünce, bunun nedenini hatırlayarak bir suçluluk duygusu duyuyorum.

Jodie'yi her düşündüğümde, onun deliliğe bu kadar sürüklendiği için üzüntü ve LJ ile bana verdiği acı için öfke karışımı hissediyorum. Morrison'ı nadiren düşünürüm, ama onu şimdi görmek, onunla birlikte neredeyse öldüğünü, komada kaldığını ve hafıza kaybıyla uyandığını hatırlatıyor bana.

"Merhaba, benim adım Alexis Gillis," diyerek elimi uzattım.

Bana doğru aceleyle yaklaşacakmış gibi hareket ediyor ama dengesini kaybediyor. "Özür dilerim," diyor utanmış bir şekilde.

Garip bir gülümsemeyle elimi geri çekiyorum. "Hayır, özür dilemesi gereken benim. Annem, Athanasios ve William'ın eşleriyle birlikte aşağıda, kulübünüzde. Bu sabah gönderdiğiniz şampanyayı nihayet açtık. Teşekkürler, çok lezzetli."

Gülümsüyor. "Sanırım ben de onlara katılacağım," diyor.

Yüzümün kızardığını hissediyorum ama onun incinmesini istemediğim için kendimi zorlayarak soruyorum. "Aşağı inmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Asansör var." "Oh, bilmiyordum."

"Çok az kişi biliyor. Sanırım sadece LJ ve Seth. Ve bildiğim kadarıyla, sen daha önce sadece bir kez buraya gelmiştin, değil mi?"

Tanrım, ne kadar utanç verici!

"Evet. Peki, madem kendi başına inebiliyorsun, ben mutfağa gidip biraz daha yiyecek alayım. Hiçbirimiz içmeye alışkın değiliz ve şimdiden bir şişeyi bitirdik bile."

"Tamam. Aşağıda görüşürüz."

O uzaklaşırken, ben de ultramodern mutfağa doğru yol alıyorum, bu mutfak da başka bir hayata aitmiş gibi hissettiren o hafta sonunun baharatlı anılarını geri getiriyor.

Yiyecek tepsilerine göz gezdirip, çeşitli kurutulmuş etlerden oluşan bir tabağı zaten denediğimiz için peynir tabağı almaya karar veriyorum.

Tepsiyi bodrum merdivenlerine doğru taşıırken, Morrison'a asansörün yerini sormayı unuttuğum için, gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekti: bir fotoğraf çerçevesi.

İlk başta gözlerimin bana oyun oynadığını düşünüyorum. Tepsiyi bir mobilyanın üzerine bırakıp çerçeveyi alıyorum.

Hayır, hayal görmüyorum.

Bu, LJ'nin kuzeni Morrison'ın, DeCarlo ailesinin birkaç üyesiyle poz verdiği bir fotoğraf. Bu aile, anneme karşı yapılan asılsız suçlamalar nedeniyle şu anda bizimle hukuk davasında olan kişiler.

Noktaları hızlıca birleştirmek için eğitilmiş zihnim —programımın bu kadar başarılı olmasının sebebi de budur— tüm olasılıkları hızla gözden geçirir.

Komplonun bilinmeyen bir düşman tarafından düzenlendiğine inanan avukat Matheus Berardi ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

Morrison mu?

Bu mümkün mü?

Birbirlerini tanıyor muydu?

Tüm vücudum titremeye başlar, şortumun arka cebinden telefonumu çıkarmaya çalışırım.

Bu adam bize zarar vermek istiyorsa, bize yardım edebilecek tek kişiye bir mesaj yazdım:

Badger, hemen LJ'nin kuzeninin evine gelmen gerekiyor. Lütfen geldiğinde ses çıkarma. Bodrumda olacağız. Belki deliyim, ama içimden bir ses tehlikede olduğumuzu söylüyor.

Bodruma inmeden önce mutfığa geri dönüp bir bıçak alıyorum. Annem, Taylor ve Brooklyn'in olduğu yere koşmaya çalışıyorum, ama bacaklarım tonlarca ağırlıkta gibi hissediyorum. Kendimi halsiz hissediyorum, ama kendimi zorlayarak hareket etmeye devam ediyorum ve aynı zamanda polisi aramaya çalışıyorum.

Telefonumun ekranı gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Acil durum numarasını bile hatırlayamıyorum ve sonunda tamamen vazgeçiyorum.

Kulüp sessizdir ve son basamağa çıktığımda nedenini anlarım. Annem ve arkadaşlarım sandalyelere bağlanmış, yan yana oturmuş, ağızları bantlanmıştı.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama daha atamadan, güçlü bir el dudaklarımı kapatıyor.

Evet, güçlü bir el — zar zor ayakta durabilen birinin zayıf eli değil.

Ve o anda onun numara yaptığını anlıyorum.

Morrison gerçekten gizli düşmanımız.

"Çok uzun sürdü, aptal," diye alaycı bir şekilde gülümser, saçından tutup beni bir sandalyeye sürükler. Şimdi fark ediyorum ki, bu sandalye benim için hazırlanmış.

Diğerlerine yaptığı gibi beni de bağlar ve ağzımı da bantla kapatır. Şaşırtıcı bir şekilde, annemin ağzındaki bandı yırtıp çıkarır.

"Kızıma dokunma, bayım," diyor ilk olarak.

Gözleri büyür, yüzü öfkeyle buruşur. Aniden çılgılık atar. Öfke çılgılığı değil, boğazından çıkan, yaralı bir hayvanın kükremesi gibi.

"*Efendim?* Bana *efendim mi* dedin, Marla? Beni hatırlaman için ne yapmam gerekiyor, ha? Kendimi unutulmaz kılmak için?"

Annemin yüzüne şaşkınlıkla bakarım, ama o da benim kadar şaşkın görünür ve "Birbirimizi tanıyor muyuz?" diye sorar.

Adam tekrar çılgılık atar ve annemin ağzını bir kez daha bantla kapatır. "Sessiz olman lazım Marla, yoksa seni de çok yakında öldürürüm. Ve şüphen olmasın, bu sefer seni öldüreceğim. Buradan canlı çıkmamanı sağlayacağım. Seni kafamdan çıkarmak ve sonunda biraz huzur bulmak için tek yol bu," der ve parmaklarını şakağına vurur.

Artık hiç şüphem yok, o tamamen deli.

"Sana bir hikaye anlatacağım, böylece cehenneme giderken düşünecek bir şeyin olsun," diyor.

Gerilimden nefes alamıyorum, olabildiğince hareketsiz kalmaya çalışıyorum, Badger'in çabuk gelmesi için dua ediyorum.

Uykum geliyor ve annemin aramızda en ayık olan kişi olduğunu fark ediyorum; neredeyse hiç içmemiş. Aslında, şampanya içtiğinden bile emin değilim. Şimdi anlıyorum — içkiye ilaç katmış. Bu yüzden dün gece o kadar hevesliydi, geç saatte arayıp içip içmediğimizi kontrol etti. Doğruca yatmaya gitmemiz planlarını bozmuş olmalı — belki de bizi odalarımızda, daha savunmasız halde yakalamayı planlamıştı.

"Bir zamanlar..." diye başlar, sonra sanki az önce öfkelenmemiş gibi çılgınca gülmeye başlar. "Masalları siktir et. Sadede geleyim. Seni ilk gördüğümde, Marla, sen henüz çok gençtin, gözlerimin gördüğü en güzel kadındın. Tabii ki, benim için yeterince iyi değildin. Zavallı, dağınık... ama seni benim yaptığımda, seni ipek ve altınla kaplayacağımı biliyordum. Lanet olası bir kafede çalışıyordun," diye anlatır, küçümseyerek başını sallar ve ben anneme bakarım.

O da bizim gibi dehşete kapılmış görünüyor, çünkü artık hepimiz Morrison Seymour'un deliliğinin ne kadar derin olduğunu görebiliyoruz. Söyledikleri doğruysa, ben daha doğmadan önce bile ona takıntılıymış.

"Sana ıkma teklif ettim. Ben, Morrison Seymour, ülkenin en güçlü ailelerinden birinin milyarderi. Senin gerçekliğinin çok üstünde bir yüksek lisans ğrencisi ve sen, benim en sevdiğim küçük fahie, glmsedin, teşekkür ettin ve *hayır* dedin. Tam olarak şöyle dedin: 'Teşekkür ederim efendim, ama ben zaten nianlıyım... ve hamileyim.' O anda, birini aynı anda hem sevip hem nefret etmenin ne demek olduğunu anladım. Hamile! Başka birinin bebeğine hamileydin, bu en büyük ihanetti."

Ağzımız bantlanmamı olsa bile, annemin onunla tanışmadan çok önce hamile olduğunu ona açıklamaya çalışmanın bir anlamı olmazdı. Kendi arpık gerçekliğini yarattı ve hemen içine girdi.

"Ne yapılması gerektiğini iki kez düşünmeme gerek yoktu: sen, bebeğin" — başını bana doğru çevirir—"ve küçük nianlın lmeliydi. Ben de fren kablolarını kestim ve sorunu hallettiğimi sandım."

şimdi hepimiz ağlıyoruz — Brooklyn ve Taylor da — bu adamın kötülüğünün boyutunu kavradıkça.

Anneme bakmaya cesaret edemiyorum. Sadece onun yumuşak hıçkırıklarını duyuyorum ve içimden yemin ediyorum: fırsatını bulursam, Morrison'ı öldüreceğim.

"Ama lmedin, tabii ki — yoksa bu konuşmayı yapamazdık." Saatine bakar. "Peki, biri planlarımı mahvetmeden önce acele etsem iyi olur. Uzun lafın kıtası: yıllar sonra, tazeleme kursu için niversiteye döndüm ve tahmin et ne oldu? Sen sadece hayatta değildin — lanet olası bir dondurma dükkanında çalışıyordun. Hâlâ senden nefret ediyordum, bu yüzden orayı ateşe verdim, bunun senin sonun olacağını düşünerek. Ama sen, Marla... Sen lanet bir korku filmi kötü adamı gibisin, sürekli geri gelip beni rahatsız ediyorsun." Artık kimse ağlamıyor. Sanırım hepimiz aynı şeyi fark ediyoruz: Bu adam sadece kötü değil, tamamen ıldırımış.

"Kurtarıldığını duydum elbette. Ama araba sabotajından farklı olarak, yangınla ilgili büyük bir soruşturma başlatıldı, bu yüzden bir süre ortalıkta görünmemeye karar verdim. Ve sonra... sen ortadan kayboldun. Seni Cape Cod'da tekrar bulmam yıllarımı aldı. Bu evi satın aldım ve bekledim. Her şeyi dikkatlice planladım ve Bayan DeCarlo'ya merdivenlerin başında küçük bir 'dürtme' yaptım, ne demek istediğimi anlarsın." Sanki cinayeti itiraf etmek hiç de önemli değilmiş gibi gülüyor.

Morrison ayağa kalkar, artık en ufak bir topallama bile yok, ve bir dolaba gidip bir şey alır.

Bir benzin bidonu.

Korkuyla gözlerimi genişletirim, ama onun dikkati hala annemde.

"Anilla'ya, senin yaşlı kadını ittiğini gördüğünü söylemesi için para verdim. Sonra, işimi gördükten sonra onu da ortadan kaldırdım. Ödünç verdiğimde bunu hiç tahmin etmemiştim.

bu evi kuzenime verirsem, senin lanet nişanlının kızına aşık olacağını biliyordum. LJ her şeyi mahvetti. Mükemmel kuzenimin hayatını mahvetmek için bir plan yapmıştım bile. Seni yangından kurtardığı için onu ve iş ortaklarını da nefret etmeye başladım. İlişkilerinin başından beri, Lazarus'un arkasından Jodie ile yatmaya devam ettim. Kibirli kuzenim hiçbir şeyden şüphelenmeden onun malını almaktan zevk alıyordum. O çılgın kaltağı hamile bıraktım, bunun onu onunla evlenmeye zorlayacağını düşünerek. Evlilikleri boyunca aldatılacağı için sefil bir hayat yaşardı, çünkü onu sikmeyi bırakmaya niyetim yoktu." Durur, benzin bidonunu bırakır, annemin önünde diz çöker. "Kıskanma Marla. Kalbimde her zaman tek sen olacaksın."

Tekrar ayağa kalkar, benzin bidonunu açar; keskin kokusu, bidonun dolu olduğunu açıkça belli eder. "Neyse, nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz. Çılgın sürtük aklını kaçırdı, LJ'yi geri kazanmasına yardım etmezsem her şeyi anlatmakla tehdit etti, çünkü inan ya da inanma, tüm ilişkilerini benim sikimi sürerek geçirdikten sonra bile o piç kurusuna aşık olmuştu."

Omuzlarını silkiyor. "Tabii ki, onun arabayı bir kamyonun önüne atacağını tahmin etmemiştim. O kadar aptal olmasaydı, benim Marla'm, bugün burada olmayabilirdim, ama ben güçlüyüm — komadan kurtuldum. Bir süre hafızamı kaybettim... ta ki her şey birdenbire geri gelene kadar. LJ'nin suçlamaları temizlemeye yardım ettiğini öğrendiğimde, oyunun kurallarını değiştirmeye karar verdim — onu daha da sert bir şekilde cezalandırmak için. Jodie'nin kindar bir sürtük olduğunu ve onun da *ona* geri dönmesi gerektiğini anlatan güzel bir hikaye uydurdum," diyor ve bana başını sallıyor. "Ve işte buradayız. Tam olarak planladığım gibi değil — herkesin bir araya gelmesini istiyordum: üç piç cerrah da dahil. Oh, ve yeni nişanlın da. Bütün sürüyü bir kerede kızartırdım," diye ekliyor ve yere benzin dökmeye başlıyor.

Arkasında bir hareket fark ettim ve Badger olduğunu görünce sessizce rahatladım.

Morrison o kadar kendini beğenmiş, sonunda tüm kötü planlarını gerçekleştireceğine o kadar emin ki, farkına bile varmıyor.

"Ama ne derler bilirsin: her zaman istediğini elde edemezsin. Bu üç piçin, kurtaramadıkları insanları ömür boyu yas tutmalarıyla yetinmek zorunda kalacağım."

Badger'ın beyzbol sopasını kaldırdığını görünce kalbim hızla çarpmaya başlar ve vurmadan hemen önce şöyle der: "Diğerleri yolda, dostum. Ama ben hiç sabırlı bir adam olmadım, o yüzden hadi bu partiyi başlatalım."

Morrison'ın kafasına indirdiği darbe onu anında bayılttı ve sonunda göğsümde sıkışıp kalan çılgılığı attım.

Lazarus

"Bana ne anlatıyorsun, Odin?" Athanasios, hastanemizin konferans odasında oturan Yunanlı adama sorar.

Üçümüz Cape Cod'a gitmek üzereydik ki, önemli bir şey paylaşmak istediğini belirten bir mesaj gönderdi; yıllar önce laboratuvar sonuçlarının değiştirildiğini keşfettiğini söylüyordu.

"İpucunu bulmam biraz zaman aldı," diyor ve hala böyle bir şeyi gözden kaçırdığına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "İlk başta, benim alanımdan biri olduğunu düşündüm. Yani hacker'ı."

"Öyle değil miydi?" diye soruyor William.

"Şey, sayılır. Benimle aynı geçmişe sahip ama bu alanda hiç çalışmamış biri. Belki de hiç gerek kalmadığı içindir."

Sesindeki küçümsemeyi duyabiliyorum. Dördümüzün de çalışmasına gerek yok. Bankada birkaç ömür boyu rahatça yaşayabileceğimiz kadar paramız var.

Mesele maddi ihtiyaç değil, dünyada iz bırakmak.

Yine de, söylediklerinde beni rahatsız eden bir şey var, ama ne olduğunu tam olarak belirleyemiyorum. "Bize bilgi teknolojisi diploması olan bir milyoner mi tuzak kurdu diyorsun?" diye soruyorum.

"*Mezuniyet*" hafif bir ifade, o doktora yaptı. Üniversite hayatında bu kadar ilerlemiş birinin neden hiç iş bulamadığını merak ediyorum. Aklıma gelen tek cevap: kibir. İş piyasasına hiç girmesen bile, bunu yapabileceğini kendine kanıtlamaya ihtiyaç duyan güvensiz bir adam. Sana çok yakın biri.

Artık hiç şüphe yok. Ayağa fırlıyorum. Ben aptal değilim.

"Morrison? Bana tüm bunların arkasında kuzenimin olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet. Tam olarak bunu söylüyorum."

Zaten kapıya doğru ilerliyorum, giderken telefonumu çıkarıyorum. William ve Athanasios'un hemen arkamda olduklarının farkındayım.

Odin'in az önce söylediği doğruysa, neler olup bittiğini öğrenmem gerek.

Lazarus

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Üçümüz eşlerimize ulaşamadığımızda -ve ben Marla'ya ulaşamadığımda- ilk aklıma gelen **kişi** Badger'dı.

Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, telefonu açtığımda ve durumu hızlıca anlattığımda durumu anlattığımda, sakın görünüyordu. Bana zaten Morrison'ın evinde olduğunu ve benim istediğim şeyi, yani polisi aramayı yapmayacağını söyledi.

Marla'nın nişanlısı, ben vardığımda konuşacağımızı söyledi, ama diğer misafirlerin Cape Cod'a ancak gece karanlığında varacaklarını doğrulamak istedi. Evet dedim.

Cevaplar için ısrar ettim ve sonunda Morrison'ın evine vardığında gördüklerini kısaca anlattı. Tüm kadınların onunla birlikte olduğunu, doktor arkadaşı tarafından muayene edildikten sonra güvenli bir şekilde dinlendiklerini söyledi. Kendi başlarına iyi olacaklarından emin olur olmaz, Morrison'ın evine geri dönmeyi planladığını söyledi.

Kuzenimin nerede olduğunu sordum. "Uyuyor" diye cevapladı.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadım ve açıkçası umurumda da değildi. Önemli olan tek şey Alexis, annesi ve eşlerimizin güvende olmasıydı.

Badger, nedenini açıklamadan helikopterle gelmememizi söyledi. Bunun yerine arabayla gelmemizi, aynı sürede varacağımızı söyledi. Ama ben çoktan hazırlıklarımı yapmıştım ve uçağım hazırды. Cape Cod'daki özel havaalanından Morrison'ın evine sadece yarım saat sürerdi.

Saatler sonra, nihayet vardığımızda ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama Badger kuzenimin evinden parmak eklemlerinde kanla çıktığında şaşırmadım.

"Uyandı. Ona eşlik ediyordum."

"Bana her şeyi anlat," dedim içeri girer girmez.

Doğrudan bodrum katındaki kulübe inmedik. Giriş salonunda kalarak Badger'ın gördüklerini ve kadınların ona anlattıklarını dinledik.

Korku filminden çıkmış gibi geliyordu ve soğukkanlı, hesapçı bir adam olan ben bile bu çılgınlığı kafamda oturtmakta zorlandım.

Morrison, takıntısı yüzünden Marla ve Alexis'in hayatlarının tüm gidişatını mahvetti ve değiştirdi.

Alexis'in annesinin sevdiği adamla evlenmesini engelledi. Onu genç, hamile, yalnız ve zihinsel olarak o kadar yıkılmış bir halde bıraktı ki, bebeğini, benim Alexis'imi evlatlık vermek zorunda kaldı.

Ama bununla yetinmedi. Yıllar sonra, onu tekrar bulduğunda, onu diri diri yakmaya çalıştı. Yine başarısız oldu.

Ve sonunda, onu hapse attırmak için cinayet işledi. "Alexis bana, Jodie'nin çocuğunun babası olduğunu itiraf ettiğini söyledi.

eski sevgilinin babası olduğunu itiraf ettiğini söyledi. Asıl hedefi sendin.

Hepiniz. Marla'yı o yangından kurtardığınız için." "Şimdi hastaneye yapılan saldırı ve testlerin değiştirilmesi mantıklı geliyor." "Neden bahsediyorsun?" diye sorar Badger.

"Sonra açıklarım," diyorum. "Lütfen devam et."

"Jodie'nin arabasını bir kamyonu çarpacağını tahmin etmemişti," diye devam eder Marla'nın nişanlısı. "Ölümün planının bir parçası olmadığına eminim."

"Siktir," diye mırıldanır William, iki elini yüzüne götürür. "Ama neden Alexis'in peşine düşmemi söylediğini hala anlamıyorum," derim.

"Fikrini değiştirdiğini söyledi. Seni yok etmeden önce seninle oynamak istediğini söyledi. Kadınların güvende olduğundan emin olduktan sonra onu sorguya çektim, LJ. Morrison dün gece onları öldürecekti, ama onlar uyuşturucu katılmış şampanyayı içmediler. Bunun yerine yatmaya gittiler. Bu da bana onları kurtarmak için yeterli zamanı kazandırdı, aksi takdirde uyurken onları yakalayacaktı. Bunun

"O orospu çocuğu." Aşağı kata doğru yürümeye başlıyorum, William ve Athanasios hemen arkamdan geliyor.

"O orospu çocuğu." Aşağı kata inmeye başladım, William ve Athanasios da hemen arkamdan geliyorlardı.

Ama aşağıya inmeden önce Badger, "Onu buradan canlı çıkarmayacağım, LJ. Marla'nın hayatını mahvetti. Dördü de içerideyken evi ateşe verecekti. Ben intikamın olduğuna inanırım. Göze göz, dişe diş. Ona hak ettiğini vereceğim."

Hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz. Bodruma indiğimde Morrison'ı sandalyeye bağlı gördüğümde, bir tür acı hissettiğimi söyleyebilmeyi isterdim — bir zamanlar kardeşim gibi, en iyi arkadaşlarımdan biri gibi değer verdiğim kuzenimin, insan kılığında bir şeytandan başka bir şey olmadığını bilerek.

Ama hissettiğim acı değil. Nefret. Saf, kör edici nefret. İntikam arzusu.

"Athanasios, her zaman o kadar kibirli ve kendinden emin... O öğrencilerin sınav sonuçlarını değiştirdiğimde itibarın sorgulanmak nasıl bir duyguydu? O küçük İtalyan kızın neredeyse aklını kaçıracığını duydum."

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Morrison," diye homurdanıyor ortağım, ama o piç kurusu çoktan gözünü Taylor'ın kocasına dikmiş durumda.

"William," diye devam etti, "seni mesleğine yönlendiren kişi olduğum için bana hiç teşekkür etmedin, tabii ki dolaylı olarak."

"Seni orospu çocuğu." William ona saldırır, elleri boğazını sıkmaya hazırdır.

"Yapma," derim sakın bir sesle, onu o anda o piçi öldürmekten alıkoyarak.

"Ah, küçük kuzenim LJ. Altın çocuk. Her zaman çok sakın, çok sarsılmaz. Ne yapacaksın? Polisi mi arayacaksın? Ve tam olarak ne diyeceksin? Marla'ya yaptığım hiçbir şeyle beni ilişkilendiren bir kanıt yok. Bana en fazla dört kadına ilaç verip yere benzin dökmekle suçlayabilirler. Ama tahmin et ne oldu? Aslında ateşi ben yakmadım. Avukatlarım, kazadan sonra geçici bir delilik dönemi geçirdiğimi kanıtlamakta hiç zorlanmayacaklar. Hapse bile girmeyebilirim." Badger'a döner. "Ve sonra ona geri döneceğim. Marla'ma geri döneceğim."

Badger güldü. Karanlık, çarpık bir ses. Ama Morrison, kin ve yanılgılarının içinde o kadar kaybolmuştu ki, tehlikeyi fark edemedi.

"Hapse girmeyeceksin," diyor kızımın üvey babası.

"Ben de tam olarak bunu söyledim," diye alay eder Morrison, sonra dikkatini tekrar bize çevirir. "Şimdi söyle bana, senin küçük lakabın ne kadar saçma? Tanrılarım

Beyaz Tanrılar mı? Lütfen. Gerçek tanrı benim. Hayatları ben kontrol ediyorum. Bunca zamandır Marla'nın varlığıyla oynadım ve bunu sonsuza kadar yapmaya devam edeceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır. Senin kötülük saltanatın bugün sona eriyor," diyorum, sesim sakın olsa da içimde öfke yanıyor.

Odaya girdiğimizden beri ilk kez Morrison kendinden emin görünmüyor. Gülümsemeye çalışıyor, ama gözlerinde korkunun parıltısını görüyorum.

"Ben hallederim," diyor Badger. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, çünkü ancak şimdi onun önündeki küçük masayı ve üzerinde duran kibrit kutularını fark ediyorum.

O kadar gergindim, öfkeyle o kadar tüketilmiştim ki, Badger bize Morrison'ın kadınlarımız içerideyken evi yakmayı planladığını söylemesine rağmen, ancak şimdi benzin kokusunu alıyorum.

Dördümüz birbirimize bakıyoruz. Sanki birbirimizin aklını okumuş gibi, aynı anda "Hayır. Bunu birlikte yapacağız" diyoruz.

Badger yine kıkırdar ve her birimize bir kutu kibrit atar.

"Ne... ne yapıyorsunuz?" Morrison sonunda, kötü varlığının sonunun geldiğini anlar. "Beni öldüremezsiniz. Siz doktorsunuz!"

Badger, zemine düz bir çizgi halinde daha fazla benzin dökmeye başlar, bizden uzak tutarak Morrison'ın oturduğu yere doğru ilerler.

Sonra kuzenimi sandalyeden çözüyor, ama Alexis'in üvey babasından aldığı dayaktan sonra buradan canlı çıkamayacağını biliyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyor, ama dizleri tutmuyor ve sandalyeye geri yığılıyor.

"Beni öldüremezsin, LJ. Hiçbiriniz öldüremez. Hayat kurtarmak için lanet bir yemin ettiniz."

Dördümüz aynı anda kibrit kutularımızı açarken, soğuk, boş, hiç mizah içermeyen bir gülümsemeyle gülümsüyorum. "Bugün, biz Beyaz Tanrılar değiliz. Biz sadece erkekleriz. Kadınlarımızı koruyan erkekler. Cehennemin tadını çıkar, piç kurusu."

Lazarus

ALTINCI BÖLÜM

Morrison'ın evinden çıkar çıkmaz —arkamıza bakmadan ve onun çığlıklarından hiç etkilenmeden— dışarıda park etmiş en az bir düzine Harley-Davidson motosikletle karşılaşıyoruz. Motosikletlerin üzerinde dövmeli, uzun saçlı, deri ceketli adamlar var. Bazıları müstakbel kayınpederimle aynı yaşlarda görünüyor. Diğerleri ise çok daha genç.

Ayrıca penceresiz siyah bir minibüs de vardı.

Üçümüz Badger'a bakarak bir açıklama bekliyoruz.

Onun Kuzey Carolina'da bir motosikletçi ailesinden geldiğini biliyorum ve yine, aynı eyaletten olan o ve Marla'nın ancak burada, Cape Cod'da tanışmış olmalarını tuhaf bir şekilde şiirsel, kader gibi buluyorum.

"Onlar benim kuzenlerim," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Evet, tahmin etmiştim," diyorum. "Ama burada ne yapıyorlar?"

Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor. "Az önce yaptığımız şey çok fazla iz bıraktı. Sizlerin de bu... diyelim ki

'olaya' katılıp katılmayacağınızı bilmiyordum, ama o piçin bu sefer kaçamayacağından hiç şüphem yoktu. Bu yüzden temizlik ekibini aradım. Onlar bu eyaletteki yerel kulübümüzün şubesiinden."

"*Temizlik mi?*"

"Boş verin çocuklar. Bize bırakın. Bir saatten az bir süre içinde, buradan geriye sadece küller ve intihar eden rahatsız bir adamın kalıntıları kalacak. Tavsiyem mi? Hemen gidin. Morrison'ın evinin kilometrelerce uzakta komşusu olmayan izole bir yerde olması bir avantaj, ama bence ne kadar az bilerseniz o kadar iyi."

Belki bir hafta önce biri bana kuzenimden gözümü kırpmadan intikam alacağımı söyleseydi, ona deli derdim. Ama ailemi korumak için yapmayacağım şey yok. O sadece Marla'yı, yani karımın annesini ve oğlumun büyükannesini defalarca incitmedi. Sedric'in dedesiyle tanışma şansını da elinden aldı. Alexis'i diri diri yakmaya çalıştı.

Tek kelime etmeden, mülkten uzaklaşmaya başladık.

Alexis

Üç Ay Sonra

Gerçek bir nişan partisi hiç yapılmadı. LJ, Athanasios ve William'ın ailelerine yaptığı gibi, bizim iyi olduğumuzu öğrenir öğrenmez ailesini aradı.

Onlara bir iş çıktığını ve Seymour'ların evinde özel bir akşam yemeği ile kutlama yapacağımızı söylediler.

Ertesi gün gazetelerde LJ'nin kuzeninin evinin içindeyken yandığını okuduk. Geriye sadece küller kalmıştı.

Morrison'ın ölümü yasak bir konudur. Annem, arkadaşlarım ve ben bu konuyu konuştuk ve hepimiz aynı sonuca vardık: erkek arkadaşlarımıza dördüyle Morrison arasında bir çatışma olup olmadığını sordüğümüzda, hepimiz susup konuyu değiştiriyoruz.

Badger bizi kurtardığı gün, ilk içgüdüm geri dönüp Morrison'ın yüzünü kendim dövmekti. Evet, korkmuştum. Ama o anda nefretim daha güçlüydü, onu kendi ellerimle öldürmek istiyordum.

Annemle o gün öğrendiklerimizi konuşabilmemiz bir hafta sürdü. Saatlerce ağladık. Büyükannem, büyükbabam ve babam için yeniden yas tuttuk.

Annem tekrar terapiye gitmeye karar verdi ve nedenini biliyorum: kendini suçluyor. Morrison'ın takıntısının, onun yaptığı bir şey yüzünden kendisine yöneldiğini düşünüyor — ki bu elbette hiç mantıklı değil.

DeCarlos'lara karşı açtığı hukuk davasını geri çekti. Sonuçta onlar da Morrison'ın planlarının kurbanlarıydı.

Gerçek bir suç fanatiği olarak, sadece yollarına çıktıkları için birinin takipçisinin hedefi haline geldiği tonlarca vakayı inceledim. Bir deli, senin ruh ikizinin olduğuna karar verir. Kendi ailemde böyle bir şeye tanık olacağımı hiç düşünmemiştim.

Morrison'ın ciddi bir akıl hastalığına sahip olduğundan şüphem yok, ama bence yaptığı şeylerin çoğu sadece onun kişiliğinden kaynaklanıyordu: bencil, zalim, kibirli ve kendinden başka kimseyi düşünemeyen biri.

"Ne düşünüyorsun Alexis?" diye sordu LJ, beni göğsüne çekerek.

"Uyanık olduğumu nasıl anladın?"

"Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum. Hala anlamadın mı?"

"Ciddiyim."

Elini uzatıp yatağımızın yanındaki lambayı yakıyor. "Ben de," diyor.

"Morrison'ı düşünüyordum."

Bir an için gözlerini kapatır. "Kuzenimin sana yaptığı şey için üzgünüm..."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. "Özür dilenecek bir şey yok. Kimsenin yok — o canavar hariç."

"O zaman neden hala geceleri uykunu kaçırıyor?"

"Çünkü o gün öğrendiklerim, babamı kaybetmenin acısını yeniden yaşattı bana. Ama bunun geçeceğine inanıyorum."

"Geçmezse, ben senin yanında olacağım. Gecenin ortasında uyanıp seninle paylaşacağım."

"Seni seviyorum, LJ. Seni, oğlumuzu ve hikayemizi seviyorum. Zordu, ama bizi daha güçlü yaptı."

"Yolun sonunda beni beklediğini bilseydim, her şeyi, her bir parçayı tekrar yaşardım, güzelim. Seni kazanmak için tüm acıyı göğüslerdim."

Lazarus

**Aylar Sonra
Düğünden Önceki Gece**

CAPE COD

"Ellerini seviyorum," diye inliyor, ben omurgasına ıslak öpücükler kondururken bana titreyerek.

Gece yarısı çoktan geçti ve odaya geldiğimizden beri onu iki kez becerdim ama hala doymamış durumdayım.

Bir elimle saçlarını sıkıca kavrararken, diğer elimle karnının altına kayarak onu dört ayak pozisyonuna getiriyorum.

"Seni seviyorum, LJ. Seni her zaman seveceğim," diye fısıldıyor, ben kendimi onun girişine bastırırken.

Cildi yanıyor, belki de beni yiyip bitiren aynı ateşten. "Sen benimsin," diye homurdanıyorum.

"Hiç şüphe mi ettin? Ben hep senin oldum. Sana göstereyim." Onu bırakıp topuklarımın üzerine oturup bekliyorum.

Alexis tekrar dört ayak üstüne çöküyor, bu sefer bana dönük.

O benim penisimin başını yalıyor, sonra beni ağzının derinliklerine alıyor.

Yine bir avuç dolusu saçını tutuyorum. "Boğazına kadar al. Ağzına boşalmak istiyorum."

Dudakları beni sarıyor, beni tamamen yutuyor.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum, taşaklarımı da içine sokuyorum.

Sertçe emiyor, gözlerimi kilitliyor, ara sıra durup dilini kullanarak başımı okşuyor.

Öne eğilip parmaklarımı amına sokuyorum. Sırılsıklam olmuş. Parmaklarım kolayca içeri giriyor. Bir parmak daha ekliyorum ve o benim sikimin etrafında inliyor.

"Evet, aynen öyle. Güzel ve derinden." Çenesini kavrar, ritmi kontrol eder, acımasızca ağzını sikerim.

Bana izin veriyor. Tanrım, o çok kirli. Tamamen benim.

Yaklaştım. Alexis bunu hissediyor, daha sert emiyor.

Dudaklarının arasında şişiyorum ve o emişini derinleştiriyor. Boğazında patlıyorum ama henüz bitmedim.

Onu yatağa itiyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. Alexis hızlı boşalıyor, istediğinden daha hızlı. Daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum

kucağıma çekiyorum ve tek bir sert hareketle ona giriyorum.

Onun ağzını yalayıp, tatlarımızı karıştırıyorum ve onu sertçe üstüme bindirip, onu tekrar tekrar sikime vuruyorum.

Sonra onu dört ayak üstüne çeviriyorum ve amcığı beni yutarken kendimi kaybediyorum.

Kalçalarını kavrar ve onu derin, yavaş, her saniyenin tadını çıkararak sikerim, içimdeki canavarı dizginlemeye çalışırım.

O da geri iterek daha fazlasını istiyor, ısısı ve ıslaklığı beni çıldırtıyor.

Onu daha sert sikiyorum, neredeyse tamamen çıkıp tekrar giriyorum, o gelmek için yalvarana kadar onu sertçe sikiyorum.

Avuç içimle amını tokatlıyorum ve o inliyor, bana doğru sürtünüyor.

Alexis, şimdiye kadar tanıdığım en lezzetli kadın.

İç kasları kasılmaya başlıyor—klitorisini daha hızlı ovuyorum, saniyeler içinde boşalacağını bilerek klitorisini daha hızlı ovuşturuyorum

Sikim boşalmak için çaresizce zonkluyor ve amının spazmları beni doruğa taşıyor.

"Kocan tarafından sikilmeyi ne kadar sevdiğini söyle bana." "Sen benim..."

Kıçına bir tokat atıyorum. "Yarın yapacağımız şey sadece bir formalite. Ben hep senin oldum. Duymak istediğim şeyi söyle."

"Seni içimde seviyorum. Her yerimde. Ve beni kollarında tuttuğunda da seviyorum. Her zaman sen olacaksın, Lazarus. Ben senin kadını. Sevgilin. Seninim. Beni daha sert sik."

Sikiş, ateşli bir halden saf çılgınlığa dönüşür ve ben ona her şeyi veririm.

"Benimle birlikte ol. Spermimin üzerine balını istiyorum."

Uzun bir inilti çıkarır, teslim olur, sevgiyle doludur ve saniyeler sonra, içini doldururum.

"Seni seviyorum, Alexis. Hayatımın geri kalanını bunu kanıtlamak için harcayacağım."

"Artık kanıtı ihtiyacım yok, LJ. Anılar ve fotoğraflar istiyorum. Noel ve doğum günleri. Sen ve çocuklarımız. Sözleşmeye veya garantilere ihtiyacım yok, çünkü sana ve aşkımıza güveniyorum."

Alexis

EPİLOG 1

Düğün Günü – Lazarus & Alexis

"Ayaklarımın takılıp düşeceğimden çok korkuyorum," diye fısıldıyorum anneme, LJ'nin Cape Cod'da satın aldığı evin önüne vardığımızda.

Dışarıda ailemiz ve arkadaşlarımız bizi bekliyor. Ve en önemlisi, hayatımın iki aşkı.

Etrafımızda, arkadaşlarımızın ve akrabalarımızın çocukları olan çiçek kızları ve yüzük taşıyıcıları, beni mihraba doğru yönlendiren koridora çiçek yaprakları atmaya hazırlar.

Annem alnımı öper. "Düşersen, hemen yanında olacağım. Biz her zaman bir takım olacağız."

Elini sıkıyorum ve içimi bir sükunet dalgası kaplıyor. Derin bir nefes alıp sevgilime ve onun minyatür kopyasına doğru adım atıyorum.

Kalbim hızla atıyor, ama bu sefer bir kusurdan dolayı değil. Beklenti ve sevinçle çarpıyor.

Tabii ki biraz da endişeyle.

Vücudumdaki her sinir canlı, duygularla dolu, çünkü sonunda hayatımın tek aşkı olan adamla evlenme hayalimi gerçekleştiriyorum.

Güzel beyaz gelinliğimle, eteğim etrafımda dalgalanırken, sağ elimde buket, annemle kol kola, koridora adım atıyorum — beni gökkuşağının sonuna, özel hazinem LJ ve Sedric'e götüreceğim yola.

Her adımda gözlerim onları arıyor. Bazı konuklar koltuklarından eğilerek görüşümü biraz engelliyorlar.

Ama sonra, net bir görüş açısı olmasa da, onu duyuyorum: "Anneeeee, çok güzel!"

Konuklar gülüyorlar, annem de gülüyor, ama o anda protokolü bir kenara bırakmaya karar veriyorum.

"Gitmem gerek," diyorum ona ve o da başını sallıyor.

"Rızam var, kızım," diyor, ben de yanağına bir öpücük konduruyorum.

Koşarak uzaklaşıyorum, yarattığım kargaşayı hiç umursamadan. Bu noktada, çocuklar da kendilerinin de çılgınca davranabileceklerini anlıyorlar ve peşimden koşmaya başlıyorlar.

Kayınvalidemin yanından geçerken, gülmemeye çalışırken yakalarım.

Taylor ve Brooklyn haklıydı. Bu insanlar da bizim gibi, belki sadece burunları biraz daha havada.

LJ beni koşarken görünce, oğlumuzu kucağında, güçlü kollarıyla bir kale gibi koruyarak sunaktan iner.

"İn aşağı, baba," diyor minik diktatörümüz. Babası onu yere indirir indirmez, bana doğru koşar.

Çömeli Sedric'i kucağıma alıyorum ve saniyeler sonra Lazarus ikimizi de kucaklıyor.

"Sen, içinden geldiği gibi davranan karım? Dikkat çekmekten nefret ettiğini sanıyordum," diye alay ediyor.

"Düğün marşı çok yavaştı. Siz ikinizden o kadar uzun süre uzak kalamam. Protokol umurumda değil. Sana olan aşkım utanmaz ve durdurulamaz."

Aylar Sonra

"Bowder?" diye sorar Sedric, başını beş aylık hamile karnıma dayayarak.

"Evet, bir erkek çocuk daha," diyor LJ. "Artık sen ağabey olacaksın, evlat."

"Ağabey!" diye bağırır ve Tarzan gibi göğsünü yumruklar.

"Tanrım, küçük olana patronluk taslayacak. İyi ki kız değil." "Hala bir kız istiyorum," diyor Lazarus.

"Bir takım kuralım, kocacığım. Bütün bir kasabayı dolduralım. Önümüzde dolu dolu bir hayat var."

"Hayatımı alt üst ettin Alexis. Sen gelmeden önce, ben sadece kibirli bir piç kurusuydum."

"Peki şimdi?"

"Hâlâ bir piçim. Hâlâ kibirliyim. Ama şimdi, şimdiye kadar yaşamış en şanslı adamım."

"*Vay canına!*" diye bağırır Sedric.

"Doğru, dostum. Babacık *şanslı*."

Lazarus

EPİLOG 2

Yıllar Sonra

Yollarımız kesiştiği andan itibaren dünyam değişti.

Gri tonları görmeyi reddeden adam, her rengi seven kıza aşık oldu.

Soğuk kalpli doktor, korkmuş olmasına rağmen sadece sevilmek isteyen kadının önünde diz çöktü.

Kalpsiz piç, Alexis yakınımıdayken benim kalbim her zaman kontrolden çıkmasına rağmen, onun kalbine özen gösterdi ve düzenli ritmini geri kazandırdı.

Bir zamanlar o bir anıydı. Bir kayıptı.

Bugün ise soluduğum hava.

Hikayemiz bir masal değil. Acı vardı. Kırgınlık. Kin. Korku. Düşmanlarla savaştık, bazıları gerçek, bazıları gizli. Gurur, yalanlar ve sessizlik vardı.

Ama aşk, teraziyi bizim lehimize eğdi. Her şeyi dengesizleştirdi, en iyi şekilde. Çünkü biz kazandık.

Bir zamanlar planladığımız her şeyi elde edemedik. Ama hayal ettiğimizden daha fazlasını elde ettik.

İkinci oğlumuz Baron'dan sonra başka biyolojik çocuk sahibi olamadık. Alexis tamamen iyileşmiş olsa da, hamileliği onu çok yordu ve ben dokuz ay boyunca uykusuz geceler geçirerek kendimi yıprattım.

Bu yüzden bir karar verdik ve bu karar mükemmel oldu.

Tatum ve Riley adında iki kız çocuğu evlat edindik ve onlar hayatımıza daha da fazla neşe kattılar. Ayrıca, Sedric ve Baron adındaki iki küçük tiranımızın yarattığı kaosa bir düzen getirdiler.

"Bazen geriye dönüp baktığımda, ayrılığımız başka bir hayatta yaşanmış gibi geliyor," diyor eşim, dört çocuğumuz havuzda büyükanneleriyle gülüşürken, evimizin bahçesinde kucağıma otururken.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama yaşadığımız her şey aşkımızı daha da güçlendirdi."

Yüzümü avuçlayıp dudaklarımdan öpüyor. "Duygular hakkında konuşmayı hiç sevmeyen bir adam için, 'aşk' kelimesini çok sık kullanıyorsun, Beyaz Tanrı."

"Daha iyi bir kelime bulamadım, karıcığım. Senin benim için ne ifade ettiğini tam olarak özetleyen bir kelime yok, bu yüzden yerine aşk kelimesini kullandım."

"Hadi ama... Sen dünyaca ünlü bir doktorsun, yaşayan en iyi kalp cerrahısın, ama hala karını nasıl etkileyeceğini bilmiyor musun? Ben senin için neyim, LJ?"

"Benim dünyam."

"Güzel ama biraz genel bir ifade," diye alay ediyor.

"Doğru. Ve biraz da dramatik."

"Gurur verici. Ve biraz da kendini beğenmiş," Alexis eğlenerek karşılık verdi.

"Kibirli, ama umutsuzca aşık. Tıpkı seni kendine ait yapan adam gibi.

Bütün gün burada kalsam bile sana olan hislerimi anlatamam, Alexis. Tanımlanamaz bir şey. Zıtlıkların birleşimi. Fırtına ve sükunet. Kahkaha ve gözyaşı. Ama her şeyden öte, sonsuza dek sürecek bir şey."

SON!

Bonuslar

Amos Cooper-Hayes

(“The Sinner’s Touch” Kitap 1)

Ölmeyi hak eden adamları öldürür.

O, en iyi arkadaşının kız kardeşi — el değmemiş, manastır okulundan yeni mezun olmuş ve onun dünyası için fazla masum.

Şimdi, günahın kendisiyle birlikte yaşamaya başlıyor. O, mesafesini korumalı.

O kaçmalı.

Kendine onun yasak olduğunu söyledi. Vücudu onu dinlemedi.

Beau Carmouche- LeBlanc

("THE SINNER'S TOUCH" KİTAP 2)

O birdenbire ortaya çıktı.

Çok fazla boşluk olan bir hikaye.

Ona soru sormamasını rica eden gözler.

New Orleans'ın yeraltı dünyasını yönetiyordu — kimse ona yalan söyleyip kaçamazdı.

Ama bu kadın? Hayatına girdiği anda onu kovması gerekirdi.

Bunun yerine, onu içeri

aldı. Yatağına.

Kendi dünyasına.

Kendisinin kimsenin dokunmayacağına yemin ettiği tek parçasına.

Onun yalan söylediğini biliyor.

Yine de onu istemekten kendini alamıyordu. Bu onu daha da derine çekiyordu.

Lucifer

("THE SINNER'S TOUCH" KİTAP 3)

O her zaman benim gizli arzumdu, ama aynı zamanda ailemdi de.

Kardeşine olan sadakatimden dolayı, elimden geldiğince direndim —
çoğunlukla bir canavar olduğum için.

Ama bir gün, günlüğünden onun ne istediğini öğreniyorum. Ve hiçbir şey, hiç kimse, onun tüm fantezilerini gerçekleştirmemi engelleyemez.

Silas Pappakouris

"Onu koruyacağın küçük bir kız kardeşin gibi düşün, Silas," diyor babam telefonda, ben ise kalemimi masaya vurarak çenemin gerildiğini hissediyorum.

Yıllardır görmediğim kızı hatırlamaya çalışıyorum. Dul kaldığımdan beri aile toplantılarına gitmeyi bıraktım.

Onun yüzünü ne kadar hatırlamaya çalışsam da, tek hatırlayabildiğim tavrı, tıpkı annesi gibi. Taylor teyzem.

"Taylor teyze" sadece bir unvan. O benim gerçek teyzem değil. William'ın karısı

—William, babamın Athanasios ile birlikte iş ortağı. "Betina benim kardeşim değil, baba. Dünyanın onca yeri varken, neden

Paris'te tiyatro okumak istiyor?"

"Onun kararları bizi ilgilendirmez. Ama biz ailemize bakmak zorundayız, nerede olurlarsa olsunlar. Ve Betina Marshall kesinlikle aileden biri."

"O tam bir baş belası."

O gülümser. "Öyle. Buna itirazım yok. Ama o bizim baş belamız. Ona yirmi dört saat bakmanı istemiyorum, sadece göz kulak ol. Betina bazen dürtüsel davranabiliyor ve William, onun Avrupa'da tek başına kalacağı düşüncesine deli oluyor."

"Tamam. Kalıcı bir yer bulana kadar kalabilir. Yani yan dairede. Benim daireme girmesi yasak."

"Sadece bir ay, evlat. Paris'te kalmaya karar verirse, William ona güvenli bir yer bulur. Sadece tek başına dolaşmasını istemiyor. O genç ve..."

Çılgın.

"A n ladım. Ona numaramı ver. Ama bir ay olduğunu ona söylemeyi unutma. Hepsi bu kadar."

"Hey, kuzen?"

Tanrım, yardım et.

"Kimsiniz?" diye soruyorum, ekranımda adı zaten yanıp sönüyor olsa da.

"Ben Betina Marshall. Vay canına, ne huysuzsun! Her zaman böyle mi uyanırsın? Ah, dur, orada kahvaltı saatini çoktan geçtin. Arayışımın sebebi, Paris'e vardığımda, senin..."

"Hayır."

"Daha bitirmedim bile."

"Bir şeyi netleştirelim: Ben senin arkadaşın değilim ve arkadaşın olmak gibi bir niyetim de yok. Sana yakın kalmana izin vererek sana bir iyilik yapıyorum. Tur rehberi arıyorsan, sana acentelerin listesini gönderebilirim."

"Tanrım, biri çok huysuz. Sadece sana eşlik etmek istedim, kuzen."

"Kendi isteğimle yalnız yaşıyorum."

"Kimse kendi isteğiyle yalnız yaşamaz. Hayat arkadaşlarla daha güzeldir ve şanslısın ki bir ay boyunca yanımdayım."

D.A. Lemoyne hakkında

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı *Seduzida* ile yazmaya başladı. O zamandan beri, okuyucuların daha fazlasını okumak için geri gelmesini sağlayan birkaç kitap ve birkaç popüler dizi yazdı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşları ile vakit geçiriyor.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

Aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır, bu da ona insan duygularının derinliklerine dalma ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazma imkanı verir.

İletişim: dalemoynewriter@gmail.com

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İllüstrasyonu	
Alıntı Telif	
Hakkı Sosyal	
Medya	
D.A. Lemoyne'nin diğer	
eserleri Tanıtım	
Yazarın Notu	
Adanma	
Alexis	
1. Alexis	
2. Alexis	
3. Alexis	
4. Alexis	
5. Lazarus	
6. Lazarus	
7. Lazarus	
8. Alexis	
9. Lazarus	
10. Alexis	
11. Lazarus	
12. Alexis	
13. Alexis	
14. Lazarus	
15. Alexis	
16. Alexis	
17. Lazarus	
18. Alexis	
19. Alexis	
20. Kötülük	
21. Lazarus	
22. Alexis	
23. Lazarus	
24. Lazarus	
25. Lazarus	

[26. Lazarus](#)
[27. Alexis](#)
[28. Lazarus](#)
[29. Alexis](#)
[30. Lazarus](#)
[31. Alexis](#)
[32. Alexis](#)
[33. Alexis](#)
[34. Lazarus](#)
[35. Alexis](#)
[36. Alexis](#)
[37. Alexis](#)
[38. Lazarus](#)
[39. Lazarus](#)
[40. Alexis](#)
[41. Lazarus](#)
[42. Alexis](#)
[43. Lazarus](#)
[44. Lazarus](#)
[45. Lazarus](#)
[46. Lazarus](#)
[47. Alexis](#)
[48. Alexis](#)
[49. Alexis](#)
[50. Alexis](#)
[51. Lazarus](#)
[52. Alexis](#)
[53. Alexis](#)
[54. Alexis](#)
[55. Lazarus](#)
[56. Lazarus](#)
[İllüstrasyon](#)
[57. Lazarus](#)
[58. Alexis](#)
[59. Lazarus](#)
[60. Lazarus](#)
[Alexis](#)
[Lazarus](#)

Bonuslar

Amos Cooper-Hayes Beau

Carmouche-LeBlanc

Lucifer

Silas Pappakouris

D.A. Lemoyne hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

